COLECȚIA

Iubiri de poveste

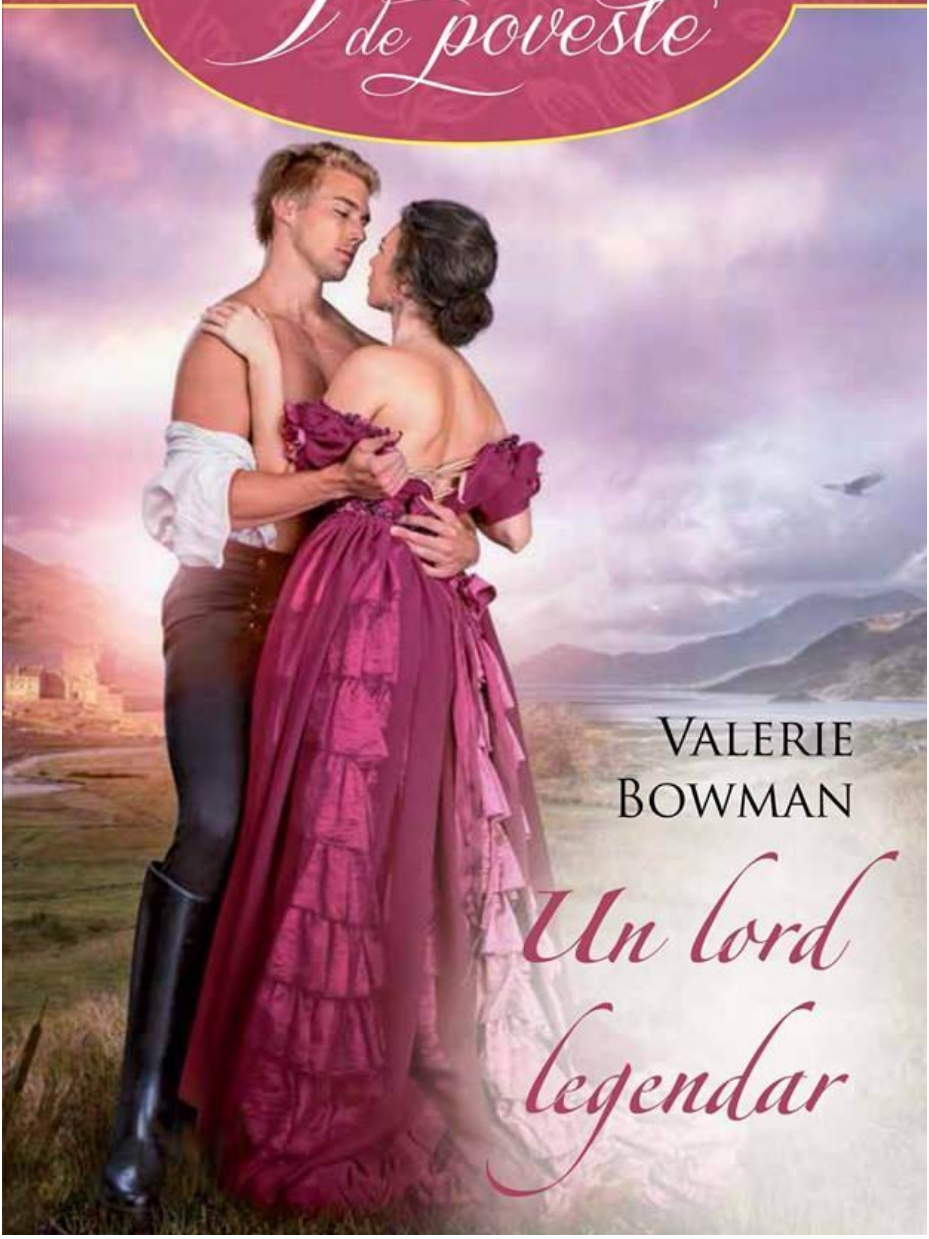

VALERIE BOWMAN

Un lord legendar

VALERIE BOWMAN
UN LORD LEGENDAR

***The Legendary Lord by* Valerie Bowman**

Copyright © 2016 June Third Enterprises, LLC
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin’s Press, LLC.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Mihaela Sofonea

Surorii mele, Sarah Bowman-Steffes, pentru că mi-a arătat unde a locuit doamna Goatsocks şi pentru că a fost o fabuloasă Veronica Darling.

Capitolul 1

Scoţia, noiembrie 1816

Se afla cineva în casa lui. Christian Forester, viconte de Berkeley, stătea în faţa micii cabane de vânătoare, uitându-se la firul de fum care ieşea din horn, urcând spre cerul ce se întuneca. Înaintă încet spre uşa de la intrare, o împinse cu piciorul şi strânse în mână pistolul pe care îl avea la el ori de câte ori călătorea. Petrecuse ultima săptămână pe drum. Era obosit. Era murdar. Nu se bărbierise. Şi avea o stare de spirit foarte proastă. Era un frig de-ţi îngheţau oasele, iar vântul se înteţea. Şi, după cum se vedea, cerurile erau pe cale să se deschidă, lăsând să se prăvălească noiane de zăpadă. Christian nu îşi dorea decât un loc cald lângă foc şi nişte mâncare. Se părea însă că mai întâi era nevoit să alunge un hoţ. Trase aer adânc în piept pentru a se calma, apoi scoase încet pistolul din buzunarul interior al hainei.

Împinse din nou cu piciorul, iar uşa de la intrare se deschise larg spre încăperea cea mare. Încăperea cea mare şi *goală.* Se uită în jur. În vatră erau lemne de brad, în faţa uşii, pe duşumeaua de lemn, se afla un covoraş ţesut în culori vesele, pe care nu îl recunoştea, iar pe focul aprins din bucătărie fierbea o oală cu ceva care mirosea suspect de mult a tocană. Christian păşi înăuntru. Da, era limpede. Se afla *cineva* acolo. *Altcineva* decât domnul Fergus, îngrijitorul, şi de micul său câine scoţian cu urechi ascuţite, pe care îl chema tot Fergus. Excentricul îngrijitor îi explicase că, dacă oamenii le puteau da fiilor numele pe care îl purtau ei înşişi, atunci şi el putea face acelaşi lucru cu câinele său. Christian fusese întotdeauna de părere că acest lucru părea cât se poate de rezonabil. Dar nu, Fergus I şi al II-lea – omul şi câinele – nu erau acolo în clipa aceea. În afară de tocană, în încăpere mirosea vag a flori. A crini, mai exact. Nu erau flori pe culmile din nordul Scoţiei în perioada aceea a anului. El ajunsese acolo chiar înainte să

se dezlănţuie furtuna ameninţătoare prevestită de vântul îngheţat care sufla spre coama muntelui din spatele său. Mirosul de crini însemna un singur lucru: parfum. În casă era o femeie. O femeie nepoftită, necunoscută şi pe care nu o dorea acolo. El plecase din Londra tocmai pentru a scăpa de femei.

Închise uşa în urma lui, bătu din cizme pe covoraş şi îşi drese glasul. Poate că avea să se arate şi să se prezinte. Oh, şi să-i explice ce naiba căuta acolo! Nu se auzi nicio mişcare. Niciun sunet. Îşi dădu jos mantia grea de lână de pe umeri şi o aşeză în cuierul rustic din lemn, pe care îl făcuse el însuşi dintr-un stejar doborât într-o vară petrecută acolo. Chiar dacă era vicontele de Berkeley atât în Londra, cât şi în Northumbria, în Scoţia era doar Christian. Sau stăpânul Christian, cum îi spunea domnul Fergus. Nu era nimic pompos şi ceremonios la cabana de vânătoare şi tocmai de aceea îi plăcea atât de mult acolo. Acela era doar unul din numeroasele motive.

Mica deschizătură din partea de jos a uşii din spatele casei se mişcă o clipă înainte şi înapoi, iar în încăpere ţâşni Fergus al II-lea, varianta canină, ca o săgeată neagră. Se opri ascultător să-şi scuture zăpada de pe spinare şi de pe labe, cum îl învăţase Fergus când făcuse uşiţa pentru el, apoi veni în goană spre Christian, dând frenetic din mica lui coadă şi sărind de colo-colo pe toate cele patru labe. Christian îşi puse mâinile în şolduri şi se uită fix la drăgălaşul căţeluş. „Ce naiba?” Christian fu cât pe ce să se frece la ochi. Era doar în imaginaţia lui sau Fergus al II-lea purta o mică haină roşie de lână?

— Ei bine, ce faci?

Christian se înşela? Oare să fi fost totuşi îngrijitorul acolo? Să se fi apucat Fergus I s-a gătească tocană, să pună covoare moi lângă uşă şi să se dea cu parfum? Ori avea o tovarăşă care îi ţinea de urât? O femeie? Poate că ea făcuse tocana. Da, scenariul acesta avea mai mult sens decât să şi-l închipuie pe Fergus I umblând de colo-colo mirosind a crini şi îmbrăcându-şi câinele cu hăinuţe. Dar, cunoscându-l pe irascibilul îngrijitor, Christian îşi dădu

seama că această variantă era la fel de neverosimilă. Nu. Mai degrabă se nimerise să treacă pe lângă cabană vreun pribeag şi, negăsind pe nimeni acasă, se decisese să îşi facă sălaş acolo. Nu era un lucru neobişnuit în acele părţi. Dar Christian voia să scape cât mai repede de acel pierde-vară, indiferent dacă era bărbat sau femeie.

După ce îşi vârî pistolul la loc în buzunar, se aplecă şi ridică mica potaie în braţe. Fergus al II-lea îl linse direct pe nas.

— Mulţumesc, spuse Christian, ştergându-se de bale cu dosul mâinii înmănuşate. Presupun că nu eşti atât de amabil încât să-mi spui cine este aici.

Câinele se uită la el şi îşi lăsă capul mare într-o parte.

— Nu? Christian îl frecă pe gât. Prea bine atunci. Te voi urma. Condu-mă, te rog!

Puse câinele mic şi îndesat pe duşumea şi îl îndemnă să o ia înainte pe coridor. Întreaga cabană era formată dintr-o cameră mare cu ustensile de bucătărie într-un colţ, precum şi o canapea şi două scaune vechi de piele lângă şemineu în celălalt colţ. Lângă canapea se afla o pernă rotofeie pentru Fergus al II-lea. Lângă zona de bucătărie erau o masă de lemn şi patru scaune la fel (făcute tot de Christian într-o vară, cu multă vreme în urmă). Un coridor ducea spre două mici dormitoare, în care se găseau câte un pat comod, un scaun, nişte cărţi şi un covor. Dacă domnul Fergus se afla acolo, era fie afară în pădurea acoperită de zăpadă, fie într-unul din dormitoare. De regulă, bărbatul dormea în cămăruţa din spatele grajdului, dar Christian tocmai venise de acolo după ce îşi lăsase calul. Camera era goală, iar bidiviul lui Fergus nu era de găsit.

— Hai, amice, arată-mi! spuse Christian.

Merse pe urmele câinelui, care înainta hotărât pe coridorul ce ducea spre uşa dormitorului lui Christian. Domnul Fergus nu ar fi avut ce să caute acolo. Christian se încruntă. Câinele puse o labă pe uşă şi scânci.

— Intră atunci! îl îndemnă Christian, frecându-şi bărbia.

Fergus al II-lea se uită el ca şi când ar fi vrut să fie

sigur că îi dă voie, apoi împinse uşa cu laba şi intră în camera întunecată. Trecură câteva clipe de linişte aproape totală. Singurul sunet care se auzea era al labelor câinelui pe podeaua de lemn. După o clipă, pe coridor se auzi o voce de femeie:

— Ei, aici erai! Ai venit să mă trezeşti din somn?

Christian făcu ochii mari şi îi căzu mâna de sub bărbie. Dumnezeule, în patul lui era o femeie!

Capitolul 2

Era cineva în casă cu ea. Mâna palidă a lui Sarah Highgate îngheţă pe blana uşor aspră a câinelui. Nu avea nicio îndoială. Tocmai auzise un bărbat dregându-şi glasul. Cel puţin credea că îl auzise. Umbra lungă ce se mişca în faţa uşa dormitorului i-o confirmă. Era cineva acolo. Şi existau slabe şanse să fie stăpânul câinelui. Domnul Fergus ar fi strigat, ar fi întrebat-o ce făcea şi i-ar fi dat veşti despre doamna Goatsocks. Nu, cu siguranţă nu era domnul Fergus.

Sarah simţi că i se strânge inima de frică. Era adevărat că se afla în casa unui străin. Ei bine, nu *complet* străin. Numele lui era stăpânul Christian, iar domnul Fergus o asigurase că nu avea de ce să se teamă de el. Era un gentleman. Dar nu era sigură de acest lucru, iar domnul Fergus şi doamna Goatsocks nu se aflau acolo. Mai grav era că bărbatul din umbră aflat în faţa uşii putea fi un străin, un tâlhar scoţian, un ucigaş. Nu. Nu! Totul era doar în imaginaţia ei. Nu trebuia să se piardă cu firea. Trebuia să rămână calmă şi să gândească limpede. Poate că pur şi simplu era umbra unei persoane care se rătăcise şi ajunsese unde nu trebuia… La fel ca ea. Fergus – câinele dădu din coadă. Îi invidia calmul. Ea nu era câtuşi de puţin calmă. Ce trebuia să facă o femeie singură cu un câine exagerat de prietenos într-o asemenea împrejurare? Ar putea striga, întrebându-l pe bărbat dacă era stăpânul

Christian. Alungă repede gândul acela. „Bineînţeles că sunt”, ar fi fost răspunsul lui neîndoielnic, iar ea, nesăbuită cum era, l-ar fi crezut, dat fiind că nu îl văzuse niciodată pe stăpânul Christian. Fusese destul de nechibzuită că venise acolo. Trebuie să se adune pentru a ieşi cu bine din acea situaţie şi pentru a se întoarce acasă. Nu era deloc înţelept să dezvăluie unui posibil criminal numele cuiva, îngăduindu-i astfel să se dea drept acea persoană.

Cu inima duduindu-i în piept, Sarah se gândi la celelalte opţiuni care îi rămâneau. Putea striga, rugându-l să-şi spună numele. Dar, dacă bărbatul era un ucigaş, ea avea să trădeze faptul că era femeie, dându-i de ştire că se afla acolo, gata să fie ucisă sau violată ori chiar ambele. Deşi, dacă stătea să se gândească, el sigur o auzise vorbind cu câinele. „La naiba! La naiba! La naiba!”

Îşi ţinu respiraţia şi îşi aşeză mâna tremurândă în talie. „Fii calmă. Fii calmă. Fii calmă!” Nu exista decât un singur fel de a acţiona sănătos. Trebuia să găsească o armă. El, oricine ar fi fost, avea să facă prima mişcare, iar ea nu voia să se ascundă speriată sub pat.

Hotărâtă, coborî din patul moale cât putu de încet, căutând o armă. Merse în vârful picioarelor pe duşumeaua de lemn, tresărind ori de câte ori scârţâia. Privi speriată în jur. Pe peretele îndepărtat al micii încăperi era sprijinită ceea ce părea a fi o sabie medievală. Deja îşi dăduse seama că stăpânul Christian trebuia să fie un bătrân excentric. Sabia o confirma. Însă cel care se afla pe coridor putea fi un bărbat tânăr. Tânăr, sprinten şi periculos. Chiar şi aşa, ea măcar avea să încerce să se apere. Pentru a mia oară, se blestemă pentru prostia pe care o făcuse şi o determinase să ajungă atât de departe de casă, punând-o în mare primejdie. Ducând degetul la gură pentru a linişti câinele – de parcă animalul ar fi ştiut ce însemna gestul acela –, ajunse cu greu la sabie, o luă cu ambele mâini tremurânde şi trase aer adânc în piept. Dacă ar fi văzut-o lumea bună londoneză în acea clipă! Lady Sarah Highgate, în vârstă de 18 ani, frumoasa sezonului, purta haine de servitoare şi se ascundea într-o cabană scoţiană de

vânătoare, înarmată cu o sabie.

Răsuflă printre buzele tremurânde. Uneori, viaţa putea fi de-a dreptul ciudată.

Cu picioarele îndepărtate şi bine înfipte în pământ, Sarah strânse cu putere mânerul sabiei şi se avântă spre uşă exact când aceasta se deschise.

*

În cei treizeci de ani de viaţă ai săi, Christian nu mai văzuse nicicând o privelişte precum cea care îl întâmpină când deschise uşa dormitorului. Avea în faţă o femeie frumoasă, vânturând o sabie spre el. De fapt, era cam mult spus că o *vântura.* De-abia putea să o ridice câţiva centimetri de la podea, dar era limpede că *încerca* să o îndrepte spre el.

În mod normal, Christian nu s-ar fi simţit în largul său în faţa unei femei frumoase. În afară de prietenele lui, desigur. Iar acea femeie era *extrem* de frumoasă. Avea un păr negru, des şi mătăsos, care i se revărsa în bucle mari pe umeri. Era limpede că şi-l desfăcuse înainte să aţipească. Avea pielea palidă, buzele roşii, un adorabil nas cârn şi ochi de un verde pal, aproape cristalin. Erau oblici, ca ai unei pisici, încadraţi de gene lungi şi negre. Era îmbrăcată ca o servitoare. Fugise de la vreo moşie? Însă nu exista nicio moşie în apropiere. Trebuia să fi parcurs un drum lung. În orice caz, indiferent ar fi fost, era de o frumuseţe neasemuită. Şi străină.

— Pleacă de aici în clipa aceasta sau te voi tăia în două! Sabia îi tremura în mână, dar ochii i se preschimbaseră în două fente. Vorbesc serios. Pleacă acum! Nu vrei să mă vezi furioasă. Mă pricep să mânuiesc sabia.

Lama se ridică tremurătoare încă doi centimetri.

În alte împrejurări, Christian s-ar fi bâlbâit văzând o asemenea frumuseţe, nu ar fi ştiut ce să spună şi s-ar fi făcut de râs. Numai Dumnezeu ştia că lipsa dezinvolturii era în mare parte motivul pentru care nu reuşise să îşi

găsească o soţie în Londra în toţi acei ani. Dar îndrăzneala tinerei – sau, mai exact, furia pe care i-o stârnise îndrăzneala ei – făcuse ca întâlnirea cu acea femeie frumoasă să fie cât se poate diferită de toate celelalte.

— Dacă ţi-aş spune că am un pistol? întrebă el sec, studiindu-i chipul pentru a-i vedea reacţia.

Ea îşi scutură pletele şi ridică bărbia mai sus, dar în ochi îi licări o scânteie de teamă.

— Am sabie, declară ea cu vocea puţin tremurândă.

— Văd. Dar mi-ar plăcea să cred că suntem amândoi de acord că pistolul i-ar veni de hac sabiei dacă această neînsemnată confruntare s-ar transforma într-o luptă adevărată.

El păşi spre ea, estimând cât de sigur şi de repede ar putea-o dezarma.

Ochii ei scânteiară din nou. Făcu un pas înapoi.

— Nu… nu… nu cred că ai pistol. L-ai fi scos până acum. Şi te despic în două dacă mai faci un pas!

El strânse din buze pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Ei bine, vezi tu, spuse el, mijind ochii, nu obişnuiesc să îndrept pistolul spre doamne. Dar mă gândesc că ar trebui să fac o excepţie în cazul tău. Mai ales dacă vei continua să mă ameninţi şi să nu laşi sabia jos.

Ea făcu exact pe dos. Ridică sabia şi mai sus, dar braţele îi tremurară. Trebuia să fie un chin pentru ea să ţină arma ridicată.

— Dacă ai pistol, arată-mi-l. Te provoc! spuse ea cu maxilarul încleştat.

— O, dragă domnişoară care te-ai strecurat hoţeşte în casă, nu mă ispiti! Acum te voi ruga încă o dată să laşi sabia jos înainte de a te *obliga* să o faci. Decizia îţi aparţine.

— Mai întâi, va trebui să mă ucizi. Şi nu m-am strecurat hoţeşte.

Cu braţele tremurând, ea ridică sabia şi mai sus, îndrăznind să împungă aerul spre el uşor.

Era prea mult. Christian se săturase de farsa aceea. Trebuia să o dezarmeze înainte de a răni pe cineva – pe ea însăşi, pe el sau, Doamne fereşte, câinele, care stătuse

între ei, privind acel schimb ciudat de replici, ciulind urechile dintr-o parte în alta, fără îndoială, străduindu-se să îi audă cât mai clar.

Christian ajunse la ea din doi paşi mari, îi smulse sabia, îi răsuci braţul la spate şi o trase iute la pieptul lui.

— Spui că nu eşti hoaţă, dar dovedeşte-mi că nu am dreptate. Te-ai furişat în casa mea şi încerci să mă ucizi? Cu propria mea sabie?

Femeia se luptă să-şi elibereze braţul, dar Christian o ţinu strâns, în timp ce se zbătea cu spatele lipit de el. Dumnezeu ştie ce avea să mai apuce pentru a se lupta cu el! Câinele, poate?

— Casa *ta?* De unde ştiu că este casa *ta?* întrebă ea pe un ton poruncitor, dar care totodată îi trăda spaima.

Avea un accent care cu siguranţă nu aparţinea unei servitoare, ci unei lady. Un lucru neaşteptat.

Ea răsuflă sacadat, iar sânii – pe care Christian îi vedea în toată splendoarea, dat fiind că era cu aproape trei palme mai înalt decât ea – îi tresăltau. Era speriată. Foarte bine. Hoţii nu ar trebui să se simtă în largul lor.

— Ştiu al naibii de bine că nu este casa ta, Domnişoară Hoaţă!

— Ţi-am spus. Nu sunt hoaţă. Dă-mi drumul!

Ea se zbătu pentru a se elibera din strânsoarea lui. Christian o strânse mai tare de braţ.

— Mai este cineva cu tine?

— Nu.

— De când eşti aici?

— Este a treia noapte.

— Eşti în casa mea de trei nopţi? Revoltat, privi cercetător prin încăpere. Ce ai luat?

— Nimic. De câte ori trebuie să o spun? Nu sunt hoaţă!

Încercă să îl lovească în coaste cu cotul. El se dădu înapoi la timp, mulţumind în gând zilelor de scrimă de la Eton pentru agerimea reflexelor.

Îi imobiliză cotul ca să nu mai încerce să-l lovească.

— Nu vreau să te rănesc, spuse el calm, dar, dacă în

următoarele cinci secunde nu îmi spui cine eşti şi de ce naiba te afli în casa mea, te voi arunca bucuros în zăpadă, fie că eşti hoaţă sau nu!

Ea nu se mai zbătu şi icni încet. Aşa mai mergea!

— *Tu eşti* stăpânul Christian?

Ea întoarse capul, iar el îi văzu profilul distins, deşi încă stătea cu spatele spre el.

Christian o strânse mai tare de încheietura caldă.

— Eu sunt cel care pune întrebările aici, nu tu, îi mormăi el în ureche.

Parfumul de crini venea de la ea, negreşit. Mireasma se desprindea din părul ei de abanos. Mirosea… bine.

— Încerc să dovedesc că nu sunt hoaţă, insistă ea. Pentru o clipă, nu se mai zbătu. Cum altfel ţi-aş cunoaşte numele?

— Sunt sigur că este scris pe vreo hârtie pe aici pe undeva şi se pare că te-ai instalat ca la tine acasă. Dar este nevoie de ceva mai mult decât un nume pentru a mă convinge că nu ai intrat hoţeşte în casa mea!

Ea trase aer în piept.

— Domnul Fergus ştie că sunt aici. Mi-a zis că pot să rămân.

Încuviinţă din cap după această mărturisire, mândră de faptul că dovedise că ştie încă un nume.

Christian se gândi un moment. Părea puţin probabil ca o femeie atât de subţire să-i fi făcut ceva rău domnului Fergus, dar ea scosese sabia să-l atace, iar omul lui nu se afla acolo în clipa aceea. Nu avea de unde să ştie dacă nu cumva soţul Domnişoarei Hoaţe nu se ascundea afară pe undeva, după ce se descotorosise de cadavrul lui Fergus, aşteptând să-i întindă o capcană.

— Cum îl cheamă pe câine? întrebă Christian încet şi arătă cu capul spre animal.

Pieptul Domnişoarei Hoaţe tresăltă şi răsuflă cu greu.

Christian încercă să ignore priveliştea ademenitoare din decolteu.

— Tot Fergus.

Nota de triumf din vocea ei era clară.

Dar Christian nu terminase.

— Unde este *domnul* Fergus?

Ea lăsă privirea iute în podea.

— A dus-o pe doamna Goatsocks în oraş. Avea nevoie de un doctor.

El îi ridică braţul, iar ea scânci – mai degrabă de mirare decât de durere, se gândi el.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de doamna Goatsocks, mormăi el.

— Bineînţeles că nu. Este însoţitoarea mea.

Era de ajuns. Christian îi dădu drumul. Ea se întoarse spre el, iar ochii îi scânteiau ca nişte cristale verzi.

O măsură din cap până în picioare. Era mai frumoasă decât crezuse la început. Superbă, adevărul fie spus. Pomeţi înalţi, maxilar delicat şi trup de zeiţă. Dar asta nu scuza faptul că îi încălcase proprietatea. El *văzuse o* mulţime de femei frumoase. Poate că îi fusese greu să vorbească cu ele, dar le văzuse. Iar cea din faţa lui trebuia să îi dea explicaţii. *Imediat.*

Îşi încrucişă braţele la piept şi o privi de sus.

— Aşadar, hoaţele au însoţitoare?

Ea îşi frecă încheietura şi îi aruncă o privire încruntată. Câinele stătea între ei şi se uita când la unul, când la altul, ca şi când ar fi văzut un joc fascinant cu mingea.

— Ţi-am spus, nu sunt hoaţă, iar domnul Fergus mi-a dat de înţeles că eşti un *gentleman,* zise, rostind ultimul cuvânt pe un ton dispreţuitor.

— Domnul Fergus are grijă de această casă şi de proprietatea din jur. Nu îl plătesc ca să-mi aprecieze caracterul. Acum, spune-mi odată cine eşti şi nu mă minţi! Căci, dacă nu te cred, s-ar putea să te arunc afară.

Ea făcu ochii mari.

— După spusele domnului Fergus, s-ar putea să fie *lupi* pe aici, replică ea mai curând ofensată decât înspăimântată.

— Are dreptate în privinţa aceasta, răspunse Christian. Îţi sugerez să-mi dai o explicaţie extrem de

convingătoare.

Sprâncenele ei negre se arcuiră, iar ochii i se umplură de furie. Privea în jur de parcă ar fi căutat o altă potenţială armă. Christian îşi încrucişă gleznele şi se sprijini de tocul uşii.

— Este un arc pe perete în celălalt dormitor. Nu îşi desfăcu braţele. Dar va trebui să treci de mine pentru a ajunge la el. Şi nu ne clintim de aici până ce nu voi fi satisfăcut.

Îi aruncă o privire încruntată, provocatoare.

Ea icni şi îşi duse mâinile la gât. Apoi se repezi spre pat şi trase cuvertura. Şi-o înfăşură în jurul spatelui şi al umerilor, acoperindu-se complet. Trase aer în piept, iar Christian îşi dădu seama că se chinuia să rostească următoarele cuvinte. Vocea îi tremura uşor.

— Domnule, trebuie să te informez că tatăl meu este contele de Highfield, iar dacă intenţionezi să mă dezonorezi…

Râsetul lui Christian o opri. Închise gura şi se încruntă.

— Ce e atât de amuzant?

El îi aruncă un zâmbet crispat.

— Nu am nicio intenţie să te dezonorez, domnişoară Hoaţă! Dar nu-mi pasă nici dacă unchiul tău este Papa, ceea ce mă îndoiesc, apropo, dat fiind felul în care eşti îmbrăcată. Dacă nu îţi explici prezenţa în casa mea *chiar acum,* tatăl tău va trebui să vină să te ridice dintr-un morman de zăpadă din Scoţia, iar ceva îmi spune că nu este prin apropiere în momentul acesta. După ce rosti acel scurt discurs, Christian îşi sprijini coatele de uşă şi o studie cu atenţie. Dă-mi un motiv întemeiat să îţi permit să rămâi.

Capitolul 3

Sarah se uita încruntată spre bărbatul care se sprijinea nonşalant de uşa dormitorului, zădărnicindu-i singura şansă de scăpare. Deşi habar nu avea unde ar fi

putut fugi. Gândul la pădurea scoţiană întunecată, acoperită de zăpadă şi plină de lupi, nu era prea ispititor. Se gândi să-l înfrunte, dar renunţă repede la idee. Uneori, pe vremea când erau copii, se luase la trântă cu fratele ei, iar Hart câştigase întotdeauna. Bărbatul acesta era cel puţin la fel de solid ca Hart, dacă nu chiar mai puternic. Nu avea nicio şansă să-l învingă în lupta corp la corp. Mai ales acum, după ce o dezarmase de sabie.

Prea bine. Nu avea de ales, trebuia să stea acolo şi să discute cu el. Îl măsură din cap până în picioare. Vorbea ca un gentleman, într-adevăr, dar era oarecum surprinsă că avea accentul unui gentleman *englez.* Domnul Fergus era scoţian şi, pur şi simplu, presupusese că la fel avea să fie şi stăpânul lui.

Da. Acest bărbat era în mod limpede englez, iar accentul său sugera că era *oarecum* bine-crescut, însă în niciun caz nu era un aristocrat pur. Purta pantaloni de lână aspră, o cămaşă de pânză simplă, o lavalieră albă şifonată şi o haină neagră modestă. Cizmele păreau scumpe, dar erau singurele lucruri din ţinuta lui ce păreau să aibă vreo valoare. Cu toate acestea, bănuia că nu erau de la renumitul magazin Hoby’s din St. James.

Era adevărat că ea însăşi era îmbrăcată ca o servitoare, dar avea un motiv întemeiat – sau dimpotrivă, depindea cum priveai problema. Acel bărbat, oricine ar fi fost, o ameninţase de două ori că avea să o arunce afară în zăpadă. Nu avea cum să fie un gentleman. Un *gentleman* ar fi recunoscut imediat numele tatălui ei. Un *gentleman* ar fi întrebat-o degrabă dacă era teafără şi sănătoasă. Un *gentleman* nu ar fi ameninţat-o că o aruncă în gura lupilor.

Îl măsură din nou din cap până în picioare. La ce se aştepta de la un astfel de bărbat? Un bărbat care locuia într-o cabană în Scoţia şi nu avea decât un servitor? În ciuda asigurărilor domnului Fergus, era limpede că bărbatul din faţa ei, stăpânul Christian – dacă într-adevăr cu el avea de-a face era un barbar. Nu numai că nu se bărbierise de câteva zile, d părea murdar şi mirosea de parcă ar fi dormit într-un hambar.

Nu. Nu era gentleman. Era necioplit. Dar un necioplit oarecum arătos. Avea nasul drept. Maxilarul bine conturat. Umerii laţi. *Era* chiar stăpânul Christian? Dacă era el, se înşelase în privinţa vârstei lui. Dar, începu ea să bănuiască, bărbatul blond, înalt şi arogant, cu ochi albaştri precum cristalul era probabil fiul sau vreo rudă săracă a stăpânului Christian. Însă acest lucru nu o ajuta. Trebuia să îi spună cum o cheamă. Îşi drese glasul.

— Sunt Lady Sarah Highgate, fiică a contelui de Highfield.

Bărbatul privi spre câine ca şi când *el* ar fi putut să-i confirme identitatea.

— Şi ce cauţi în casa mea, Lady Sarah Highgate, fiică a contelui de Highfield?

Din pricina agitaţiei, avu vocea mai aspră decât şi-ar fi dorit.

— În Londra, oamenii iau în serios astfel de titluri, îl informă ea, strângându-şi cuvertura în jurul umerilor.

— Sunt sigur că aşa este. Păcat că suntem în Scoţia.

Ea aproape că rămase cu gura căscată.

— Dar sunt Lady Sarah…

— Ai putea să încerci să le explici acest lucru lupilor. Sunt sigur că vor fi impresionaţi.

Ea simţi că i se încing obrajii. El avea dreptate. Detesta infatuarea cu care îi vorbise. Nu-şi folosea niciodată titlul pentru a obţine favoruri speciale în Londra. Dar acolo, în acel loc, era înspăimântată şi nesigură pe ea însăşi, neavând încredere în acel bărbat. Trebuia să folosească orice mijloace avea la dispoziţie pentru a-l convinge să nu o arunce afară şi îşi dădea seama cu rapiditate că lucrurile care contau cel mai mult în lumea ei se pare că nu aveau prea mare importanţă pe colinele Scoţiei. Hotărî să încerce o tactică diferită.

— Ai fost vreodată la Londra?

— Numai când nu am avut de ales, răspunse el ambiguu. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fiind oarecum liniştită cu privire la castitatea ei, Sarah lăsă cuvertura să-i cadă de pe umeri. O aşeză spăsită pe

pat. Nu-i răspunsese pentru că nu se hotărâse ce să-i spună. Adevărul era ridicol, dar era posibil ca o minciună să facă şi mai mult rău. În cele din urmă, decise să-i spună adevărul. Fosta ei guvernantă, domnişoara Hawthome, i-ar fi impus să o facă. În plus, deja îi spusese adevărul domnului Fergus. Se dovedise a fi mult mai înţelegător, iar ei îi fusese mult mai uşor să aibă încredere în el, desigur. Dar, când avea să se întoarcă, domnul Fergus cu siguranţă ar repeta adevărul şi ar contrazice minciunile pe care ea le-ar putea ticlui în acea clipă. Aşa că decise să spună adevărul pentru că avea un simţ înnăscut ai dreptăţii. Era limpede că greşea în clipa de faţă. *Intrase* nepoftită în casa lui, chiar dacă domnul Fergus o invitase în cele din urmă să rămână. Şi *încercase* apoi să îl atace pe acest bărbat cu propria lui sabie. Era mâhnită pe bună dreptate. Nu avea cum să nu fie.

Îşi îndreptă umerii şi îşi drese glasul, dar nu-l privi în ochi. Avea să răspundă întrebărilor lui sincer, dar nu trebuia să-i spună *întreaga* poveste.

— Tata are o cabană de vânătoare în apropiere, spuse ea pe un ton plat.

— Dar de ce eşti *tu* aici?

Bun. Trebuia să modifice *puţin* adevărul.

— În… vacanţă?

La naiba! Nu voise să sune ca o întrebare. Nu încăpea îndoială că nu se pricepea deloc să mintă.

— În vacanţă îmbrăcată ca o servitoare?

În vocea lui se simţea scepticismul.

La naiba de două ori! Era o întrebare dificilă, la care nu putea răspunde fără a dezvălui mai multe detalii.

Îşi netezi şorţul cu mâinile, căci uitase să şi-l scoată când se întinsese în pat să tragă un pui de somn.

— Nu voiam să ştie nimeni că am plecat din Londra.

— Ai plecat din Londra?

— Da.

— În secret?

— Da.

— Şi ai venit în Scoţia?

— Da.

— De ce?

Trase de gulerul alb al rochiei cenuşii simple pe care o purta.

— Pentru că… Se aprinse din nou la faţă. Pentru că *a trebuit* să plec, doar că…

El aşteptă, privind-o câteva momente în tăcere deplină înainte de a întreba:

— Doar că…?

Ea îşi duse mâna umedă la frunte.

— Doar că nu am mai fost niciodată aici, iar indicaţiile pe care le-am primit nu au fost tocmai exacte şi nu am găsit casa la care trebuia să ajung.

Trecură câteva clipe până să îşi dea seama că el se străduia să nu râdă. Colţurile gurii i se ridicaseră, iar buzele strânse ferm îi tresăreau în mod suspect.

— Ai confundat casa mea cu cabana tatălui tău? întrebă el.

— Da.

Simţea că îi ard obrajii. Împinse covorul cu vârful piciorului.

— Să înţeleg că acela care ţi-a dat indicaţiile nu a fost tatăl tău?

— Eu… Adică… Servitoarea mea l-a mituit pe valetul tatălui meu pentru a afla informaţiile şi…

— L-a mituit? Sprâncenele lui blonde se arcuiră. Să înţeleg că tatăl tău nu ţi-a dat permisiunea de a veni aici?

Îşi muşcă buza, dar se forţă să îl privească în ochi. „La naiba! La naiba! La naiba!” Trebuia să spună adevărul.

— Aşa este. Adevărul este că am fugit de acasă.

Capitolul 4

Christian o cercetă pe tânăra cu atenţie. Cu accentul englezesc aristocratic şi aerul acela de superioritate, era foarte puţin probabil să fie cu adevărat o servitoare, în

ciuda veşmintelor. Femeia spunea adevărul. Cel puţin parţial. Contele de Highfield *deţinea* o cabană de vânătoare în apropiere. Vânaseră împreună, nu o dată, de-a lungul anilor. Şi ştia că aristocratul avea o familie pe care nu o luase niciodată cu el în Scoţia. Christian îşi amintea că îl auzise pomenind de fiica lui, care ar fi trebuit să aibă vârsta acelei femei. Nu-şi aducea aminte dacă numele ei era Sarah, dar o întâlnise pe contesă în Londra o dată sau de două ori şi, deşi nu era nici pe departe la fel de brumoasă precum fiica ei, exista negreşit o asemănare între cele două. Da, nu mai avea nicio îndoială că în faţa lui se afla odrasla contelui. Tânăra spunea adevărul în această privinţă. Însă el nu terminase cu întrebările.

Christian miji ochii.

— De ce nu ai plecat din casa mea când ţi-ai dat seama că ai greşit?

— Aşa am făcut, răspunse ea. Dar ne-am rătăcit prin pădure şi se întuneca, aşa că ne-am întors să rămânem peste noapte aici. L-am întâlnit pe domnul Fergus, iar el a avut amabilitatea de a ne arăta drumul a doua zi de dimineaţă.

— Dar…?

Obrajii i se înroşiră şi mai tare.

— Dar, pe drum spre casă, doamna Goatsocks s-a împiedicat de o creangă acoperită de zăpadă, şi-a luxat glezna şi…

— Fergus a dus-o în oraş, în vreme ce tu ai rămas aici? încheie Christian în locul ei.

Ea încuviinţă din cap.

— A spus că singurul doctor din apropiere este cel din oraş. Îmi pare rău pentru deranj, domnule… Cum te numeşti?

— Forester. Christian Forester la dispoziţia ta.

Se înclină din talie spre ea. Nu îşi folosea niciodată titlul în Scoţia şi hotărâse că nu avea să o informeze pe tânăra aceea că era viconte. Îi dovedise cât de impresionată era de astfel de lucruri când pomenise de titlul pe care îl deţinea. Nu voia să o impresioneze.

— Domnul Fergus nu ştia sigur când vei sosi, continuă ea.

— Nu te aşteptai să vin? rosti el rar.

— Nu. De data asta, ea clătină din cap. Îmi pare rău de întâmplarea cu sabia.

Părea atât de spăşită şi de nevinovată, încât Christian râse înfundat.

Cu toate acestea, el nu ştia în ce necazuri intrase tânăra şi, dat fiind că era o lady care de-abia îşi făcuse debutul în societate, după cum se vedea limpede, presupunea că era vorba despre un bărbat. Nu era exclus ca Lady Sarah să poarte în pântec un copil din flori cu sânge albastru. O măsură din nou din cap până în picioare. Nu putea să-l învinovăţească pe bărbatul cu pricina că nu mai avusese răbdare până în noaptea nunţii. Femeia ar fi ispitit până şi un sfânt, Christian nu se îndoia câtuşi de puţin de acest lucru. Practic, el însuşi era un sfânt, ţinând cont de anii lungi de celibat autoimpus. Însă avea timp să vorbească despre viaţa ei mai târziu. Cu siguranţă, îi era teamă şi, ţinând cont de mărturisirea ei, era posibil să fie însărcinată. Întrucâtva chiar îi părea rău pentru ea. Deşi era obosit, flămând şi iritat, educaţia nu îi permitea să fie nepoliticos şi insensibil.

Trase aer adânc în piept.

— Ce ai spune dacă am lua-o de la capăt? Bună seara, sunt Christian Forester. Bun venit în casa mea!

El se îndepărtă de uşă şi se înclină.

Când ea îi zâmbi, ochii ei cristalini scânteiară.

— Mulţumesc, domnule Forester. Sunt Lady Sarah Highgate.

Îşi ridică fustele sărăcăcioase şi făcu o reverenţă perfectă, ca la curte.

— Să înţeleg că tu ai făcut tocana din oala pe foc? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap şovăielnic.

— Da.

El îşi arcui buzele.

— E bună de ceva? Sunt mort de foame.

— Nu ştiu, răspunse ea cu un zâmbet larg, care lui Christian i se păru mai degrabă sfios.

— Vrei să aflăm? întrebă el. În clipa asta, mi-aş mânca propria mănuşă dacă ar fi condimentată cum trebuie.

— Sunt de acord, dacă vrei şi tu.

Ea îi zâmbi dulce.

— Bine.

El făcu un pas înainte şi îi oferi braţul. Ea îşi strecură braţul pe sub al lui, se întoarseră şi ieşiră pe coridor. Christian privi înainte, dar, dacă ea s-ar fi uitat spre el, ar fi văzut zâmbetul care îi înflorea pe buze.

— În timp ce mâncăm, Lady Sarah, îmi poţi povesti de ce ai fugit de acasă.

Capitolul 5

Când ajunseră în bucătărie, Sarah dădu fuga la dulăpioare şi scoase două boluri şi două linguri.

Christian ridică din sprâncene văzând viteza cu care se mişca, pregătind masa. Era limpede că se simţea ca acasă. Părea să ştie locul fiecărui lucru, inclusiv al boabelor de piper pe care le presără dintr-o sticluţă pe care o luă din fundul unui dulăpior.

— Nici măcar nu ştiam că *am* boabe de piper, spuse el zâmbind prietenos.

— Se pare că da. Piper, sare şi salvie. Doamna Goatsocks nu a vrut să plece cu domnul Fergus până când nu a inspectat toate dulapurile, asigurându-se că nu voi muri de foame în lipsa ei.

— Şi de unde ştie fiica unui conte să gătească?

— Oh, păi, doamna Goatsocks… mi-a lăsat instrucţiuni.

El o privi cu atenţie, întrebându-se de ce ezitase.

— Ei bine, dacă ar fi să mă iau după miros, instrucţiunile ei trebuie să fi fost perfecte, iar execuţia ta fără cusur.

— Aşteaptă până ce vei gustai spuse ea. Dar trebuie să fac biscuiţi înainte să mâncăm.

Într-adevăr, pe tejghea se afla o bucată de aluat. Christian nu o observase când intrase prima dată. Lady Sarah ştia să facă şi biscuiţi? Ce interesant!

— L-am lăsat să crească în timp ce dormeam, recunoscu Sarah, zâmbind din nou sfioasă.

Se apucă să tăvălească aluatul prin făină şi să îl frământe pe tejghea înainte de a folosi o ceaşcă pentru a face forme de biscuiţi. Christian o privi fascinant. Era surprinzător că o aristocrată londoneză ştia să gătească şi că părea să fie în largul ei când făcea asta. Îi dădea un sentiment de o stranie familiaritate. Simţi că i se strânse pieptul. Tot ce îşi dorise vreodată erau o soţie, o casă şi o viaţă simplă. Petrecuse ultimele câteva sezoane în Londra căutându-şi nevastă. Fără succes. Faptul că vedea o femeie în bucătăria cabanei sale făcând biscuiţi îi dădea un sentiment de intimitate.

— O faci de parcă nu ar fi prima dată, murmură el, încrucişându-şi braţele la piept.

— Adevărul este că am mai făcut. Se înroşi. Mă furişam în bucătărie la casa noastră de la ţară şi o priveam pe bucătăreasă. Mă lăsa să o ajut după ce o imploram. De fapt, ştiu să gătesc o mulţime de mâncăruri.

— *Ai vrut* să o ajuţi pe bucătăreasă? De ce?

Christian nu putu ascunde faptul că nu-i venea să creadă. Sarah aranjă cu grijă biscuiţi în tava pe care o pregătise şi o aşeză pe vatră.

— Întotdeauna mi s-a părut un lucru mai util decât să stai toată ziua fără să faci nimic, îmbrăcată în rochii frumoase şi având grijă să nu te murdăreşti.

Christian clătină din cap. Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp. O fiică de conte îmbrăcată ca o servitoare, care prefera să frământe aluat în loc să îşi cumpere zorzoane? Ce combinaţie stranie şi neobişnuită! Însă, îşi aminti el, nu era o fiică de conte obişnuită, altfel nu ar fi plecat în Scoţia îmbrăcată în haine de servitoare, nu-i aşa?

Christian umplu bolul de apă al lui Fergus, turnând din

carafa aşezată pe masă.

— Mă întorc în câteva minute, spuse el.

— Nu te grăbi, răspunse ea cu o voce cristalină.

Clătinând din cap, Christian se întoarse în dormitorul pentru oaspeţi. Îşi puse o cămaşă curată şi se spălă cât de bine putu folosind carafa şi ligheanul de pe lavoarul de lemn din colţul camerei. Apa era aproape îngheţată. În Londra, valetul i-ar fi pregătit un rând de haine curate şi o baie fierbinte. Dar în Scoţia era cu totul altceva, iar valetul său se afla la moşia lui de la ţară din Northumbria. Înainte să iasă din încăpere, se privi în oglinda de deasupra ligheanului. Nu se bărbierise de multe zile. Arăta înspăimântător. Se miră că Lady Sarah nu ţipase când îl văzuse. Nu ar fi învinovăţit-o pe biata fată!

Când se întoarse în încăperea cea mare, tânăra umpluse holurile cu tocană. Turnase două pahare de vin roşu dintr-una din sticlele pe care el le lăsase în cămară. Biscuiţii erau fierbinţi şi abia scoşi din tava de pe vatră. Sarah aşezase doi pe o farfurioară, lângă bolul lui cu tocană.

Stătea la măsuţa de lemn, în tăcere, aşteptându-l. Din locul său aflat la câţiva paşi, Fergus al II-lea sări în picioare şi se linse pe bot, privindu-i pe amândoi şi aşteptând. Sarah îi aruncă o bucată din biscuiţii ei.

— O gustăm?

Avea vocea ciudat de stridentă. Era agitată?

— Sigur că da!

Christian apucă lingura, o afundă în tocana groasă şi o duse la gură. O lăsă puţin să se răcească înainte de a mânca.

Sarah îşi muşcă buza, privindu-l cu încordarea vădită a unui bucătar nerăbdător.

— Este delicioasă! declară el, lucru care era adevărat.

Savuroasă, aromată, groasă şi consistentă. Dumnezeule, această odraslă de conte răsfăţată reuşise să gătească o oală de tocană pe cinste! Fata era negreşit pricepută.

Vădit uşurată, gustă şi ea şovăielnic. Clipi. Apoi clipi

din nou.

— E bună! încuviinţă ea şi parcă nu-i venea să creadă. Este foarte bună.

— Eşti surprinsă? întrebă el, luând încă o lingură plină.

— Da. De fapt, sunt foarte surprinsă.

Christian rupse o bucată dintr-un biscuit, o înmuie în tocană şi mânca. Ea îl privi cu atenţie, încreţindu-şi uşor fruntea, ca şi când nu ar mai fi văzut pe nimeni mâncând astfel vreodată. Dar apoi rupse şi ea o bucată dintr-un biscuit, o înmuie în bol şi mâncă. Un zâmbet imens îi lumină tot chipul după ce înghiţi, ca şi când tocmai ar fi descoperit cel mai delicios lucru din lume.

— De ce eşti surprinsă că este bună? întrebă Christian după ce înghiţi.

— Pentru că nu am mai gătit de o grămadă de timp. Am fost… Ei bine, mi-am făcut debutul în societate sezonul trecut, iar mama a insistat să îmi petrec timpul făcând… alte lucruri.

Christian înmuie încă o bucată de biscuit în bol şi ridică din sprâncene spre ea.

— Alte lucruri?

— Da.

— Cum ar fi?

Ea duse din nou lingura la gură.

— Cum ar fi… să-mi găsesc un soţ.

— Şi? întrebă el. Ai avut noroc?

Lady Sarah începu să tuşească în mod necontrolat. Se bătu în piept şi i se umeziră ochii. Apoi, exact când Christian se gândea să ocolească masa şi să o bată pe spate, ea îşi reveni.

— Doamne! spuse ea. Probabil că a alunecat pe unde nu trebuie.

El se grăbi să-i întindă paharul cu vin.

— Eşti bine?

— Acum, cred că da.

— Ei bine, tocana este delicioasă. Mulţumesc că ai făcut-o! Neîndoielnic, eşti o bucătăreasă foarte bună, spuse Christian.

— Mama îmi spune mereu că sunt pricepută, răspunse ea, însă zâmbetul nu i se reflectă în ochi.

Christian făcu o grimasă. Cu siguranţă, Lady Sarah era pricepută dacă fugise de acasă pentru a da naştere unui copil din flori. O vreme, mâncară într-o linişte stânjenitoare. Singurul sunet care se auzea era clinchetul lingurilor în boluri şi al vinului pe care îl sorbeau.

În cele din urmă, ea îşi drese glasul.

— Nu îţi face griji, domnule Forester! De îndată ce se va întoarce domnul Fergus, ne va conduce la cabana tatălui meu şi nu vom mai fi o povară pentru tine.

Christian sorbi din vin şi privi pe fereastră. Afară ningea des, cu fulgi mari şi pufoşi. Clătină încet din cap.

— Dimpotrivă, având în vedere viscolul de afară, mă îndoiesc că Fergus se va întoarce.

Sarah clipi. Puse lingura în bol ca şi când ar fi fost în transă.

— Niciodată?

Christian înmuie încă o bucată de biscuit în tocană.

— Nu prea curând, mă tem.

— Este imposibil. Asta înseamnă… Ei bine, asta înseamnă…

El băgă biscuitul în gură, mestecă şi înghiţi.

— Că eşti izolată aici cu mine. Singură.

Sarah înghiţi, îşi aşeză un cot pe masă şi lăsă fruntea să-i cadă în palmă.

— Ce mă fac?

Christian sorbi din vin. Apoi ridică paharul şi privi în adâncurile sale întunecate. Uitase că avea acel vin. De Madeira. Colecţionase nişte vin portughez al naibii de bun în timpul războaielor.

— Ce-ar fi să-mi spui motivul pentru care eşti aici? Poate te pot ajuta.

— Mă îndoiesc, oftă ea.

— Spune-mi, o îndemnă el. Am ajutat multe domnişoare aflate la ananghie. De cele mai multe ori, pe prietenele mele. Am o experienţă vastă.

Sarah ridică privirea şi îl cercetă un moment, ca şi

când ar fi încercat să se hotărască dacă să-l creadă sau nu. În cele din urmă, oftă şi îşi sprijini bărbia în palmă, cu cotul încă pe masă.

— Adevărul este că am luat o mulţime de hotărâri proaste într-un timp foarte scurt şi, cu cât stau şi mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai convinsă că mi-am distrus viaţa. Mama spune mereu că sunt prea impulsivă. Se pare că are dreptate.

— Pricepută, dar impulsivă? întrebă Christian.

— Aşa se pare, răspunse ea cu o grimasă.

Christian aşează paharul de vin lângă bol.

— Îmi pare rău dacă sunt lipsit de delicateţe… Dar eşti… cumva… îşi drese glasul. Însărcinată?

Dură o clipă până ca ea să priceapă întrebarea, iar apoi el îşi dădu seama după expresia de groază de pe chipul ei că se înşelase. Îl traversă un neaşteptat val de uşurare.

— Însărcinată? Nu! În niciun caz! icni ea.

El ridică din nou lingura cu tocană.

— Iartă-mă! Însă, de obicei, tinerele care au astfel de necazuri dau fuga în Scoţia cu prima ocazie, deşi, trebuie să recunosc, în mod obişnuit îl târăsc cu ele pe potenţialul mire.

Sarah icni.

— De fapt, în cazul meu este exact invers.

Acest lucru era interesant, cu siguranţă.

— Ce vrei să spui?

Sarah ridică paharul într-un toast silenţios.

— O ai în faţă pe cea mai râvnită tânără din Londra din sezonul trecut.

El îşi arcui sprâncenele.

— Chiar aşa?

— Da, doar nu m-aş autointitula *astfel.* Cred că este îngrozitor. Dar toate ziarele, cele de scandal, par să fie de acord – frumoasa sezonului.

Christian îşi miji ochii, cercetând-o.

— Ţi se pare ceva îngrozitor?

— Absolut!

El miji ochii şi mai mult.

— Pot să întreb de ce? Dat fiind că eu am reuşit să fiu exact *opusul* burlacului sezonului timp de câţiva ani, nu îmi pot închipui de ce nu te-ai bucura de o asemenea popularitate.

— Ce vrei să spui când afirmi că ai fost exact opusul burlacului sezonului?

— Îmi caut soţie de câţiva ani şi nu am avut sorţi de izbândă absolut deloc. Doamnele abia dacă ştiu de existenţa mea. Iar cele care ştiu îmi devin repede prietene şi nu mai încape loc de discuţie despre căsătorie.

— Oh, pare că nu e prea plăcut! Deloc.

Ea clătină din cap şi îi aruncă o privire compătimitoare. Christian bătu cu degetele în masă.

— Aşa că înţelegi de ce sunt curios să aflu din ce motiv crezi că este îngrozitor să fii frumoasa sezonului.

Ea flutură mâna în aer.

— O, este cât se poate de simplu! E din pricină că, fiind frumoasa sezonului, am atras atenţia celui mai eligibil *burlac* al sezonului.

— Cine este? întrebă Christian şi mai luă o lingură de tocană.

— Lord Alistair Branford.

Christian puse lingura jos şi îşi scărpină bărbia. A naibii barbă, îl mânca!

— Branford? Recunosc, poate fi plicticos, dar este de familie foarte *bună.* Ce îţi displace atât de mult la el?

— Cunoşti familii *bune?* Părea extrem de sceptică. Iartă-mă, se grăbi ea să adauge. Am fost nepoliticoasă. Doar că… Doar că tu…

— Te întrebi cum de un bărbat îmbrăcat ca mine, care trăieşte în munţii Scoţiei, ştie lucruri despre aristocraţia londoneză? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap încet, iar pe chipul ei frumos i se citea vinovăţia.

— Ai putea spune că am o oarecare legătură cu aceşti aristocraţi. Am fost la multe baluri în Londra. Chiar mi-am făcut apariţia la Almack o dată sau de două ori.

— Te compătimesc, spuse ea.

Răspunsul ei îl făcu pe Christian să-şi dea seama că, pe lângă faptul că ştia să gătească, tânăra avea simţul umorului – un umor sec. O altă surpriză din partea lui Lady Sarah Highgate.

— Faci parte din mica nobilime?

— Ceva de genul acesta. Christian apucă din nou lingura. Dar nu mi-ai spus care e problema cu Branford.

Sarah oftă adânc.

— Este clar că nu ai fost niciodată o tânără nevoită să-i suporte atenţiile.

— Adevărat, spuse el zâmbind larg.

— Mai plicticos de atâta nu se poate. Nu. Ba, *mai mult,* nu este doar plicticos. Vorbeşte încontinuu despre el însuşi. E subiectul său preferat: despre cât de arătos e, despre hainele lui, despre banii lui, despre moşiile lui. Tot ce are legătură cu el i se pare infinit de fascinant.

Christian luă încă o lingură de tocană şi înghiţi.

— Să înţeleg că nu-i împărtăşeşti fascinaţia.

Sarah îşi împreună mâinile pe masă.

— Nu.

— Aşadar, ai fost forţată să înduri atenţiile marchizului de Branford, iar acest lucru te-a făcut să fugi de acasă? întrebă el.

Sarah făcu ochii mari, iar chipul îi fu cuprins de o expresie de dezgust amestecat cu o oarecare disperare.

— Nu. Am fugit după ce tata m-a informat că sunt logodită cu acest bărbat îngrozitor.

Capitolul 6

Christian o cercetă pe tânăra care stătea în faţa lui. Nu se gândise niciodată la aceste aspecte ale unei căsătorii aranjate. Majoritatea doamnelor pe care le cunoştea, precum prietenele lui, ducesa de Claringdon, contesa de Swifdon şi doamna Upton, îşi aleseseră singure soţii, ba

chiar se îndrăgostiseră de ei. Trebuia să fie dificil să fii o femeie obligată să te căsătoreşti pentru a satisface dorinţele familiei. Se întâmpla mereu, desigur. Nu era un lucru neobişnuit, dar era limpede că Lady Sarah alesese să fugă de acasă în loc să se supună. Ceea ce îi putea pune reputaţia în pericol. Îşi putea închipui cu uşurinţă cum ar reacţiona tatăl ei autoritar. Contele de Highfield era un bărbat cumsecade, dar putea fi plin de sine când se ivea ocazia.

— Cel mai rău este, continuă ea, că toată lumea îmi spune cât de fericită trebuie să fiu. Cât de norocoasă sunt că am atras privirile marchizului, că e o binecuvântare şi aşa mai departe.

— Nu te simţi norocoasă? întrebă Christian şi gustă din nou din tocană.

— Am încercat să mă simt *norocoasă.* Am încercat. Cu adevărat. Cred că este ceva în neregulă cu mine, dat fiind că *nu* mă simt norocoasă. Dar apoi, într-o noapte, am avut o senzaţie ciudată în piept. Nu o pot explica altfel decât spunând că nu puteam respira. Mi se părea că se strânge camera în jurul meu. Îmi era teamă. Ştiu doar că trebuia să plec.

— Să pleci? întrebă Christian, mijind ochii.

— Să fug de acasă. Să scap. Să fiu oriunde altundeva, dar nu acolo.

El o privi cu atenţie.

— Şi ai decis să vii aici?

— Era singura cale la care mă puteam gândi.

— Înseamnă că ai plecat exact înainte de nuntă?

— Nu. Oftă din nou. Ăsta e un lucru şi mai nesăbuit. Nunta va avea loc abia la primăvară. Dar pur şi simplu a trebuit să plec. Oh, ştiu că sună de-a dreptul nebunesc! Este foarte dificil de explicat.

Sarah clătină din cap cu tristeţe, învârtind lingura în tocana din bolul din faţa ei.

Christian nu mai auzise niciodată de o lady care să aibă aceeaşi reacţie de îngrijorare ca el. Gheară în piept? Teamă? Pereţi care se strângeau în jurul ei? Avusese

aceleaşi senzaţii, şi nu o dată. Era un fel de criză de nervi de care îi era groază şi care nu i se părea câtuşi de puţin că suna de-a dreptul nebunesc.

— Plănuieşti să rămâi aici până la primăvară?

Lingura tinerei rămase neclintită.

— Nu. Bineînţeles că nu. Nu am mai făcut niciodată aşa ceva. Întotdeauna am făcut tot ce mi s-a spus. Niciodată nu am încălcat regulile. Nu pot să-mi închipui cât de şocată va fi mama. Mă simt absolut îngrozitor. Nu ştiu ce a fost în mintea mea.

Christian se frecă pe bărbie.

— Ce ai crezut că se va întâmpla dacă fugi de acasă?

Ea oftă.

— Nu sunt chiar proastă. Am avut un plan. Am luat hainele şi banii de buzunar pe care i-am economisit de-a lungul anilor. Am hotărât să port haine de servitoare, ca să nu am nevoie de ajutor când mă îmbrac.

— O mişcare isteaţă. El înclină capul. Dar ai luat o însoţitoare cu tine?

— Nu am vrut ca doamna Goatsocks să vină cu mine.

Pentru moment, Christian nu luă în seamă acest amănunt.

— De ce ai economisit banii de buzunar primiţi?

— Nu am avut un motiv anume. Pur şi simplu, urăsc cumpărăturile. Singurele lucruri pe care le-am cumpărat vreodată au fost daruri pentru mama şi tata, pentru Hart, pentru doamna Goatsocks şi pentru camerista mea.

— Hart?

— Fratele meu mai mare.

— Ah, da, moştenitorul lui Highfield! Ce plan aveai după ce ajungeai la cabana de vânătoare a tatălui tău?

Christian sorbi din vin cu atâta sete, încât goli paharul. Se ridică să aducă sticla de pe masa de lângă vatră.

— Speram să provoc un scandal. Unul suficient de grav încât Lord Branford să îi ceară tatălui meu să anuleze contractul de căsătorie.

Amuzat, Christian schiţă un zâmbet.

— Şi dacă acest plan nu funcţionează?

— Acesta a fost singurul meu plan. Cum să nu funcţioneze? Cine şi-ar dori o soţie care a dispărut neînsoţită?

Christian o măsură din cap până în picioare. Era limpede că tânăra habar nu avea cât de atrăgătoare era. Se îndoia că Branford ar lăsa nişte simple bârfe să anuleze nunta.

— Acum mă simt ca o idioată, continuă Sarah. Doamna Goatsocks s-a accidentat şi bietul domnul Fergus a trebuit să înfrunte vremea vitregă de afară. Totul din vina mea!

Christian termină de mâncat, se sprijini de spătarul scaunului şi îşi împreună mâinile în poală.

— Ei bine, tocana pe care ai gătit-o este mult mai bună decât tot ce a făcut Fergus vreodată, aşa că mă bucur că eşti aici, cel puţin pentru moment.

Ea încearcă să îi zâmbească la rândul ei, dar nu putu.

— Îmi pare rău că nu pot vedea amuzamentul situaţiei. Mi-am distrus viaţa.

— Trebuie să fi avut un impuls foarte puternic dacă ţi-ai asumat un asemenea risc.

— Da. Dar acum, acum am sentimentul că nu voi reuşi niciodată să îndrept lucrurile. Oh, de ce? De ce am fugit de acasă în grabă?

Christian îşi puse mâna în creştetul capului.

— Mi se pare că nu prea ai avut de ales.

— Tata nu mă va ierta niciodată.

— Tu îl ierţi pe el? Pentru că te-a logodit cu Lord Branford?

Ea îl privi nedumerită, ca şi când nu ar fi înţeles întrebarea.

— Toată lumea se aştepta să închei o căsătorie potrivită încă de când eram mică. Dacă ai fost la baluri în Londra, trebuie să ştii cum funcţionează aceste lucruri. O căsătorie cu un marchiz? Ei bine, este visul tatălui meu pentru mine.

Christian încuviinţă din cap.

— Ştiu, într-adevăr, cum funcţionează aceste lucruri, dar ştiu totodată că nu este ceva neobişnuit ca părinţii să ţină cont de sentimentele copiilor atunci când iau astfel de decizii.

Expresia confuză de pe chipul ei se adânci.

— Nu le-am spus niciodată că nu o să mă căsătoresc cu Lord Branford.

Christian lăsă braţul jos şi îşi îndreptă spatele.

— Draga mea fată, de ce nu?

— Încercam să fiu curajoasă. Să fac ce trebuie. Înţelegi? Să strâng din dinţi şi să merg înainte.

— Dacă te întorci, le vei spune?

— Acum nu mai contează. Ea luă sticla de vin şi se aşeză din nou pe scaun. Îşi turnă în pahar. Am fost îngrozitoare şi egoistă, ştiu. Numai la asta mă gândesc. Trebuie să mă duc acasă pentru a înfrunta scandalul şi dezaprobarea. Poate că într-o zi voi găsi un bărbat dispus să îmi accepte reputaţia pătată.

Christian se sprijini din nou de spătarul scaunului şi îşi îndreptă umerii.

— Dacă Branford te vrea încă?

Surprinsă, ea făcu ochii mari.

— De ce ar vrea o femeie cu reputaţie scandaloasă?

„Pentru că eşti extraordinar de frumoasă”.

— Crede-mă, este mai mult decât posibil!

Ea oftă, ducându-şi paharul la buzele roşii.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta. Am fost atât de nesăbuită! Regret că am făcut-o. Cu adevărat. Regret amarnic. Am fost o fiică îngrozitor de neascultătoare.

Christian miji ochii.

— Chiar crezi asta?

— Da. Mă simt absolut îngrozitor. Acum, după ce am avut şansa să mă liniştesc şi să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat, sunt sigură. Aş face orice pentru a mă întoarce la Londra fără să afle nimeni, dar, cu cât stau mai mult aici, cu atât şansele de a face acest lucru simt mai mici. Mi-e teamă că este prea târziu pentru reputaţia mea. Iar acum sunt blocată aici cu…

Christian ridică paharul de vin şi îi zâmbi din nou larg.

— Cu mine.

Ea încuviinţă nefericită din cap. El ridică paharul şi o privi prin lichidul întunecat.

— Ei bine, ce zici dacă ţi-aş spune că te pot ajuta?

Capitolul 7

Sarah îl studie cu atenţie. De ce nu-l observase până acum pe acest bărbat? Dacă ar fi fost în Londra, cu siguranţă l-ar fi întâlnit printre zecile de bărbaţi pe care îi cunoscuse în timpul debutului ei în societate. Ar fi fost nepoliticos să-l întrebe dacă se întâlniseră. Nu găsea puterea de a o face.

Era foarte arătos. Deşi chipul îi era umbrit de barba neîngrijită, avea părul cam lung, iar hainele erau puţin cam mari, avea un zâmbet fermecător, era amabil şi inteligent. Şi se părea că mirosea ceva mai bine după ce se spălase. Cu siguranţă, folosise săpun. Era înalt şi zvelt, iar ochii aceia albaştri păreau de-a dreptul fascinanţi. Fără îndoială, acel bărbat avea potenţial. Iar acum se oferea să o ajute.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Cum m-ai putea ajuta?

Domnul Forester se ridică şi îşi întinse trupul lung şi zvelt.

— De-a lungul anilor, am constatat că nu trebuie să îţi pierzi speranţa atât timp cât speranţa nu este pierdută.

Sarah îşi înclină capul într-o parte.

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce am spus, răspunse el. Se îndreptă spre şemineu şi mai aruncă doi buşteni mici peste cei aflaţi deja în foc. Să începem cu faptele. Presupun că le-ai lăsat un bilet.

Tânăra încuviinţă din cap.

— Da, mamei mele.

— Ce ai scris în el?

El apucă vătraiul şi împinse buştenii.

— Am scris doar că îmi pare rău, dar *trebuie* să plec.

Domnul Forester se întoarse spre ea. Îi zâmbi larg, lăsând să i se vadă dinţii albi.

— Asta e tot?

— Da.

— Eşti cât se poate de sigură? Niciun alt detaliu? întrebă el.

— Da. Bineînţeles, mama trebuie să-şi fi dat seama că lipseşte doamna Goatsocks, dar asta s-a întâmplat deoarece am încercat să-mi iau rămas-bun, iar ea a insistat să vină cu mine.

— O însoţitoare fidelă, spuse el. Şi s-ar putea să-ţi fi salvat reputaţia.

Sarah se încruntă.

— Cum?

— Ai fost însoţită în toată această perioadă, astfel că încă există speranţă.

— În toată această perioadă până *acum,* îi atrase ea atenţia.

— Da, dar singurele persoane care ştiu asta suntem noi, domnul Fergus şi doamna Goatsocks. El înclină capul spre Fergus al II-lea. Şi câinele acesta, desigur, dar ceva îmi spune că, dacă îi dai un biscuit, va fi de acord să păstreze secretul.

Sarah zâmbi şi îi aruncă animalului încă o bucată de biscuit.

— Este adevărat, spuse ea. Nu am scris niciun detaliu în biletul pe care i l-am lăsat mamei. Habar nu are unde am plecat sau de ce am fugit.

— Bravo! rosti Christian. După ce se va întoarce doamna Goatsocks, puteţi să porniţi spre Londra şi să le spuneţi tuturor că aţi fost în vizită la nişte prieteni în nord.

În inima ei începu să mijească o rază de speranţă. Se ridică şi se aplecă spre el peste masă.

— Chiar crezi că ar putea merge?

Domnule Forester aşeză vătraiul lângă şemineu.

— Cred că nu există niciun motiv pentru a nu încerca. Bineînţeles, mama ta nu ar dori să te contrazică, nu-i aşa?

— Întocmai. Scandalul este ultimul lucru pe care şi l-ar dori părinţii mei. Pentru ei, reputaţia este mai importantă decât orice altceva.

— Perfect, replică el. Îţi sugerez să faci întocmai. Aristocraţii din înalta societate au dat crezare unor lucruri şi mai neobişnuite decât acesta. Eu şi Fergus nu vom spune niciodată ce ştim. Poţi conta pe asta.

Pe chipul ei înflori un zâmbet imens – apăru mai întâi o mică tresărire a buzelor, care apoi se transformă într-un zâmbet larg, ce i se întinse pe toată faţa.

— Oh, domnule Forester, mulţumesc pentru ospitalitate! Sunt sigură că nu voi putea niciodată să te răsplătesc aşa cum se cuvine pentru amabilitatea ta.

El se întoarse la masă, îşi aşeză mâinile pe spătarul scaunului pe care stătuse şi o privi în ochi.

— Nu sunt foarte sigur de asta.

*

Christian privi cum zâmbetul dispărea încet de pe chipul lui Lady Sarah, transformându-se într-o expresie plină de confuzie. Sprâncenele i se uniră şi zâmbetul i se preschimbă într-o încruntătură.

— Cum aş putea să te ajut eu pe *tine?*

Christian ridică paharul de vin de pe masă şi se îndreptă spre Sarah, care stătea lângă tejgheaua pe care se afla sticla cu vin. Îşi umplu paharul, golind sticla.

— Problema mea este întocmai pe dos faţă de a ta.

— Pe dos?

Puse mâinile pe tejghea, privindu-l îngrijorată.

— Da, răspunse el, sorbind din nou din pahar. După cum spuneam, sunt exact opusul a ceea ce înseamnă cel mai eligibil burlac al sezonului.

— De ce? întrebă ea, privindu-l în continuare cu nevinovăţie.

— Ţi-ar veni să crezi dacă ţi-aş spune că în mod normal am nefericitul obicei de a mă bâlbâi ori de câte ori mă aflu în compania unei femei frumoase?

— Nu te-am auzit bâlbâindu-te nici măcar o dată. Oh…

Ea se opri, întrebându-se dacă o considera suficient de frumoasă încât să îl facă să se bâlbâie în faţa *ei.*

— Cu excepţia companiei de faţă, se grăbi el să adauge. Îndrăznesc să spun că m-ai şocat pentru că ai pătruns în casa mea pe furiş. Poate că e surprinzător pentru tine, dar nu mi s-a mai întâmplat ca o femeie frumoasă să facă asta.

Ea râse şi duse mâna la gură. Apoi întrebă şovăielnic:

— Nu te sperii?

El ridică din umeri.

— Presupun că nu, răspunse el zâmbind.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Până acum, mi-ai părut cât se poate de binevoitor, răspunse ea. Ei bine, cu excepţia acelui moment în care m-ai ameninţat că mă vei arunca în zăpadă, lăsându-mă pradă lupilor. Dar presupun că era de înţeles având în vedere împrejurările.

— Mă bucur că gândeşti aşa, răspunse el, încercând să nu râdă. Însă problema mea nu este că nu aş fi binevoitor. Problema mea este că sunt *prea* binevoitor.

Expresia de pe chipul ei îi spuse că era sigură că îl găsea pe jumătate smintit.

— Prea binevoitor? Cum ar putea fi asta o problemă?

— Ţi-am spus că am salvat multe doamne aflate la ananghie.

— Da.

El oftă.

— Am nefericitul obicei de a mă transforma în *prietenul* tuturor doamnelor pe care le întâlnesc. Nu mă înţelege greşit. Preţuiesc prieteniile pe care le-am legat, dar mi-ar plăcea să găsesc o soţie care să-mi dăruiască un moştenitor. Găseşte-mi o femeie pe care să o intereseze mai mult decât prietenia mea!

Ea roşi, iar după ce lăsă paharul jos, se îndreptă spre şemineu.

— Nu sunt sigură că înţeleg, domnule Forester. Cum

crezi că te-aş putea ajuta cu aşa ceva?

Se întoarse din nou spre el, iar Christian o privi în ochi, cu o scânteie provocatoare în privire.

— Vreau să mă sfătuieşti. Să mă ajuţi să devin eligibil. Dezvăluie-mi ce caută o tânără ca tine la un partener! Promit să nu fiu plicticos şi să nu vorbesc prea mult despre mine însumi.

— Oh, dar eu…

— Nu face pe sfioasa şi nu fi politicoasă! îi ceru Christian. Ştiu că este ceva în neregulă cu mine, altfel aş fi căsătorit până acum. Vreau să-mi spui ce anume. Îmi doresc să fii sinceră cu mine, Lady Sarah. Eşti frumoasa sezonului. Trebuie să ştii o mulţime de lucruri!

— Ei bine…

El îşi dădu seama că ea îi luă propunerea în serios. Tonul politicos adecvat dispăruse din glasul ei, iar în ochi îi apăru o scânteie de interes. Se ridică şi se plimbă în jurul lui, privindu-i chipul, hainele, postura.

— Porţi haine puţin cam demodate, recunoscu ea. Ţi-aş putea spune la ce croitor să mergi.

El îşi privi hainele.

— De obicei, nu aş purta…

Era limpede că începea să îi placă subiectul, căci ea îl întrerupsese grăbită:

— Ai părul cam lung şi trebuie să scapi de barba aceea. În perioada aceasta, în Londra este la modă ca domnii să poarte părul tuns foarte scurt.

El îşi frecă bărbia.

— Am călătorit şi…

— Ţi-aş putea sugera ce să spui, cum să te comporţi şi ce locuri să frecventezi pentru a deveni irezistibil pentru femei. În primul rând, Almack iese din discuţie.

De data asta, nu se putu abţine să nu-i zâmbească larg.

— Exact asta urmăresc. Am petrecut multe seri plictisitoare bând limonadă caldă la Almack.

— Păcat, spuse ea, înainte de a-şi freca mâinile cu o vădită bucurie şi cu ochii scânteind în continuare. Ar fi o

provocare pentru mine. Exact lucrul la care excelez. Se plimba de colo-colo prin faţa şemineului, bătându-se cu degetul în obraz. Voi reuşi? Să transform un tânăr gentleman de pe colinele Scoţiei în cel mai eligibil celibatar al sezonului?

Se întoarse brusc spre el, cu chipul luminat de un zâmbet viclean.

El o privi pe deasupra buzei paharului de vin.

— Nu ştiu, Lady Sarah, *poţi?*

— Este o provocare?

— Într-adevăr, este, milady.

Christian îi întâlni privirea, uitându-se la ea provocator.

— Mama spune mereu că nu pot să rezist în faţa unei provocări. Îşi ridică fustele şi făcu o reverenţă în faţa lui. Prea bine, domnule Forester. Accept. Te voi transforma într-o legendă.

Capitolul 8

— Aşadar, spune-mi, ce ai încercat să faci până acum? îl întrebă Sarah.

Se ridică apoi, adună farfuriile şi paharele de vin şi găsi găleata de spălat vase de sub tejghea. O umplu cu apă dintr-o altă carafă, îşi suflecă mânecile rochiei cenuşii şi începu să spele vasele, de parcă s-ar fi născut să fie spălătoreasă.

Christian o privi uimit câteva clipe. Dacă tot ce îi spusese Sarah nu ar fi părut plauzibil, s-ar fi întrebat dacă într-adevăr era fiică de conte. Dintr-un motiv sau altul, în ciuda faptului că se pricepea să gătească, se aşteptase ca brumoasa sezonului londonez să se aşeze pe canapea, lăsându-l pe el să se ocupe de ea. Dar nu făcuse asta.

El clătină din cap şi îşi îndreptă atenţia asupra întrebării pe care tocmai i-o pusese.

— Ce am încercat?

— În curtarea tinerelor domnişoare.

— Ah, asta!

El îşi suflecă mânecile şi luă un vas. Îşi atinseră degetele în găleată, iar Christian înghiţi în sec. Sarah îngheţă. Făcu un pas în lateral, îndepărtându-se de el.

El clătină din cap din nou. „Concentrează-te! Concentrează-te!”

— Încercările mele au fost de-a dreptul înfiorătoare. Dacă nu mă bâlbâi, spun ceva complet greşit. Totuşi, aşa mi-am făcut câteva dintre cele mai apropiate prietene. Nu pot să spun că a fost complet lamentabil.

Sarah ridică privirea spre el.

— Prietene?

— Da. Unele dintre prietenele mele cele mai apropiate sunt doamne care nu au fost câtuşi de puţin interesate de mine, răspunse el râzând înfundat.

— Iar tu ai fost interesat de ele? se încumetă ea.

El ridică din umeri.

— Nu de toate.

— De cine?

Christian luă o bucată de pânză pentru a şterge farfuria pe care tocmai o spălase.

— Să vedem… Una dintre ele este prietena mea Lucy, răspunse el, nevrând să spună că era cunoscută şi drept ducesa de Claringdon.

— Cine altcineva?

— Cassandra şi Jane.

Sarah se încruntă, probabil întrebându-se de ce se referea la prietenele lui folosindu-le prenumele. Dar Cass era contesă, iar Jane urma să capete acelaşi titlu. Sarah s-ar întreba de ce Christian cunoştea doamne cu asemenea titluri înalte.

— Altcineva? întrebă ea.

— De curând, mi-a plăcut prietena mea Alexandra. Deşi nu pot spune că am fost vreodată îndrăgostiţi unul de celălalt.

Sarah curăţa un bol.

— Şi aceste doamne locuiesc în… Londra?

— Da.

— Nu pot să cred că nu ne-am întâlnit în Londra. Ea tresări. Ne-am întâlnit?

— Nu. El râse înfundat. Sunt sigur că te-aş fi ţinut minte.

Ea răsuflă uşurată.

— Ce bine!

— E greu să ţii minte pe toată lumea, nu-i aşa?

Sarah încuviinţă din cap.

— Şi nu mergi la Almack? întrebă el.

— Am mers. O dată. A fost îngrozitor. După cum ai spus, limonada e caldă, iar conversaţia este plicticoasă.

— Lucrurile nu stau la fel în cazul majorităţii evenimentelor din înalta societate? întrebă el.

— Nu, dacă ştii cu cine să vorbeşti şi pe cine să eviţi.

Christian schiţă un zâmbet.

— Înţeleg. Ceva îmi spune că am ales persoana potrivită pentru a mă ajuta să devin monden.

Sarah îi zâmbi şi ea.

— Într-adevăr, aşa e. Nu am prea multe lucruri care să mă recomande, domnule Forester. Nu sunt prea învăţată, nu am fost deloc bună la matematică. Nu mă pricep la călărie şi cânt înfiorător la pian. Dar, dacă ai nevoie de cineva care cunoaşte drumul spre înalta societate şi tinerele doamne, ai găsit persoana potrivită, te asigur.

Terminară de spălat vasele, amândoi străduindu-se să nu se uite în ochii celuilalt.

— Trebuie să mă ocup de Oberon, declară Christian.

— Oberon? întrebă ea clipind.

— Da. Calul meu.

Ea schiţă un zâmbet.

— Ce e? întrebă el. Nu-ţi place Shakespeare?

— Dimpotrivă. Dintre toate operele lui, *Visul unei nopţi de vară* este preferata mea.

— Da? Christian ridică o sprânceană. Şi a mea. Şi tocmai ai spus că nu eşti prea învăţată. Vai, vai!

— Ei bine, *lectura* e cu totul altceva. Spune-mi, de ce zâmbeai?

Sarah îşi muşcă buza de jos.

— Zâmbeam pentru că şi pe calul meu îl cheamă Oberon.

Christian ridică brusc din sprâncene. Gândindu-se la ceea ce tocmai auzise, îşi puse cizmele şi mantia şi înfruntă crivăţul şi zăpada pentru a se duce în grajd să se ocupe de cal. Când se întoarse, o găsi pe Lady Sarah lângă uşa de la intrare înfăşurată într-o pelerină de lână, îndemnându-l pe Fergus al II-lea spre un loc din care îndepărtase zăpada, ca micul câine să se uşureze. Se părea că nu se ferea să se ocupe de nevoile animalelor. Era plină de surprize această Lady Sarah Highgate.

— Tu i-ai făcut haina aceea lui Fergus al II-lea? întrebă el, oprindu-se lângă ea.

— Da, răspunse Sarah.

— De ce?

— Pentru că m-am gândit că s-ar putea să fie frig, desigur, răspunse ea, aruncându-i o privire care îi spunea că îi considera întrebarea cam stupidă.

Ea intră în casă înaintea lui, iar el încercă să-i ignore legănatul şoldurilor.

După ce ajunseră înăuntru, Christian închise uşa în urma lor. Îşi scuturară zăpada de pe picioare, îşi atârnară mantia şi pelerina în cuier şi îşi scoaseră cizmele. Ascultător, câinele îşi frecă labele de covor şi se îndreptă spre culcuşul lui de lângă foc. Se învârti în cerc de câteva ori înainte de a se face ghem.

— Mai doreşti ceva de băut? întrebă el, întorcându-se în bucătărie.

— Ce bei?

— Doar ceai. Am băut suficient vin în seara asta.

— Şi eu la fel. Ceaiul este perfect.

Christian se duse la unul din dulăpioare şi luă două ceşti de ceai. Scoase un săculeţ cu frunze din bufet şi puse ceainicul cu apă la fiert. După ce se încălzi apa, turnă în două ceşti peste frunze şi le lăsă puţin acoperite. În cele din urmă, veni cu ceştile la Sarah, care stătea pe canapea în sala mare. Îşi scosese papucii de casă şi îşi ghemuise

picioarele sub ea.

— Nu avem lapte sau zahăr? întrebă ea şi îşi ţuguie buzele.

— Îmi cer scuze.

Ah, venise clipa în care avea să fie o fiică de conte răsfăţată!

— E bine şi aşa, spuse ea înţelegătoare.

Ascunzându-şi surprinderea, Christian îi întinse o ceaşcă.

— Eşti sigură?

— Nu am de ales.

— Într-adevăr.

El îşi aşează ceaşca pe marginea mesei şi se îndreptă spre şemineu, aruncând câţiva buşteni în focul ce trosnea, în vreme ce sforăiturile lui Fergus al II-lea umpleau încăperea.

După ce aţâţă focul, Christian se întoarse la canapea şi se aşeză în faţa ei, pe unul dintre scaunele mari de piele de lângă şemineu. Luă ceaşca şi sorbi din ea.

— Aşadar, spune-mi, ce trebuie să ştiu ca să atrag o viitoare soţie?

— În primul rând, sunt curioasă… Dacă eşti atât de bun prieten cu Lucy, Cassandra şi Jane, de ce nu te-au ajutat să-ţi găseşti o soţie potrivită până acum?

Christian nu se putu abţine să nu râdă.

— Lucy? Vorbeşti serios?

— Da. Nu cunoaşte oamenii potriviţi?

El aproape că se înecă.

— O, cunoaşte oamenii potriviţi, dar…

— Dar ce?

— Prietena mea Lucy are multe talente, însă alegerea unei soţii pentru mine nu se numără printre acestea. A încercat de nenumărate ori să-mi găsească o parteneră, dar în zadar. Absolut toate doamnele pe care a vrut să mi le prezinte sunt fie îndrăgostite până peste cap de altcineva, fie complet dezinteresate de mine. Ei bine, timp de aproape două luni, Lucy nici măcar nu şi-a dat seama că viitorul ei soţ se afla exact sub nasul ei.

Lady Sarah zâmbi.

— Este prea apropiată de tine ca să-şi dea seama de ce ai nevoie, aşa e?

— În parte, răspunse Christian. În plus, nu înţelege de ce cuiva nu i-ar putea *plăcea* să meargă la petreceri şi la baluri pentru a cunoaşte străini. Nu pricepe nici în ruptul capului de ce mă bâlbâi când cunosc doamne, de ce nu mă pricep la dans şi de ce doresc să mă retrag în Scoţia pentru a duce o viaţă liniştită.

Ea îl privi pe deasupra ceştii de ceai.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, spuse ea. Mie îmi place foarte mult să merg la petreceri şi la baluri pentru a cunoaşte oameni noi. Şi să dansez. Dar înţeleg de ce ţie nu-ţi place. Nici fratelui meu, Hart, nu-i place niciunul dintre aceste lucruri. Nici lui Meg. Hart spune că sunt nişte prostii. Dar trebuie să-şi găsească o soţie pentru că este moştenitor şi viitor conte şi... Ei bine, bucură-te că nu ai titlu şi nu eşti nevoit să te ocupi de toate prostiile de felul acesta.

Christian se trase de guler şi îi evită privirea.

— Cine este Meg?

Pe chipul ei apăru un zâmbet luminos.

— Oh, Meg este buna mea prietenă!

— O altă frumuseţe?

— Nu, oftă ea. Din nefericire, nu. Mi-e teamă că Meg este tocmai opusul frumoasei sezonului. Mai curând, este cea mai retrasă fată atunci când este în societate.

— De ce?

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Tatăl ei este înnebunit după jocuri de noroc. A dus familia la sapă de lemn, iar Meg a rămas fără zestre. Poartă nişte rochii teribil de demodate şi nu atrage niciun peţitor. Este foarte trist. Am încercat să-i dau câteva rochii de-ale mele. Am prea multe. Dar este mândră. Refuză actele de caritate. Unele doamne o bârfesc îngrozitor, deşi nu o fac în prezenţa mea. Nu aş suporta aşa ceva. Meg este foarte drăguţă, dulce şi amuzantă. O ador!

Christian se foi pe scaun şi îşi încrucişă picioarele.

Sorbi din nou din ceai.

— Meg pare încântătoare. Încă îşi caută soţ? Să spunem pe cineva înalt şi blond, care locuieşte în Scoţia? întrebă el zâmbind.

Ea îi surâse la rândul ei şi sorbi din ceai.

— Mă tem că nu.

Christian se aplecă în faţă.

— Caută pe cineva cu titlu?

— Nu. Doar că Meg, la fel ca doamnele pe care ţi le-a prezentat Lucy, este deja îndrăgostită până peste cap de un alt bărbat.

— Ah, clătină el trist din cap. O poveste pe care am auzit-o mult prea des. Cine este norocosul?

— *Asta* este o poveste pentru altă dată, răspunse Lady Sarah. *Acum* hai să ne întoarcem la problema ta!

Ea sorbi din ceai, de data aceasta strâmbându-se mai puţin din pricina faptului că nu avea lapte şi zahăr.

— Cum să nu! răspunse el, ridicând ceaşca în aer în semn de toast.

Ea îşi netezi fustele cu mâna liberă.

— Hai să începem cu ceea ce este evident. Iartă-mi îndrăzneala, dar presupun că eşti eligibil.

— Eligibil?

Christian fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. Se încruntă.

— Da. Ştii tu. Nu eşti căsătorit deja? Ai un venit stabil? Lucruri de felul acesta.

El râse şi se aşeză mai bine pe scaun.

— Nu. Nu sunt căsătorit.

— Ai datorii mari? întrebă ea desenând elegant cu degetul conturul marginii ceştii de ceai.

— Deloc.

— Şi venitul tău?

— Suficient de stabil.

De ce îl înnebunea încet-încet mirosul de crini? Pentru Dumnezeu, femeia aceea îl ajuta să-şi găsească o soţie! Nu trebuia să se gândească la buzele ei roşii pe care le-ar fi sărutat.

— Cei din familia ta au suferit de boli mintale? se încumetă ea.

Christian se scărpină după ureche.

— Din câte ştiu, nu.

— Nu există niciun scandal care să-ţi fi pătat reputaţia?

— Ce ironie să mă întrebi *tu* pe *mine* aşa ceva!

Ea afişă o atitudine uşor îngâmfată, dar zâmbi.

— Vorbim despre tine acum, nu despre mine.

— Bine, nu există scandaluri, răspunse el.

Christian nu putea alunga gândul că ar fi vrut să o sărute.

— Nicio fostă soţie care să fi murit în împrejurări suspecte? întrebă ea.

De data asta, el ridică privirea, uitându-se fix la ea.

— Pentru Dumnezeu, nu!

Sarah râse.

— Mă gândeam că nu există, dar mi s-a părut necesar să întreb. Ai avea de declarat ceva care ar putea determina o lady să aibă reţineri în a accepta să-i faci curte?

El ridică o sprânceană.

— În afară de faptul că mă bâlbâi şi că locuiesc departe de Londra?

Ea se gândi o clipă la asta.

— Scoţia nu este chiar atât de rea.

Christian nu o contrazise. Cu siguranţă, ea credea că aceea era singura lui casă. Nu ştia de ce nu îi spusese încă adevărul.

— Sunt tinere domnişoare cărora nu le place să fie departe de distracţiile din Londra şi…

— Şi?

— Nu mă omor după oraş, astfel că doamna mea s-ar putea trezi că locuieşte în nord o bună parte a anului.

— Nu văd de ce ar fi atât de rău. Londra poate deveni plictisitoare după o vreme.

— Poate că tu înţelegi de ce, dar te asigur că lucrurile nu la fel stau în cazul altora. Lavinia Hobbs a spus că sunt cel mai puţin eligibil bărbat din Londra din pricina aceasta.

De fapt, spusese că era cel mai puţin eligibil *lord* din Londra, dar momentan nu era cazul să mărturisească acest lucru.

Sarah strâmbă din nas.

— Lavinia Hobbs este o scorpie. Nu voi înţelege niciodată cum de are o soră atât de drăguţă!

Christian sorbi din nou din ceai.

— O cunoşti pe Lady Alexandra?

— Da. Ar fi o partidă bună pentru tine, deşi am înţeles că părinţii ei sunt hotărâţi să o mărite mai întâi pe Lavinia; desigur, în absenţa unui titlu, ar trebui să intri în graţiile tatălui ei, ducele.

Christian zâmbi larg.

— Nu contează. Ştiu din sursă sigură că Lady Alexandra a pus deja ochii pe Lord Owen Monroe.

Sarah ridică una din frumoasele ei sprâncene.

— Lord Owen? *Serios?* E o pereche neobişnuită, dar presupun că el este oarecum eligibil.

Christian zâmbi din nou.

— Mai eligibil decât mine?

— Ei bine, într-o bună zi va moşteni titlul de conte. Însă, dată fiind reputaţia lui scandaloasă, îndrăznesc să spun că tu ai fi o partidă mai bună în comparaţie cu el, chiar şi fără titlu.

— Ah, da. Titlul este important, nu-i aşa?

— Foarte important. Dar nu-ţi face griji! Ai spus că faci parte din mica nobilime, aşa-i? Vom găsi pe cineva perfect pentru tine.

El îşi ascunse zâmbetul.

— Am un viconte în familie.

— Un viconte? De ce nu mi-ai spus? Ce îţi era? Unchi? De gradul al doilea?

— Ceva de genul acesta.

Christian ridică ceaşca spre buze de parcă ar fi vrut să ocolească întrebarea.

— Ce titlu are?

— Berkeley. El o studie pentru a-şi da seama dacă îl cunoştea. Nu văzu niciun semn. Ai auzit de el?

— Nu. Sarah îşi muşcă buza. Nu am auzit.

— Deloc?

— Sunt sigură că am citit numele la şcoală când am studiat *Debrett's.* Din păcate, am o memorie foarte proastă când vine vorba despre asemenea lucruri.

— Tocmai asta este problema mea. Se pare că nicio tânără nu mă ţine minte. Evident, în afară de bâlbâială mea, nu le-am făcut absolut nicio impresie. Eu sunt bărbatul cărora toate doamnele i se plâng cu privire la bărbaţii de care îşi *amintesc.*

Sarah schiţă un zâmbet.

— Nu poate fi atât de rău. După cum spuneam, nu te-am auzit bâlbâindu-te nici măcar o dată.

— Te asigur că este adevărat şi cât se poate de umilitor, dar tocmai de aceea am nevoie de tine. Trebuie să-mi spui ce să fac pentru a deveni de neuitat. Nu sunt avid. Nu am nevoie de un cârd de domnişoare care să se bată pentru atenţia mea. Îmi trebuie doar una singură. Una blândă, cumpătată şi fericită, pe care să nu o deranjeze să petreacă zile şi nopţi liniştite la ţară. Una care caută un soţ credincios, sănătos şi la fel de blând.

Sarah se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul de canapea.

— Sună încântător, spuse ea melancolică. Mult mai încântător decât orice mi-a spus Lord Branford vreodată.

— Nesuferitul de Branford?

— Da. Ea oftă. Câte sacrificii trebuie să faci pentru familie, pentru descendenţă şi toate celelalte! După cum spuneam, eşti norocos că nu trebuie să te preocupe astfel de prostii.

El o privi cu un nod în gât.

— Da, bineînţeles. Ar fi imposibil ca tu şi eu… *Noi* să fim…

— Nu. Nu! Vreau să zic… Tata nu ar accepta niciodată un bărbat fără titlu. Fără moşie. Fără un venit consistent. Nişte prostii, te asigur.

— Ah, da. Păcat.

Sorbi din ceai. *De aceea* nu-i spusese că era viconte. Şi avea un venit cât se poate de consistent. Nu conta. Îi

putea da tot felul de sfaturi, însă frumoasa sezonului nu avea să fie interesată de el. Nu. Nu era vorba despre Sarah. Era vorba despre viitoarea lui soţie.

— Nu-ţi face griji! se grăbi ea să adauge. După ce voi termina cu tine, îţi vor da târcoale o mulţime de doamne.

Christian îşi frecă barba.

— Presupun că este mai bine decât alternativă. Spune-mi, de ce crezi că am nevoie pentru a deveni de neuitat?

— Cu siguranţă, aspectul nu este o problemă, spuse ea fără să vrea, apoi roşi şi strânse din buze. Vreau să spun că ai o înfăţişare plăcută.

— Sunt încântat să aud măcar asta, răspunse el râzând înfundat.

— De asemenea, ai un corp atrăgător.

„Şi tu la fel”.

El deschise gura larg, trăgând de buze spre colţurile gurii şi întorcând capul dintr-o parte în alta.

— Vrei să-mi cercetezi dinţii?

Ea pufni, dar se aplecă în faţă pentru a-l examina.

— Ai dinţii albi, strălucitori şi perfect aliniaţi. Arată foarte bine. Nu văd nicio problemă.

Christian încercă să nu se uite la decolteul ei, care ieşi în evidenţă când ea se aplecă. Apoi îşi drese glasul şi privi spre uşa de la intrare.

— Nu şchiopătez şi nu am nicio rană. Singura cicatrice pe care o am este cea cu care m-am ales când am stins incendiul care a mistuit căsuţa de păpuşi a verişoarei mele Harriet când aveam zece ani.

— Oh, Doamne! Cum a luat foc casa de păpuşi a verişoarei tale?

— A încercat să aprindă micul şemineu cu o lumânare. A fost distrusă aproape complet. Mi-am petrecut aproape toată vacanţa de vară reconstruind-o.

Sarah privi spre ceaşca de ceai.

— Drăguţ din partea ta.

Aplecându-se înainte, îi arătă micuţa cicatrice care se întindea între degetul mare şi arătător. Ea o atinse, dar el

îşi retrase imediat mâna.

— Îmi pare rău, domnule Forester. Chiar dacă suntem absolut singuri în această cabană de vânătoare, nu am dreptul să mă comport ca o necugetată.

— Eşti departe de a fi astfel, Lady Sarah.

Parfumul de crin îi inundă simţurile lui Christian.

— Nu crezi că oamenii ar vorbi de rău despre mine? Asta, în cazul în care nu vor crede povestea. Ochii ei speriaţi îi scrutară chipul. Nu crezi că Lord Branford va da bir cu fugiţii?

Christian se aplecă şi o atinse pe umăr.

— Nu aş avea o părere proastă despre tine chiar dacă aş şti adevărul. Iar dacă ai fi logodnica mea, eu nu aş da *niciodată* bir cu fugiţii.

Ea îi aruncă un zâmbet ezitant. Dar era o sclipire în privirea ei pe care el nu o putu descifra.

— Dar ştii adevărul, murmură ea.

— Tocmai. Se îndepărtă de ea şi se lăsă pe speteaza scaunului. Îţi pasă prea mult de ceea ce cred ceilalţi despre tine.

Sarah îl privi pe deasupra ceştii.

— Poate că ţie nu îţi pasă îndeajuns, domnule Forester.

El înclină din cap spre ea. Lady Sarah era ascuţită la minte. Trebuia să recunoască acest lucru.

Ea îi evită privirea, clătină din cap şi îşi drese glasul.

— Îmi pare rău că am schimbat subiectul. Spune-mi de ce, în opinia ta de expert, ai fost condamnat să devii prietenul tuturor tinerelor care ţi-au plăcut?

El zâmbi fără ezitare.

— Ei bine, milady, asta speram să îmi poţi spune tu. Căci eu, unul, nu-mi pot da seama nici în ruptul capului care este motivul.

— Eşti chipeş, eligibil, ai legături în înalta societate, un venit stabil, pari destul de drăguţ şi ai dinţi sănătoşi. Nu găsesc niciun motiv din cauza căruia să nu-ţi fi găsit deja perechea.

— Exact asta spune şi verişoara mea.

Christian îşi ridică o mână deasupra capului.

Sarah bătea darabana de zor în obraz, gânditoare.

— Poate că de vină sunt doamnele pe care alegi să le curtezi. Se pare că toate se gândeau la alţi gentlemani înainte să te cunoască. Interesant, nu-i aşa?

Christian miji ochii.

— Este adevărat. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ea sorbi din nou cu delicateţe din ceai.

— Mai există cineva? Cineva care îţi place?

El înghiţi şi privi spre şemineu. Clătină încet din cap.

— S-ar putea ca şi asta să fie o parte din problemă, continuă ea. Doamnelor le place să se simtă speciale, să iasă în evidenţă, ca şi când bărbatul care le face curte nu ar fi interesat de nimeni altcineva.

Christian lăsă ceaşca jos. Se ridică şi luă vătraiul, răscolind din nou buştenii care ardeau în foc.

— Ah, înţeleg. Lord Branford manifestă interes faţă de altcineva?

— Da. Sarah râse. Mă tem că afecţiunea lui faţă de propria persoană nu poate fi întrecută de nimic altceva.

Christian îi admiră din nou simţul umorului.

Se auzi sforăitul puternic al câinelui, şi Sarah privi spre micul animal.

— Presupun că e cazul să mă retrag. Îl iau pe Fergus cu mine în pat, dacă eşti de acord. M-am obişnuit să dorm cu el de când am venit aici.

Christian împunse unul din buşteni.

„Al naibii câine, are succes la femei mai mult decât am avut eu vreodată!”

— Din partea mea, nu este nicio problemă.

Ea înclină din cap spre dormitor.

— Camera în care dorm… Este în regulă dacă rămân acolo?

— Da. Poţi să rămâi acolo liniştită. Eu voi fi în celălalt dormitor. Christian nu voia să-i spună că dormise în patul lui. Cu uşa închisă bine, poate chiar încuiată, ca să nu fiu nevoit să mă apăr de o femeie care mă atacă cu sabia în mijlocul nopţii.

Sarah îşi încrucişă braţele la piept şi îl măsură din cap până picioare.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji atâta vreme cât nu fad nimic care să mă facă să pun mâna pe sabie.

Era glumeaţă această Lady Sarah. & făcea să se simtă mai tânăr, mai plin de viaţă. În acea seară, zâmbise şi răsese mai mult decât îşi amintea să o fi făcut în ultimele şase luni.

Ea se ridică, se întinse şi se îndreptă spre bucătărie, unde aşeză ceaşca de ceai pe tejghea.

— Mâine vom începe prin a-ţi examina hainele.

— Hainele?

Christian îşi privi îmbrăcămintea. Nu era tocmai cea mai bună ţinută pe care o avea, recunoscu în sinea lui.

— Hai să mergem, Fergus!

Sarah bătu din palme şi căţeluşul căscă ochii mari. Se ridică din culcuşul lui şi fugi spre ea.

Christian privi cum fiica unui conte englez se duce la culcare cu un câine scoţian, îmbrăcat într-o hăinuţă roşie, în cabana sa de vânătoare. O bucată de lemn trosni în şemineu. Se frecă pe ceafă şi blestemă în gând. Pentru prima dată în viaţa lui, era gelos pe un câine.

Capitolul 9

A doua zi de dimineaţă, când se trezi, Sarah simţi miros de bacon. Bacon şi… cafea? Da, cafea. Trebuia să se fi întors doamna Goatsocks! Se ridică de sub grămada de pături, trase pe ea un halat şi dădu fuga în bucătărie. Fergus al II-lea fugi după ea. În bucătărie, dădu peste o privelişte îmbietoare: un platou cu bacon prăjit, un ibric de cafea şi unul de ceai, un platou cu biscuiţi rumeni, cu sirop şi miere alături. Dar unde era doamna Goatsocks? Şi domnul Fergus? Sarah se răsuci pe călcâie. Era singură. Cine făcuse toate acestea? Doar nu…

— Bună dimineaţa, spuse domnul Forester voios,

intrând pe uşă cu braţul încărcat de lemne.

Fergus al II-lea profită de ocazie şi ieşi pe uşă pentru a-şi face nevoile.

Sarah icni atât din pricina valului de aer rece care îi atinse pielea dezgolită, cât şi din cauză că era văzută de un bărbat doar în halat. Şi-l strânse mai bine jurul gâtului şi îl ţinu cu o mână. Ce Dumnezeu făcea domnul Forester? În primul rând, arăta mult prea bine la acea oră a dimineţii. Era limpede că se spălase. Deşi avea părul încă prea lung şi nu se bărbierise, arăta mai bine la lumina zilei. Prin cămaşa simplă, în carouri, i se vedeau umerii laţi, iar pantalonii aspri de lână îi puneau în evidenţă fundul, făcând-o pe Sarah să înghită în sec. O surprinsese şi din alt punct de vedere. Gentlemanii, chiar şi cei din mica nobilime, nu obişnuiau să se trezească la ora aceea. Tatăl şi fratele ei dormeau până spre după-amiază. Şi pregătise micul dejun? Nu şi-l putea închipui pe tatăl ei pregătind vreo masă. Poate că bărbaţii din mica nobilime erau mai diferiţi decât îşi dăduse ea seama.

— Doreşti un ceai? Nu pari genul care se dă în vânt după cafea.

El lăsă lemnele să cadă în grămada de lângă şemineu şi îşi scutură praful de pe cămaşă trecându-şi mâinile peste abdomenul plat. Forţându-se să-şi ia privirea de la el, Sarah încercă să respire regulat.

— Nu ai niciun servitor? Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să se gândească prea mult. Oh, Doamne, iartă-mă! A fost foarte nepoliticos din partea mea.

El râse.

— Îmi pare rău, milady. Sunt sigur că aici este mai rustic decât te-ai fi aşteptat, dar Fergus e singurul om în serviciul meu aici, în munţi, şi după cum m-ai informat, deocamdată nu este disponibil.

— Nu am întâlnit pe nimeni ca tine, care să gătească şi…

Sarah nu voia să recunoască faptul că tocmai presupusese că dimineaţa venea o servitoare sau altcineva pentru a se ocupa de astfel de lucruri.

— Tu ai gătit aseară, nu-i aşa? întrebă el. În afară de faptul că am gătit, m-am ocupat de Oberon şi am tăiat lemne pentru foc. Arată spre stiva de lângă picioarele lui. Dacă nu mă înşel, viscolul se va înrăutăţi. Vom fi acoperiţi de troiene înainte de lăsarea nopţii.

— Troiene!

Sarah îngheţă. Îşi strânse gâtul cu mâna până când o duru.

— Da. Nu te alarma! Avem destulă mâncare şi lemne pentru foc. Întotdeauna mă asigur că am tot ce trebuie la cabană înainte de venirea iernii.

Inima ei începu să bată nebuneşte.

— Nu este vorba despre asta. Doar că…

— Nu îţi place ideea de a fi izolată aici cu mine?

— Nu se cade… îl întrerupse ea.

— Poate că trebuia să te gândeşti la asta înainte să pleci în munţii Scoţiei de una singură.

Sarah îi aruncă o privire deloc amuzată.

— O aveam pe doamna Goatsocks.

— Cu totul din întâmplare. Îndepărtă perdeaua şi se uită pe fereastră la zăpada care cădea fără încetare. În orice caz, după cum arată lucrurile, doamna Goatsocks nu va ajunge aici astăzi sau prea curând. Va trebui să te mulţumeşti cu mine.

Sarah îşi muşcă buza.

— Da, da, desigur. Nu vreau să par nerecunoscătoare şi sunt… Privi spre halat. Îmi pare rău pentru… pentru… faptul că nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

— Nu voi spune nimănui dacă tu vei păstra secretul.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

El îi făcu ochiul.

— Iar Fergus al II-lea înţelege doar galeza.

— Chiar aşa? Dând drumul halatului pe care îl ţinea strâns în jurul gâtului, îşi puse mâinile în şolduri şi privi pe fereastra înzăpezită la căţeluşul de afară. Nu e de mirare că nu a ascultat nimic din tot ce am spus!

— Doreşti să iei micul dejun? întrebă el.

Stomacul ei scoase un zgomot puternic, şi Sarah îi

aruncă un zâmbet sfios. Se părea că zâmbetele de acest fel deveneau specialitatea ei în preajma acelui bărbat.

— Da, te rog. Se încruntă. Dar mai întâi ar trebuit să mă îmbrac.

— Nu este nimeni pe aici care să te pârască dacă nu o faci.

Christian se aplecă şi mai puse doi buşteni mici pe foc. Da, da, fundul lui nu putea fi trecut cu vederea.

— Iar eu, unul, sigur nu te voi pârî.

Se ridică din nou şi îşi scutură mâinile. Ea clătină din cap şi îşi impuse să nu se mai gândească la fesele lui. Apoi schiţă un zâmbet. Să ia micul dejun în halat cu un burlac? Era de-a dreptul scandalos, dar era atât de tentant să se aşeze pur şi simplu la masă şi să înfulece bacon în halat, la fel cum ar fi făcut acasă dacă i-ar fi fost adusă tava la pat!

— Prea bine, spuse ea acceptând propunerea.

Fergus al II-lea intră pe uşă, iar domnul Forester o închise în urma lui. Apoi se duse în bucătărie şi aduse câte o farfurie cu bacon şi biscuiţi pentru fiecare.

Pe fereastră se vedea zăpada căzând neîncetat, iar vântul şuiera pe sub streşini. Cerul se întunecă din ce în ce mai mult, iar vântul începu să bată spre cabană. Era atât de multă zăpadă, încât pe ferestre nu se vedea decât o perdea albă.

— Ce spuneai că mă vei învăţa astăzi? întrebă el zâmbind larg, după ce Sarah termină de strâns vasele.

— Vreau să mă uit la hainele tale, spuse ea.

— Ah, aşa este. Dar nu mă îmbrac ca şi când aş merge la un bal în Londra atunci când mă aflu la ţară în Scoţia. Ce rost ar avea?

— Înţeleg perfect, dar, după cum ştii, în Londra hainele sunt foarte importante. Gentlemanii bine îmbrăcaţi îşi cumpără pălăriile de la Yardley’s, redingotele de la Weston’s, cămăşile de la Martin’s şi încălţămintea de la Hoby’s. Şi, da, văd ironia faptului că îţi ţin prelegeri despre vestimentaţie în vreme ce eu însămi sunt îmbrăcată într-un halat.

Christian îi zâmbi la rândul său.

— Te rog, continuă-ţi prelegerea! Deja îmi place de tine în halat.

Ea se înroşi, iar el sorbi din nou din cafea, nepărându-i câtuşi de puţin rău pentru remarca pe care tocmai o făcuse.

— Cât despre locurile pe care le-ai pomenit, continuă el, cred că l-am auzit pe Owen Monroe pomenindu-le o dată sau de două ori.

— Îl cunoşti pe Lord Owen?

Domnul Forester încuviinţă din cap.

— Ei bine, Lord Owen este negreşit un cunoscător. Rivalizează cu Brummel însuşi la îmbrăcăminte.

— Îţi aminteşti de Monroe?

— Da, desigur, el... Se opri, dându-şi seama cât de nepoliticos părea că îşi amintea de fiul contelui, nu şi de domnul Forester. Vreau să spun că Lord Owen ştie cum să se îmbrace.

— Întotdeauna am fost de părere că simplitatea este cea mai bună opţiune, răspunse el.

— Simplitatea, da. Dar calitatea contează şi nu este nimic mai atrăgător decât un bărbat în ţinută neagră de seară şi o lavalieră albă, cu un nod perfect.

— Iar eu credeam că doamnelor le plac farmecul şi inteligenţa!

— Ne plac şi lucrurile acestea, spuse ea surâzând.

— Prea bine. Mă duc să-mi aduc hainele. Puţinele care au mai rămas. Şi le poţi examina pe îndelete. Se întoarse în câteva minute cu braţele încărcate de haine. Le dădu drumul pe canapea şi se întoarse spre ea, arătând spre maldărul de haine. Aştept sfaturile, milady, adăugă el şi se înclină spre ea.

Sarah se ridică şi îşi şterse mâinile de halat. Era absolut necuviincioasă în momentul acela. Nu numai că era indecent îmbrăcată, dar era pe cale să pipăie hainele unui bărbat. Un lucru de neconceput în Londra! Scoţia era un loc ciudat. Acolo, se părea că regulile şi constrângerile înaltei societăţi nu contau deloc. Iar asta îi dădea un sentiment de eliberare, simţindu-se de-a dreptul obraznică. Îşi încrucişă braţele la piept, se îndreptă spre maldărul de haine şi privi

spre ele. Păreau perfect curate, chiar dacă erau şifonate. Valetul tatălui ei ar fi leşinat dacă ar fi văzut atâta neglijenţă când venea vorba de îmbrăcăminte. Luă o haină de un albastru-închis şi o scutură.

— Este… adecvată.

— Adecvată? repetă domnul Forester încruntându-se.

— Da, vreau să spun că, de fapt, croiala pare de calitate, dar…

— Dar aceasta? întrebă el şi scoase o cămaşă din grămada de haine şi o ţinu atârnată în faţa ei.

— Ar trebui să te văd îmbrăcat cu ea înainte să-mi dau cu părerea.

Până ca Lady Sarah să apuce să protesteze, domnul Forester îşi scosese cămaşa de bumbac pentru a o îmbrăca pe cealaltă. Sarah icni. Îi studie pieptul la lumina focului şi se chinui să înghită. Se întoarse iute pe călcâie, uitându-se în direcţia opusă.

— Te rog să mă scuzi, spuse domnul Forester. Nu m-am gândit…

— Este în regulă, îi zise ea peste umăr. Anunţă-mă când eşti decent… vreau să spun cuviincios… adică…

— Mi-am pus cămaşa, rosti el, scăpând-o de chinuri.

În ciuda asigurării lui că era cuviincios îmbrăcat, hotărî să numere mai întâi până la zece pentru a fi sigură. În tot timpul cât numără, avu în minte imaginea pielii lui la lumina focului. Abdomenul lui plat. Muşchi bine conturaţi. Simţi că i se usucă gura. Era limpede că el făcea sport.

În cele din urmă, când se întoarse, era îmbrăcat în cămaşă, după cum promisese, şi în jurul gâtului îi atârna o lavalieră nelegată. Ea îi studie cămaşa.

— Este puţin şifonată, dar e bine croită. Unde îţi faci cămăşile?

— Nu la Martin’s, recunoscu el cu un zâmbet vinovat.

Ea dădu din cap spre lavalieră.

— Care este nodul tău preferat?

— Ar trebui să am unul preferat?

Sarah clătină din cap şi încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Atunci arată-mi cum o legi!

El o legă rapid, într-un mod simplu, imperfect.

— Aşa o porţi la baluri în Londra? întrebă ea cu mâinile în şolduri.

— Da, este ceva în neregulă?

— Ei bine, este cam… simplu, nu-i aşa?

— Îmi plac lucrurile simple.

— Îmi dai voie? Înclină din cap spre lavalieră din nou.

— Te rog, răspunse el.

Ea se apropie de el şi îi simţi mirosul de lemne proaspăt tăiate, întinse mâna spre pieptul lui şi îl privi în ochii albaştri care sclipeau amuzaţi.

— Ţi se pare amuzant? întrebă ea.

— Puţin. Nu mi-am făcut niciodată atât de multe griji în privinţa hainelor.

— Încerc să te ajut, după cum m-ai rugat.

Nu mai observase până atunci cât de bine mirosea lemnul proaspăt tăiat. Era de-a dreptul ameţitor. Înghiţi în sec.

— Da. El încuviinţă din cap, strângând din buze pentru a-şi înăbuşi zâmbetul. Desigur. Sunt dispus să fac tot ce-mi recomanzi.

Ea arcui o sprânceană spre el şi întinse mâna să desfacă nodul pe care îl făcuse. De ce îi tremurau imperceptibil mâinile?

— Îţi voi arăta unul dintre nodurile mele preferate.

— Eşti expertă în legarea lavalierelor? întrebă el.

— L-am ajutat pe fratele meu de mai multe ori decât îmi pot aminti.

— În locul valetului?

De data asta, Sarah ignoră intenţionat parfumul domnului Forester. Era sigură că nu avea să mai simtă niciodată mirosul de lemn proaspăt fără să îşi amintească de el – mai exact, de el fără cămaşă, înghiţi din nou în sec. Încercă totodată să ignore faptul că mâna ei se atinsese de barba lui scurtă, făcând-o să simtă fiori în tot braţul. Se concentră ca să nu-i tremure degetele.

— Valetul lui Hart bea. Clătină din cap. Bietul om îşi

petrece jumătate din timp căzut în nesimţire, în camera cu argintărie.

— Poftim? De ce nu îl concediază fratele tău?

— Hart are o inimă prea bună. Tata ameninţă că îl concediază aproape în fiecare zi, dar Hart nu vrea să audă de aşa ceva. Fratele meu este extrem de loial. Uneori, poate prea mult.

— Ciudat, spuse el, privind undeva deasupra capului ei. Şi tata spunea acelaşi lucru despre mine.

— Nu este un defect.

Ea rămase cu ochii aţintiţi spre lavaliera pe care o lega.

— Încearcă să-i spui asta tatălui meu! Ceea ce ar fi o sarcină imposibilă din mai multe motive, având în vedere faptul că e mort, preciză domnul Forester.

— Oh, îmi pare foarte rău!

— Mie, nu. Niciodată nu a aprobat nimic din ce-am spus sau am făcut.

— Înţeleg exact ce simţi, spuse ea oftând. La fel stau lucrurile şi în cazul meu şi al mamei.

— Dar diferenţa este că ţie pare să-ţi pese de ceea ce spune mama ta despre tine, adăugă el. Ai pomenit de mai multe ori de ea.

— Chiar aşa am făcut? Îmi închipui ce spune despre mine acum.

— Dacă îi pasă, se întreabă de ce copila ei iubită a fugit de acasă şi este îngrijorată că lipseşti.

— Te asigur că aşa ceva este puţin probabil.

— De ce?

— „Fă ce ţi se spune, Sarah!”, imită ea o voce autoritară de matroană. Aceasta este replica preferată a mamei. Ar fi trebuit să merg la vreo şase petreceri de când am plecat. Fără îndoială, mama deplânge faptul că nu am fost disponibilă pentru Lord Branford, că îmi distrug reputaţia şi îmi pun în pericol logodna mult râvnită.

El privi în jos spre ea.

— De aceea te simţi vinovată că ai fugit de acasă? Deoarece, pentru prima dată în viaţa ta, nu ai făcut ce ţi s-a

spus?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

— Ai spus că părinţii tăi nu ştiu că nu-l iubeşti pe Branford?

Ea pufni. Aproape că îşi luă mâinile de pe lavalieră.

— Bineînţeles că ştiu. Cred că ar fi surprinşi dacă l-aş iubi.

Domnul Forester miji ochii.

— Ce vrei să spui?

Sarah se concentră asupra nodului, răsucind materialul ţeapăn şi strângând bine.

— De când m-am născut, părinţii mei m-au crescut ca pe un trofeu. Statut social, putere, poziţie la curte, reputaţie – acestea sunt lucrurile care contează cel mai mult pentru el.

— Şi fericirea fiicei lor?

Ea trase puţin cam tare de lavalieră.

— Nu contează, lucrurile sunt mai complicate de-atât.

— Da? Pentru mine nu eşti un trofeu şi nu te cunosc decât de două zile.

Trase tare din nou, încercând să-i ignore vorbele.

— Am ştiut întotdeauna ce aşteptau de la mine. Este datoria mea să închei o căsătorie bună.

— Dar nu poţi încheia o căsătorie bună cu un bărbat pe care totodată să-l placi?

— Nu există o partidă mai bună decât Lord Branford.

— Aceasta este părerea părinţilor tăi, nu a ta.

— „Fă ce ţi se spune, Sarah!”, şopti ea.

Îi aruncă un zâmbet care nu i se reflectă în ochi, apoi trase pentru ultima dată de lavalieră. Domnul Forester se dezechilibră şi o apucă de umeri ca să nu cadă. Când mâinile lui mari îi prinseră umerii, Sarah închise ochii.

El îşi recăpătă echilibrul şi îşi luă mâinile de pe ea.

— Se pare că habar nu am cât de puternică sunt! râse şi întinse mâna să atingă lavaliera. Iată, un nod ca la carte!

Domnul Forester strânse din dinţi şi prin privi fix pe deasupra capului ei.

— Am auzit că are mare căutare.

— Aşa este.

Ea se îndepărtă de el şi se îndreptă spre şemineu pentru a înteţi focul cu vătraiul. Încercă să alunge din minte imaginea pieptului lui gol, mirosul lui de săpun şi de lemn uscat şi sclipirea din ochii lui când îi spusese că nu era un trofeu pentru el. Apoi senzaţia pe care o simţise când îi atinsese umerii… Dumnezeule! Pentru prima oară în viaţa ei, îşi dorise ca un bărbat să o sărute.

Clătină iute din cap, alungând astfel de gânduri necuviincioase.

— „Fă ce ţi se spune, Sarah!”, murmură ea.

Îşi cuprinse mijlocul cu braţele. Pentru Dumnezeu, era logodită cu alt bărbat!

— Sper că se va îndrepta vremea. Trebuie să plec cât mai curând posibil. Trebuie să ajung acasă.

Capitolul 10

Vântul şuierase toată noaptea, iar stratul de zăpadă creştea necontenit în jurul cabanei. Ajunsese până la pervaz, vrând parcă să privească înăuntru. Bietul Fergus al II-lea reuşea cu greu să-şi croiască drum printre nămeţi. Christian se dusese să se ocupe de cal şi îndepărtase zăpada, făcând loc căţeluşului. Viscolul se înteţea de la un moment la altul, dar reuşi să-şi croiască drum până la grajd.

Când se întoarse în casă, îşi scutură zăpada de pe cizme şi îşi frecă mâinile îngheţate. Se uită prin încăpere. Sarah, în rochia de servitoare, alerga în jurul mesei după Fergus al II-lea, care avea o mică jucărie din cârpe în gură. Christian îşi scoase căciula de lână şi arată spre jucărie.

— De unde o are?

— I-am făcut-o azi-dimineaţă dintr-o bucată de material rămasă din ţesătura de lână pe care domnul Fergus a spus că o pot folosi pentru haina lui.

Sarah continuă să se joace cu Fergus al II-lea. Când o apucă spre dreapta, câinele ţâşni spre picioarele mesei spre stânga.

— Am făcut-o pentru el, spuse ea fără suflare, privind spre Christian peste umăr.

Avea obrajii îmbujoraţi şi un zâmbet fermecător. O buclă întunecată îi atingea obrazul. Era de-a dreptul răpitoare, iar Christian trebui să îşi amintească pentru a zecea oară nu doar că era logodită cu alt bărbat, ci şi că nu s-ar fi uitat la *el* nici măcar dacă situaţia ar fi fost diferită. Se concentră asupra replicii pe care urma să i-o dea după ce spusese că făcuse jucăria câinelui.

— Mă surprinzi din nou, spuse el, scoţându-şi haina lângă uşa de la intrare.

Sarah se opri o clipă. Se opri şi câinele.

— Te surprind? Ce vrei să spui?

Christian îşi puse haina în cuier.

— Când ai spus că eşti frumoasa sezonului, am presupus că eşti… eşti…

— Superficială? Infatuată? întrebă ea, apoi se repezi din nou spre câine, dar Fergus o ocoli.

— Nu voiam să spun asta, zise Christian şi se întoarse de la cuier.

— Dar voiai să spui ceva asemănător, nu-i aşa?

De data asta, o apucă în direcţia opusă. La fel şi câinele.

— Distantă, poate? spuse Christian.

Se întoarse spre el.

— Adică un cuvânt mai drăguţ pentru infatuare.

— Sunt doar surprins că găteşti şi faci curăţenie, că pari absolut fericită îmbrăcată în haine de servitoare şi că eşti dispusă să îţi petreci timpul făcând haine şi jucării pentru câine.

Fergus al II-lea duse jucăria într-un colţ şi se grăbi să o ronţăie.

Sarah îşi netezi fustele şi răsuflă adânc.

— În primul rând, nu prea am ce să fac aici în afară de hăinuţe şi jucării pentru câini. În al doilea rând, nu mi s-a

părut niciodată că este necesar să fiu cu nasul pe sus ca urmare a statutului meu social. Nu este vina mea că sunt fiică de conte, aşa cum nu este vina lui Fergus că s-a născut câine.

Christian se înclină spre ea.

— O atitudine progresistă, milady.

— Nu eşti de acord?

— Dimpotrivă, sunt complet de acord. Sunt doar puţin surprins că aceasta este părerea *ta.* Deşi, recunosc, eu sunt cel plin de prejudecăţi. Frumoasele sezonului nu au fost tocmai amabile cu mine în trecut.

— Par a avea idei preconcepute despre nobili. Prietena ta Lucy nu a fost frumoasa sezonului?

Christian pufni.

— În niciun caz. Lucy era cunoscută pentru înţepăturile şi limba ei ascuţită. A speriat mai mulţi pretendenţi decât a atras, te asigur.

Sarah îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi cu atenţie.

— Ce ai spune dacă ţi-aş zice că şi tu m-ai surprins?

Christian traversase camera şi îşi încălzea mâinile la şemineu.

— Da? De ce?

— Ca să fiu sinceră, nu am mai întâlnit niciodată un bărbat chipeş care să-şi recunoască cu atâta uşurinţă defectele.

Christian dădu capul pe spate şi râse.

— Înseamnă că nu ai stat în compania potrivită. Eu şi toţi prietenii mei *trăim* pentru a ne atrage unii altora atenţia asupra defectelor pe care le avem. Şi nu puţini dintre ei sunt chipeşi.

— Am vrut să spun că majoritatea gentlemanilor tineri şi chipeşi pe care i-am cunoscut sunt preocupaţi mai degrabă de reputaţia lor. Nu-mi vine în minte niciunul care să fie atât de sincer încât să vorbească despre greutăţile pe care le întâmpină în găsirea unei soţii.

Christian clătină din cap, continuând să râdă uşor.

— Oh, am avut o mulţime de dificultăţi! Şi nu am de ce să nu recunosc. Cum altfel aş putea plănui să îndrept

situaţia? Nu ai cum să rezolvi ceea ce nu recunoşti.

Ea făcu o reverenţă în faţa lui.

— O atitudine progresistă, milord.

— Mă bucur că eşti de acord. El se îndreptă spre masă şi îi trase scaunul. Acum, că tot a venit vorba despre greutăţile întâmpinate, ce mă mai poţi învăţa?

Sarah se îndreptă spre el şi se aşeză. Îşi încrucişă mâinile pe faţa de masă.

— Să vedem… Am vorbit despre hainele tale. Acum să vorbim despre felul în care te exprimi.

— Felul în care mă exprim?

Christian ocoli masa şi se aşeză în faţa ei.

— Da, ce spui unei femei este la fel de important ca eligibilitatea şi felul în care arăţi – sunt convinsă că eşti conştient de acest lucru.

El zâmbi.

— Vrei să afli ce îi spun când nu mă bâlbâi?

Ea flutură din mână spre el.

— Încep să mă îndoiesc că te-ai bâlbâit vreo zi în viaţa ta.

— Te asigur că am făcut-o, replică el şi îi evită privirea.

Fără să vrea, ea se întinse peste masă şi îi atinse uşor dosul palmei cu mâna.

— Spune-mi… De ce?

Christian trase aer adânc în piept, dar nu îşi îndepărtă mâna. Îl alina faptul că ea stătea acolo şi îl atingea. Când îl atinsese o femeie ultima oară, în afară de prietenele lui? Iar ei părea să-i pese cu adevărat de el.

Nu era vorba despre faptul că nu ştia de ce se bâlbâia. Îşi amintea de ziua când începuse. Nu avea să uite niciodată. Dar să spună altcuiva? Unei femei? Unei femei frumoase? Era cu totul altceva. Dar, exact în momentul în care se gândea la acest lucru, ştiu că avea să-i spună. Pentru că acolo, cu Sarah în acea cabană de vânătoare, nu era bâlbâitul timid pe care îl cunoşteau doamnele din Londra. Se simţea în largul lui.

— Spune-mi, te rog, repetă ea, continuând să-i atingă

mâna şi privindu-l în ochi.

— Am fost mereu un băiat timid. Nu-mi plăcea să vorbesc cu străinii. Mă ascundeam după fustele mamei, zise el şi râse înfundat.

Sarah zâmbi încurajator.

— Mi se pare adorabil.

— Cu siguranţă, asta îl scotea din sărite pe tata. Mă înşfăca şi mă trăgea de lângă mama, insistând să vorbesc cu cei care veneau în vizită.

Sarah încuviinţă din cap.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— Înfiorător. În plus, ţipa la mine în faţa oamenilor cărora voia să le vorbesc: „Spune ceva, băiete, nu sta acolo ca un surdomut!”

Sarah tresări.

— Ce oribil din partea lui!

— Într-o zi, avea o întrevedere cu candidatele la postul de guvernantă pentru mine. Nu cred că aveam mai mult de patru ani. Guvernanta mea din perioada aceea intenţiona să se căsătorească, şi era nevoit să o înlocuiască. M-a chemat în biroul lui, iar când am băgat capul pe uşă, am văzut pe cea mai frumoasă femeie din câte îmi fusese dat să văd, aşezată în faţa tatălui meu. La cei patru ani mei nu văzusem multe femei, dar ea arăta ca o zeiţă în ochii mei.

Pe buzele lui flutură un zâmbet.

— Nu-mi spune! Tatăl tău a ţipat la tine ca să vorbeşti.

Sarah clătină din cap, compătimindu-l.

— Am îngheţat în uşa întredeschisă. Nu mă puteam mişca. Nu puteam spune nimic. Iar tatăl meu a spus: „Iată, micul idiot! O să ai mari bătăi de cap până ce îl vei face să vorbească.

— Nu!

Sarah strânse în palmă două degete de-ale lui Christian.

— Da, răspunse el. Şi, bineînţeles, asta a înrăutăţit lucrurile. „Intră acum, Christian!”, mi-a poruncit el şi, cum

nu mă mişcam, s-a ridicat, a venit spre mine şi m-a tras de urechi în încăpere până în faţa frumoasei guvernante.

Sarah icni.

— Vai, mi-ar fi plăcut să îl plesnesc! Cum putea fi atât de rău cu un copil?

— E amuzant că spui asta, căci tocmai asta a făcut. M-a plesnit.

— Nu!

Sarah îşi duse mâinile la obraji şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Ba da. Şi a continuat să mă plesnească până când am spus ceva.

— Oh, Christian, nu!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Ba da.

El îşi încleştă maxilarul. Era o amintire asupra căreia nu îşi îngăduia să zăbovească prea des. Îl făcea să simtă că se strâng pereţii în jurul lui. Dar acolo, povestindu-i ei, se simţea în siguranţă.

— În cele din urmă, am vorbit, spuse el. Dar orice voi fi spus – şi jur că nici până astăzi nu ştiu ce anume – a ieşit sub forma unei bâlbâieli îngrozitoare, pe care tatăl meu a luat-o imediat peste picior.

— Nu-mi place să o spun, dar încep să mă bucur şi eu că tatăl tău a murit. Nu-mi pot închipui cum ar fi să cunosc un om atât de îngrozitor.

— Asta-i tot, spuse el împingându-se în picioarele scaunului. De atunci mă bâlbâi. Cel puţin în prezenţa femeilor frumoase. Uneori, şi în faţa bărbaţilor, mai ales în faţa celor puternici. După cum spuneam, sosirea ta a fost foarte diferită. Faptul că m-ai întâmpinat cu sabia scoasă probabil că m-a făcut să-mi uit obiceiul.

Ea îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Ei bine, tatăl tău a fost un idiot. Şi sunt bucuroasă că am ridicat sabia la tine, dacă acest gest te-a ajutat să nu te simţi incomod în preajma mea. Dar totodată îmi pare rău că nu am fost cuviincioasă şi ţi-am vorbit aşa familiar.

Christian îi zâmbi larg. Dorea cu disperare să

regăsească voioşia pe care o simţiseră mai devreme.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Te-am văzut mâncând bacon îmbrăcată în halat, iar acum cunoşti un secret umilitor din trecutul meu. Sunt sigur că putem supravieţui dacă ne spunem pe numele mic.

Ea îşi duse batista la nas şi râse.

— Cred că ai dreptate. Poţi să-mi spui Sarah. Când suntem singuri, desigur.

— Desigur. Îi făcu cu ochiul. Prea bine, milady. Înainte să îţi împărtăşesc povestea aceasta tristă, îmi spuneai că trebuie să-mi examinezi vorbirea. Spune-mi, ce nu este în regulă cu felul în care vorbesc?

— Oh, nu! Nu mă referеam la *felul* în care vorbeşti, ci la cele spuse de tine.

— Ah, înţeleg.

— Bineînţeles, s-ar putea să nu fie nicio problemă, dar va trebui să cercetez.

— Mai exact, cum propui să facem asta?

— Ei bine, zise ea şi îşi drese glasul, să ne prefacem că suntem la un bal şi mă inviţi la dans. Ne-am întâlnit o singură dată.

Se ridică şi se îndreptă spre colţ, unde începu să poarte o conversaţie însufleţită. Singură.

Christian o privi şi se scarpină în cap.

— Ce faci?

Ea privi din nou spre el.

— Mă prefac că vorbesc cu prietenele mele. Vino şi întrerupe-ne!

El răsuflă. Aflase deja că Lady Sarah era puţin neobişnuită, dar, dacă îl putea ajuta să-şi găsească o soţie potrivită, era dispus să încerce orice. Se ridică, luă o haină din grămada de pe canapea, o îmbrăcă, trase de revere şi păşi spre ea.

— Bună seara, Lady Sarah, îmi acorzi acest dans?

Ea privi peste umăr şi îşi flutură genele spre el.

— Bună seara, domnule Forester. Le-ai întâlnit pe prietenele mele, Lady Kate şi Lady Mary?

Gesticulă spre prietenele ei imaginare.

— Nu, dar sunt aici să te invit la dans pe *tine,* continuă el.

Sarah se opri, se întoarse şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Vezi, despre asta este vorba. A fost o neglijenţă din partea ta.

Christian se încruntă.

— Ai spus că doamnelor le place să li se acorde atenţie numai lor.

— Da, dar după ce va dansa cu tine, tânăra va sta de vorbă cu prietenele ei cele mai apropiate. Dacă nu eşti atent cu ele, nu te vor plăcea şi nu vor spune lucruri tocmai frumoase despre tine.

El se încruntă şi mai tare.

— Ar trebui să le invit şi pe ele la dans?

— În niciun caz! Pentru că acea lady pe care încerci s-o curtezi nu va mai şti de cine eşti interesat.

El îşi schimbă greutatea pe piciorul drept şi rămase cu stângul nemişcat.

— Chiar au sens toate aceste lucruri pentru voi?

Sarah clipi nevinovată spre el.

— Bineînţeles că da. Ar avea şi pentru tine dacă ai fi atent.

— Nu văd cum aş putea…

— Încearcă din nou, îl întrerupse ea.

Christian îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar se îndepărtă, se întoarse, se prinse iar de revere, îşi drese glasul şi veni din nou la ea.

— Bună seara, Lady Sarah, Lady Kate, Lady Mary. Sunt încântat să vă văd în această seară.

— Bună seara, domnule Forester, răspunse Lady Sarah, fluturându-şi genele din nou.

— Nu face asta!

— Ce?

— Nu flutura din gene spre mine. Îmi distrage atenţia

— Doamna pe care o curtezi s-ar putea să-ţi distragă atenţia. De fapt, ar fi bine s-o facă sau probabil mai bine nu ai mai curta-o, spuse ea chicotind.

Şi asta îl distrăgea. Încercă să-i ignore râsul şi

parfumul de crini, concentrându-se asupra lecţiei.

— Sper că încântătoarele tale prietene aici de faţă nu se vor supăra dacă te invit la un dans. Îmi permiteţi, doamnelor?

Se înclină spre prietenele ei imaginare.

— Da, mulţumesc. Mi-ar face mare plăcere să dansez, răspunse Sarah cu vioiciune.

Îi oferi braţul, iar ea îşi aşează mâna pe a lui.

— Nu avem muzică, spuse el când înaintară spre spaţiul liber dintre masă şi canapea.

— Foloseşte-ţi imaginaţia! Gândeşte-te că se aude un vals.

Ea întinse mâinile ca şi când era gata să înceapă valsul. Christian trase aer în piept şi o luă în braţe. O învârti pe ritmul unei muzici care se auzea doar în mintea lui. Sarah părea că ştie melodia, căci începuse să o fredoneze exact pe cea la care se gândea el.

— De unde…?

— Ţi-am spus, am făcut asta de multe ori. Am învăţat să dansez încă de când abia mergeam.

Dansară puţin, iar el încercă să ignore parfumul de crini din părul ei şi moliciunea trupului în braţele lui. Îşi aminti că trebuia să se concentreze asupra unor replici inteligente. Despre asta era vorba, nu-i aşa?

— Lady Kate nu este atât de drăguţă ca tine, şopti el, aplecându-se astfel încât ea să-l poată auzi.

Sarah îl plesni pe braţ cu un evantai imaginar.

— E oribil!

— Nici Lady Mary, continuă el zâmbind obraznic.

— Îmi insulţi prietenele, domnule! spuse ea ridicând nasul în aer.

Christian se opri un moment.

— Nu ai prietene pe care să le cheme într-adevăr Kate şi Mary, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea, făcând cu ochiul. Le-am inventat.

— Bun, răsuflă el uşurat. Mi-ar părea foarte rău să insult oameni reali. Însă este amuzant să insult persoane imaginare.

— Cum te simţi astă-seară, domnule Forester? întrebă Sarah, vădit hotărâtă să reia lecţia.

— Mult mai bine acum, că mă aflu în compania *ta,* milady.

— Ştii să flatezi domnişoarele, spuse ea, bătând din nou din gene.

— Este imposibil să nu flatezi pe cineva atât de încântător ca tine, răspunse el mieros.

— Hm…

Sarah se opri din dansat. Făcu şi el acelaşi lucru.

— Te descurci bine, zise ea.

— Cu dansul?

— Da, dar mă refeream la vorbe. Este evident că nu ai probleme şi reuşeşti să fii fermecător.

El pufni.

— Mă bucur să aud asta. Am avut replici suficient de inteligente?

— Cred că da.

— Cuvintele au fost destul de seducătoare?

— Foarte.

— Asta pentru că suntem aici doar noi doi în casa mea din Scoţia. Nu există nimic intimidant în jur. Nu am niciun motiv să fiu timid ori să nu mă simt în largul meu. Însă, când voi fi în Londra, lucrurile vor fi diferite.

— Răspunsul la această dilemă este simplu.

— Da? Care este?

— Când te afli într-o sală de bal în Londra şi stai de vorbă cu o lady frumoasă, trebuie să te prefaci că eşti aici, în Scoţia, dansând şi vorbind doar cu mine.

Christian ridică bărbia şi îi evită privirea. De ce avea sentimentul că, atunci când urma să vină momentul, exact asta avea să îşi dorească să facă?

Capitolul 11

Seara, ninsoarea părea să se fi oprit, dar zăpada

ajunsese deja până la jumătatea ferestrelor, iar vântul continua să şuiere necruţător printre copacii din pădurea din apropiere. Fergus al II-lea se întoarse de afară, unde fusese să-şi facă nevoile, cu un strat de gheaţă pe hăinuţă. Sarah i-o scoase şi o puse la uscat lângă foc, frecând câinele viguros cu o pătură pentru a-l încălzi. Animalul scânci şi scoate limba, vădit fericit pentru atenţia primită.

Când intră în casă, după ce se întoarse de la treburile sale, Christian îi zâmbi.

— Îmi pare rău că ne ai doar pe mine şi acest câine drept companie, milady.

— Prostii! Sunteţi amândoi o companie excelentă. De fapt, mă gândeam cât de plăcut e să stau şi să mă simt bine într-o încăpere cu altcineva chiar dacă nu vorbim. Este limpede că te simţi în largul tău când nu vorbeşti.

— Poate chiar prea mult, răspunse el.

— Este foarte diferit traiul de aici faţă de viaţa mea de acasă, continuă ea. Tata, mama şi Hart vorbesc mereu. În casa noastră, atât în Londra, cât şi la moşia de la ţară, este mereu agitaţie. Dar aici, cu tine, pot să stau liniştită şi să mă relaxez fără să mă simt… singură.

— Înţeleg, spuse Christian încet.

— Nu m-am mai simţit niciodată astfel. Nu cred că am mai întâlnit pe cineva care să se simtă în largul său fără să vorbească.

— Nici eu, murmură Christian.

— Poftim? întrebă ea.

— Nimic. Ce spui, luăm cina? Sunt mort de foame.

Mâncară carne afumată, brânză şi băură vin la cină. După aceea, Christian scoase piesele de lemn la care lucrase şi le aşeză pe masă, laolaltă cu toate cuţitele şi mica daltă.

— Ce este asta? întrebă Sarah ştergându-se pe şorţ după ce terminase de strâns vasele de la cină.

— O tablă de şah.

— Văd, spuse ea dându-şi ochii peste cap, dar zâmbind. Ce faci cu ea?

— Am sculptat-o de-a lungul timpului. Plănuiam să

lucrez puţin la ea astă-seară.

Ea se apropie şi privi spre tablă.

— *Tu* ai făcut-o? Totul? Şi piesele?

Luă tabla şi o răsuci, cercetând-o cu atenţie.

— Da, răspunse el. Întotdeauna mi-a plăcut să fac lucruri din lemn. Am făcut şi masa asta. Şi cuierul.

— Din ce este făcută? întrebă ea punând tura la loc şi trecându-şi degetele peste tabla de şah.

— Piesele negre sunt făcute din lemn de cireş, iar cele deschise sunt din lemn de păducel.

— Sunt foarte bine lucrate.

În vocea ei se simţea o notă clară de admiraţie.

— Mulţumesc.

— O laşi aici? Fără să o vadă nimeni?

— Nu am prea mulţi vizitatori, răspunse el. Ceea ce îmi place. Lăsând la o parte compania de faţă, desigur.

Ea îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului.

— Îmi place foarte mult să joc şah, spuse Sarah cu o scânteie în ochi.

— Da? Altă surpriză. Cum ai învăţat?

Sarah îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Tata a încercat mereu să-l înveţe pe Hart să joace. Fratele meu ura jocul. Aşa că într-o zi l-am rugat pe tata să mă înveţe pe mine. La început a râs, dar, după ce s-a oprit din râs şi a văzut că eram serioasă, a hotărât că ar fi amuzant. Hart nu a învăţat niciodată să joace cum trebuie, bietul de el. Zâmbi larg. Însă eu nu pierd niciodată.

— Niciodată? Christian fluieră. E cam mult spus.

— Da. Dar aşa este.

— Ai grijă! S-ar putea să încep să cred că eşti cu nasul pe sus, la urma urmelor.

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt cu nasul pe sus dacă este adevărat.

Christian arătă spre tabla de şah.

— Atunci, te rog, milady. Arată-mi ce ştii*!”*

— Cu plăcere, răspunse ea şi îşi frecă mâinile.

La jumătatea jocului, Christian îşi dădu seama că avea să o încaseze amarnic. Petrecuseră o bună parte din ultimul

ceas tachinându-se în privinţa cu jocul. Aşa că el hotărî să schimbe subiectul, gândindu-se că i-ar putea distrage atenţia.

— Ce urmează în lecţiile pe care plănuieşti să mi le dai? întrebă el.

— Încerci să-mi distragi atenţia, domnule Forester?

Ochii ei atenţi nu se desprinseră de tablă.

— Absolut, răspunse el rânjind.

Ea se opri, îşi întinse braţele deasupra capului şi continuă să studieze tabla.

— Presupun că reputaţia.

— Reputaţia? Christian îşi încrucişă braţele la piept. Ce vrei să spui mai exact?

— Ştii tu, reputaţia… Un fel de popularitate. Ce spune gura lumii despre tine. Lucruri de genul acesta.

— Pot să spun exact ce zice gura lumii despre mine. Absolut nimic.

— Tocmai asta este problema. Întotdeauna îi spun lui Meg că este mai bine să fii bârfit decât să fii ignorat.

Christian pufni.

— Iar asta o linişteşte pe Meg?

— Bineînţeles că nu, dar trebuie să-i spun ceva încurajator. Este prietena mea cea mai bună.

El îi zâmbi şi clătină din cap.

— Şi cum ar trebui să fac lumea să mă bârfească?

— Important e să îi fad pe cei din jur să spună ce trebuie. Chiar dacă ai avea haine mai bune, chiar dacă te-aş putea învăţa cele mai alese maniere şi ţi-aş putea oferi cele mai spirituale replici, nimic nu contează dacă nu umblă vorba că ai căutare.

Christian oftă.

— Minunat! Cum Dumnezeu mă voi descurca cu aşa ceva?

Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra tablei de şah.

— Ai nevoie doar de o tânără lady populară şi *necăsătorită,* care să le spună prietenelor ei, tinere populare şi *necăsătorite* la rândul lor, că *tu* eşti partida sezonului. Trebuie să fie necăsătorită. Dacă tinerele

nemăritate ar auzi astfel de clevetiri de la femeile căsătorite ar fugi negreşit în direcţia opusă. Mă tem că e ca şi cum am auzi un asemenea lucru de la mamele noastre.

— Încă un motiv pentru care prietenele mele Lucy, Cassandra şi Jane nu mă pot ajuta, răspunse Christian.

— Întocmai.

— Chiar crezi că va funcţiona? Să răspândeşti câteva bârfe printre domnişoarele necăsătorite?

— Bineînţeles. Sarah ridică din umeri. Cum crezi că devine un bărbat cel mai râvnit burlac al sezonului?

Christian îşi arcui colţurile gurii într-un zâmbet.

— Cu ajutorul unui titlu râvnit, al unei moşii imense şi cu o grămadă de bani, desigur.

În cele din urmă, ea îl privi în ochi.

— Nu. Niciodată nu este aşa. Sezonul trecut, marchizul a fost o partidă bună datorită titlului său, desigur, dar, înainte cu un an, locul a fost ocupat de baronul Boit. Nu era extrem de bogat şi nici nu avea un titlu înalt.

Christian se frecă pe bărbie. Încă nu se bărbierise. Nu avea valet. Nici instrumente adecvate de bărbierit. Hotărâse că Lady Sarah trebuia să îl ierte pentru barbă. Aşa îi trebuia dacă sosise neanunţată la cabana lui de vânătoare!

Se gândi la vorbele ei. Avea dreptate. Baronul Boit fusese partida sezonului cu doi ani în urmă. Era vânat de jumătate din femeile din înalta societate.

— Am presupus că s-a întâmplat acest lucru deoarece baronul Boit era extrem de chipeş sau cel puţin aşa păreau să creadă doamnele.

— Nu era mai chipeş decât tine, spuse Lady Sarah înainte de a muta o piesă pe tabla de şah.

— Ţi-aş mulţumi pentru compliment dacă nu mi-ai fi luat nebunul.

— Cu plăcere! replică ea cu un zâmbet larg, strângând în pumn nebunul pe care i-l luase.

Christian studie tabla, plănuind următoarea mutare.

— Aşadar, spui că nu este vorba despre haine, bani sau titlu?

Sarah îşi sprijini cotul pe masă şi îşi propti bărbia în palmă.

— Este vorba despre aceste lucruri numai dacă ele lipsesc ori dacă nu sunt adecvate, dar, dacă acestea există, este important să porţi pur şi simplu discuţiile potrivite.

Christian continuă să studieze tabla.

— Să ştii că sună ridicol.

Sarah râse.

— Tu eşti cel care a sugerat să mă întorc acasă prefăcându-mă că am fost în vizită. Deci, înţelegi cum funcţionează.

Christian îşi frecă barba din nou.

— Dumnezeu să mă ajute, cred că ai dreptate. Dar ce lady va fi dispusă să răspândească astfel de vorbe? Nu este ca şi cum aş avea o mulţime de cunoştinţe în rândul tinerelor populare şi nemăritate. Aş putea adăuga că, dacă ar fi fost aşa, nu aş fi avut această problemă.

— Ei bine, o rogi pe una dintre ele să-ţi facă un favor, desigur. Nu ai cerut niciodată un favor?

Christian se uita în gol la tabla de şah.

— Nu ai cerut, nu-i aşa?

În vocea ei se simţea neîncrederea.

— Ce să fac?

— Ai cerut vreodată un favor?

— Ce legătură are asta cu şahul?

Christian făcu o mutare stupidă care îi puse în pericol unul din cai. Blestemă în sinea lui.

Sarah ridică ochii de la tablă şi îl privi.

— Este în regulă, să ştii.

— Ce anume?

— Se ceri un favor. Oamenii fac asta tot timpul. Mi-ai făcut un favor permiţându-mi să rămân aici.

— Dacă nu funcţionează? întrebă el încet.

— Dacă nu funcţionează ce anume?

— Zvonurile, reputaţia…

— E simplu, răspunse ea, îndreptându-şi din nou atenţia asupra tablei de şah şi luându-i cu uşurinţă calul. Dacă zvonurile nu funcţionează, pui ochii pe cea mai

căutată lady din mulţime. Dacă ea te observă, te vor observa toate celelalte.

Christian clătină din cap, minunându-se de vorbele ei.

— Voi, doamnele, sunteţi diabolice.

— Nu, suntem practice.

— Practic, rele.

— Câtuşi de puţin.

— Prea bine. Ai vreo sugestie? Cui i-aş putea cere un astfel de favor?

Ea îşi încrucişa braţele la piept şi îl privi sceptică.

— E adevărat!

— Ce anume e adevărat?

— Nu poţi fi atât de greu de cap. Întâmplător, ai în faţa ta o tânără populară şi necăsătorită şi care, apropo, îţi datorează un favor.

Capitolul 12

— Mă vei ajuta? întrebă Christian, privind-o fără să-i vină a crede.

— De ce nu? De îndată ce mă voi întoarce la Londra împreună cu doamna Goatsocks şi vom spune că am fost în vizită la nişte prieteni din nord, sper că toate clevetirile se vor stinge în curând. Dacă te întorci la Londra imediat după începerea sezonului, sunt sigură că te voi putea ajuta înainte să devin eu însămi o femeie măritată.

Sarah îi zâmbi larg şi îşi frecă mâinile, studiind tabla de şah.

Christian oftă şi se gândi că avea să fie înfrânt.

— Hai, ia-mi regina ca să terminăm!

Sarah o făcu cu uşurinţă, din două mutări.

— Chiar eşti bună la şah, recunoscu el.

— Iar tu eşti foarte priceput la sculptat. Cercetă regina îndeaproape. Este absolut uimitor cât de bine sunt făcute piesele!

— O fac doar ca să treacă timpul.

— Dacă faci asta ca să treacă timpul, aş vrea să văd la ce te pricepi *cu adevărat.*

Afirmaţia pluti o vreme în aer, făcând-o pe Sarah să roşească, până când Christian râse înfundat şi spuse:

— Evident, nu mă pricep să atrag doamnele. Strânse piesele pentru a le pune la loc în cutia de lemn pe care o sculptase pentru a le păstra în ea. Mai ai altceva să mă înveţi? Despre sexul frumos, vreau să spun.

— Oh, da! Aproape că uitasem. Când mergi în vizită la acea lady pe care o alegi, nu îi duce trandafiri. Orice, dar nu trandafiri!

— De ce nu trandafiri?

Christian puse piesele cu grijă în cutia căptuşită cu catifea.

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea aduce trandafiri. Asta arată că nu ai deloc imaginaţie.

El schiţă un zâmbet.

— Nu ar trebui să te bucuri, pur şi simplu, că primeşti flori?

— Desigur, dar, dacă vrei să ieşi în evidenţă printre pretendenţi, va trebui să găseşti ceva mai mult decât trandafiri.

— Bine. Fără trandafiri. Am notat. Altceva?

— Spune-i că are părul frumos.

— Şi dacă nu este aşa?

Sarah îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Spune-i oricum! Noi petrecem mult timp ocupându-ne de păr şi ţinem foarte mult la asta.

Sarah traversă încăperea şi se ghemui pe canapea cu picioarele sub ea, înfăşurându-se într-o cuvertură. Fergus al II-lea se ghemui şi el pe covorul de la picioarele ei. Sarah întinse mâna după andrelele aşezate pe masa de lângă canapea şi începu să tricoteze a doua hăinuţă pentru câine. Dacă nu se oprea ninsoarea, căţeluşul urma să aibă o garderobă de invidiat.

Privi spre Christian, întrebându-se a zecea oară cum arăta fără barbă. De fapt, cu o seară înainte adormise cu

gândul la asta.

— Ţi-ai adus andrelele cu tine din Londra? întrebă el, întrerupându-i gândurile.

Ea ridică privirea.

— Nu, le-am găsit într-un sertar din dormitor. Nu-ţi face griji, nu intenţionez să le fur. Doar le împrumut, îl tachină ea.

Christian se încruntă.

— Erau andrele în sertar?

Ea se opri.

— Da. Nu ştiai?

— Nu.

El zâmbi, iar ea simţi că îi tresaltă inima.

— S-ar putea să te surprindă, milady, dar nu tricotez.

Îi întoarse zâmbetul, apoi îşi îndreptă atenţia asupra hăinuţei.

— Poate că le-a lăsat aici verişoara ta. Sau mama ta?

Liniştea care se aşternu era palpabilă. Sarah se foi stânjenită pe canapea, iar tăcerea se prelungea. Era clar că nu ar fi trebuit să pomenească de mama lui. Purtaseră o conversaţie plăcută până în clipa aceea. Trebuia să găsească ceva de spus, să schimbe subiectul şi să îndrepte lucrurile.

Câteva momente mai târziu, el se ridică, se îndreptă spre uşă şi îşi luă haina din cuier.

— Trebuie să mă ocup de cal.

Sarah încuviinţă din cap, dar el nu o văzu. Ieşi pe uşă într-o clipită, iar vântul rece năvăli în încăpere când deschise şi închise uşa cât de repede putu. Ea îşi muşcă buza şi continuă să lucreze la hăinuţă, dar mintea ei era în altă parte. De ce nu dorise Christian să spună nicio vorbă despre mama lui? Acesta trebuia să fie subiectul dureros. Până atunci, discutase cu seninătate despre verişoara lui.

Oftă şi privi spre Fergus al II-lea. Lăsase în dormitor restul lânii pe care urma să o folosească. Se ridică să o ia. Fergus al II-lea sări de pe locul lui de lângă canapea şi o urmă pe hol, apoi intră încet în dormitor. Era camera lui Christian. Ea o invadase. El nu spusese nimic, dar ea îşi

dăduse seama cu două nopţi în urmă, când deschisese sertarul noptierei de lângă pat şi văzuse câteva din lucrurile lui personale. Un volum din *Al doilea tratat despre cârmuire* de John Locke. Câteva monede. Un mic briceag. Era frumos din partea lui că îi permitea să-i folosească dormitorul. Ea nu avusese curajul să pomenească despre asta. Se aşeză pe marginea patului şi deschise din nou sertarul. Era urât să scotocească printre lucrurile lui, dar deodată simţi nevoia de a afla mai multe despre acest bărbat. De a-l înţelege.

Cartea încă era acolo, la fel monedele şi briceagul. De data aceasta, observă un mic plic sub celelalte obiecte. & scoase şi îl deschise. Conţinea o buclă de păr blond-închis. Lângă ea, se afla un mic medalion aurit. & luă cu grijă şi îl deschise. În interior văzu pictură care înfăţişa o femeie frumoasă. O privi cu atenţie. Femeia avea părul blond, ochii albaştri deschişi şi purta o rochie din secolul trecut. Chiar şi în miniatură, Sarah vedea asemănarea dintre ei. Era sigură. Trebuia să fie mama lui Christian.

— Ce ţi s-a întâmplat? şopti ea spre medalion.

Exact atunci se auzi uşa de la intrare şi, cuprinsă de vinovăţie, Sarah puse medalionul la loc în plic, îl aşeză în sertar şi îl închise. Apoi luă lâna şi se grăbi să se întoarcă în încăperea cea mare.

— Aşadar, cum devin irezistibil? întrebă Christian cu zâmbetul pe chip de îndată ce o văzu.

Ea râse. Se părea că el se întorsese într-o dispoziţie bună. Răsuflă uşurată.

— Evaziv, nu irezistibil, răspunse ea.

— Nu e acelaşi lucru?

Se vedea că o tachinează din nou.

— Bineînţeles că nu.

— De ce este important ca domnii să fie evazivi? întrebă el scoţându-şi cizmele şi îndreptându-se spre unul din scaunele de lângă canapea.

— Nu e neapărat necesar să fii evaziv, ci nu trebuie să pari prea disponibil.

Andrelele se atinseră şi scoaseră un sunet ascuţit.

El se frecă pe ceafă.

— Dar, dacă nu sunt disponibil, de ce mi-aş căuta soţie?

— Nu, *eligibil* înseamnă cu totul altceva decât *disponibil.* Toţi gentlemanii după care leşină tinerele se poartă ca şi cum ar veni şi ar pleca de la orice petrecere din înalta societate de parcă ar fi ultima. Tocmai de aceea Almack nu este locul potrivit pentru tine.

Christian râse.

— În cazul acesta, nu este greu să mă prefac. Pot să vin şi să plec de la oricare din petrecerile din înalta societate. Inclusiv de la Almack.

— Cum aşa? întrebă ea cu adevărat interesată.

— Oricum, nu mi-au plăcut niciodată petrecerile. Nici să ies în societate. Prefer să stau acasă, să sculptez, să citesc sau…

Ea păru că scoase un icnet exasperat.

— Domnule Forester! Cum poţi să spui astfel de blasfemii? În Londra, *societatea* este totul.

El râse de persiflarea ei vădită.

— Tocmai de aceea nu sunt tocmai popular în Londra. Păcat că nu mă pot căsători cu o lăptăreasă din Scoţia.

— Nu vei găsi niciuna pe ninsoarea asta.

Christian zâmbi larg.

— Sunt dispus să mă întorc în Londra în sezonul următor. Pentru ultima oară. Sunt hotărât să-mi găsesc, în sfârşit, nevastă.

— După părerea mea, complici puţin lucrurile. Pentru a fi considerat evaziv, trebuie doar să te porţi ca şi când nu ai fi interesat de nicio femeie anume. De fapt, este foarte simplu.

— Nu ai spus că femeile vor să se simtă unice şi speciale?

— Bineînţeles. Dar asta numai *după ce* ţi-au atras atenţia. Vor să se simtă ca şi când ar fi fost o mică provocare la început. Ca şi cum s-ar putea să *nu* le inviţi la dans.

El se frecă la ochi.

— Nu are nicio logică.

— Dimpotrivă. Eu cred că ceea ce e dobândit cu uşurinţă este deseori neglijat.

— Prea bine. Prin urmare, ar trebui să umblu pe la aceste evenimente din înalta societate pretinzând că nu-mi place nimeni anume. Apoi ce fac?

— Inviţi câteva doamne la dans. Vorbeşti cu ele. Vezi care îţi atrage atenţia.

— Şi după ce îmi dau seama că mă interesează cineva anume?

— Invit-o din nou la dans când o mai vezi.

Sarah puse ibricul pe foc pentru a face ceai. Devenise deja ritualul lor fiecare seară.

— Pare să fie o cale ocolită, spuse el.

Ea scoase din dulap cutia în care se aflau frunzele de ceai.

— Aşa se face curte.

— Este ineficient.

— Nu ştiu altă cale. Nu pot să inviţi la dans o lady pe care o admiri mai mult de o dată sau de două ori la un singur bal. Nu este cuviincios.

Christian veni lângă ea şi scoase ceştile de ceai din dulap. Ea se minuna cât de relaxat părea să se simtă în preajma ei, la fel cum se simţea şi ea în preajma lui. Nu se mai simţise niciodată astfel cu altcineva. Oare el se mai simţise aşa? Nici măcar bucătăreasa nu îi îngăduia să se simtă atât de liberă acasă. Nu ar fi fost minunat să stea cu cineva care să nu-i amintească în permanenţă de aparenţe, de decenţă şi de bună-cuviinţă?

— Nu este cuviincios? întrebă el. Presupun că vestea bună este că nu am mai făcut-o până acum, iar toate doamnele pe care le-am invitat la dans a doua oară m-au refuzat.

Sarah îşi puse o mână în şold şi îl privi pe deasupra cutiei de ceai.

— De ce?

— După cum spuneam, majoritatea doamnelor de care am fost interesat puseseră deja ochii pe alt bărbat.

Sarah luă ibricul de pe vatră, înfăşurând o cârpă în jurul mânerului, şi îl aşează pe tejghea.

— Trebuie să o faci să nu se mai gândească la celălalt bărbat.

— Uşor de spus, greu de făcut.

Christian luă ibricul şi turnă apa peste frunze.

— Bineînţeles. Dar aş spune că o lady care nu este suficient de interesată de tine încât să se lase distrasă atunci când în preajmă se află alt bărbat probabil că nu este cea mai potrivită pereche.

El se gândi o clipă la vorbele ei.

— Hm. S-ar putea să ai dreptate, Lady Sarah.

— Sigur că am. Am învăţat toate aceste detalii din copilărie. Oftă. Aş vrea să nu fi fost aşa, dar nu prea ştiu mare lucru în afară de asta.

Christian împinse ceaşca de ceai spre ea.

— Aşadar, doar două dansuri?

Ea luă ceaşca.

— Dacă o inviţi a treia oară, aşteaptă-te să fii refuzat.

— Dacă te-aş invita pe tine de trei ori, m-ai refuza?

— Bineînţeles.

Sarah îi făcu cu ochiul pe deasupra marginii ceştii.

— Dansez în mod adecvat? întrebă el.

— Da.

— Conversaţia mea este spirituală?

— Absolut, răspunse ea sorbind din ceai.

— Voi avea o ţinută ireproşabilă după ce voi trece pe la magazinele pe care ai avut amabilitatea să mi le sugerezi.

— Nu ai cum să dai greş dacă mergi acolo.

— Şi, din păcate, până când mă voi întoarce la Londra, voi scăpa de barbă.

— Nu aş fi prea tristă din pricina asta, murmură Sarah, sorbind din nou din ceai.

— Să menţionez că locuiesc cu un câine bine îmbrăcat?

Ea fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

— Nu strică. Te rog să nu spui nimănui cine i-a făcut hainele lui Fergus!

— Nu-ţi face griji! Asta nu se va întâmpla.

Ea puse ceaşca jos şi se îndreptă spre canapea, luând hăinuţa la care tricotase mai devreme.

— Apropo, vrei să vii să-l ţii puţin cât îi fac o probă?

— O probă pentru un câine?

Christian păru cel puţin sceptic.

— Cum altfel să-mi dau seama dacă îl cuprinde la piept?

Christian clătină din cap, dar se ridică şi se îndreptă spre canapea. Se aşeză lângă ea şi luă câinele de pe covor.

Fergus al II-lea părea încântat de atenţia care i se acorda. Întoarse capul şi îl linse pe Christian pe nas. Sarah zâmbi. Strecură hăinuţa peste capul câinelui şi aranjă bucata de lână pe care o croşetase deja pe umerii câinelui sau cum s-o fi numind acea parte a corpului animalului. Sarah atinse mâna lui Christian şi tresări.

Ridică ochii spre el. El o privi.

Îi scăpă ghemul de lână, iar câinele sări de pe canapea. Christian se apropie, iar privirea lui fascinată nu se desprinse nicio clipă de a ei. Buzele lui pluteau deasupra buzelor ei.

Avea să o sărute. Iar ea voia ca el să o facă. Oh, cât de mult îl dorea! Se aplecă spre el. Aşteptând. Aşteptând.

— Am vrut să te întreb ceva, murmură ea lângă obrazul lui.

— Orice.

Ea îi simţea respiraţia fierbinte pe buze.

— Chiar aveai un pistol în prima seară?

— Da.

Exact înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, uşa de la intrare se dădu de perete şi apăru domnul Fergus, cu tartanul acoperit de zăpadă.

Capitolul 13

Sarah se ridică de pe canapea şi aleargă spre bărbatul a cănii haină era complet acoperită de zăpadă. Fergus al II-lea o zbughi şi el spre stăpânul său, lătrând. Domnul Fergus era aproape îngheţat. Înfofolit într-o haină imensă, cu mănuşi şi fular, avea faţa congestionată, buzele vineţii şi tremura din toate încheieturile.

— Cum Dumnezeu ai reuşit? întrebă Sarah îngrozită, închizând uşa de la intrare în spatele căreia şuiera vântul.

— Adu-l la foc! îi strigă Christian.

Sarah îl conduse. Domnul Fergus tremura şi era singur, nu încăpea îndoială.

— Unde este doamna Goatsocks? întrebă Sarah cu voce tremurândă, temându-se de ce era mai rău.

— A trebuit să rămână acasă la doctor, reuşi domnul Fergus să răspundă printre dinţii care îi clănţăneau.

Răsuflând uşurată că nu primise o veste mai proastă, Sarah îl ajută să se aşeze în faţa focului. Apoi dădu fuga în dormitor şi luă cuverturile de pat. Se întoarse repede, târându-le în urma ei, şi îl înveli cu ele. Între timp, Christian scosese cărămizi din foc şi le aşezase lângă picioarele domnului Fergus. Sarah se străduia să-l facă pe bătrân să se simtă comod. Mai târziu, avea suficient timp să-l întrebe despre doamna Goatsocks.

După ce îl înfofoli bine, ea puse din nou ceainicul pe foc, în vreme ce Christian continuă să bage cărămizi în foc, trăgându-le apoi cu cleştele lângă picioarele bătrânului de îndată ce se încălzeau. Douăzeci de minute mai târziu, faţa şi buzele domnului Fergus începură să îşi recapete culoarea. Fergus al II-lea se cuibărise în poala lui, vădit încântat că stăpânul lui se întorsese.

— Mulţumesc frumos, îi spuse domnul Fergus lui Sarah, sorbind din ceaiul pe care i-l făcuse. Mulţumesc, stăpâne Christian!

El încuviinţă din cap.

— Mă bucur să te văd teafăr, Fergus.

— Cu mare plăcere, domnule Fergus, răspunse Sarah. Îmi poţi spune, te rog, ce s-a întâmplat cu doamna

Goatsocks?

— Femeia aceea este o pacoste, zise domnul Fergus. Clătină din cap, sprijinindu-se din nou de canapea şi aşezându-şi câinele în poală. Dar nu doresc răul nimănui, mai ales în această perioadă a anului. Se pare că glezna ei nu era doar luxată. Şi-a rupt-o.

Sarah icni.

— Nu!

Ea îşi duse mâna la gât. Christian tresări.

— Da, continuă domnul Fergus. Doctorul i-a bandajat-o strâns, apoi i-a spus că trebuie să stea în pat şi să nu mişte prea mult până când se vindecă. O lună sau chiar mai mult.

Uluită, Sarah se clătină pe picioare. Părea că rămăsese fără suflare.

— Nu se întoarce?

— Trebuie să vă spun că, după ce bunul doctor i-a dat această veste, doamna Goatsocks nu a mai tăcut din gură. Spunea că are de gând să se târască până aici la dumneata dacă e nevoie.

— Oh, Dumnezeule!

Sarah îşi duse mâna la gură. Recunoscu vorbele doamnei Goatsocks.

— A fost nevoie atât de doctor, cât şi de soţia acestuia pentru a o convinge să rămână. În cele din urmă, cred că a fost de acord doar pentru că a încercat să meargă, însă glezna aceea nenorocită nu i-a dat voie. Nu a reuşit decât să înrăutăţească lucrurile.

Sarah clătină cu tristeţe din cap.

— Biata doamnă Goatsocks!

— A încercat să mă mituiască. M-a întrebat dacă aş putea face rost de o sanie ca să o *trag* până aici. Domnul Fergus râse înfundat. Nu am mai auzit o rugăminte atât de ciudată.

— Doamne! spuse Sarah. Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că nu sunt destui bani în tot regatul pentru asta, şi că va muri îngheţată înainte să parcurgem jumătate de drum. În cele din urmă, am convins-o că mă

voi întoarce să am grijă de dumneata. Că te voi duce la ea dacă vei dori.

— Oh, ce amabil din partea ta, domnule Fergus.

Sarah înghiţi în sec şi îşi împreună mâinile cu calm. Erau la ananghie, fără îndoială. Presupunea că avea să aştepte până când vremea nu mai punea în pericol sănătatea domnului Fergus, apoi avea să accepte propunerea lui de a o conduce până acasă la doctor. Trebuia să stea cu doamna Goatsocks până când i se vindeca glezna. Lucru care urma să îi distrugă reputaţia, fără îndoială, dar ce putea să facă? Nu-şi putea abandona prietena şi servitoarea de nădejde.

Momentan însă, pur şi simplu nu voia ca domnul Fergus să-şi facă griji din pricina ei. Bietul om trecuse printr-o mulţime de greutăţi din cauza ei.

— Găsim noi o soluţie, spuse ea, bătându-l pe mână prin maldărul de pături.

Mai stătură de vorbă vreo jumătate de ceas. Christian îi adresă o grămadă de întrebări despre călătorie domnului Fergus. Curajoasă, Sarah încercă să nu se lase cuprinsă de panică în timp ce omul le povestea cum reuşise să se întoarcă prin nămeţi. Era, într-adevăr, o mare ispravă! Sarah îi oferi încă o ceaşcă de ceai, turnând de data aceasta whisky din belşug. Puse câteva picături şi în ceaşca ei. Bărbatul îi zâmbi când ea se întoarse la canapea şi îi întinse ceaşca.

— Îţi mulţumesc că ai înfruntat zăpada pentru a veni în ajutorul meu, domnule Fergus. Apreciez din tot sufletul!

Christian ridică privirea spre ea, cu o expresie de nepătruns pe chip. Îl surprindea din nou cu mulţumirile ei calde pe care i le adresa servitorului? Încercă să nu se gândească la faptul că fusese pe punctul de a-i îngădui să o sărute. Că aproape că îl sărutase la rândul ei!

— Ştiam că eşti foarte îngrijorată, milady, răspunse domnul Fergus, închizând ochii pentru o clipă. Nu te puteam lăsa singură aici. A insistat să plec şi să mă întorc imediat după dumneata.

— A fost foarte amabil din partea ta, dar nu ar fi

trebuit să îţi rişti viaţa de dragul meu. În plus, îl aveam pe Fergus al II-lea aici, nu-i aşa?

Domnul Fergus oftă şi scoase o mână de sub teancul de păduri. Aşeză ceaşca goală pe masa de lângă canapea.

— Da, aşa e. Mulţumesc că ai îngrijit aşa de bine căţeluşul! Văd că are o haină nouă. Nu pot să zic că mi-a trecut vreodată prin cap că ar avea nevoie de aşa ceva până acum, dar presupun că este fericit că o are.

Sarah zâmbi sfioasă.

— Mă cam plictiseam aici singură.

Pe chipul acoperit de riduri al domnului Fergus se ivi un zâmbet.

— Îmi făceam griji pentru dumneata, m-am îngrijorat foarte tare. Dacă aş fi ştiut că a ajuns stăpânul Christian aici şi că este cu dumneata, poate că nu m-aş fi frământat atât. Este un stăpân bun şi un gentleman foarte respectat.

Sarah şi Christian se priviră pe deasupra capului domnului Fergus. Niciunul nu îi povestise cum îl întâmpinase cu sabia scoasă când se cunoscuseră. Era o înţelegere tacită între ei. Era o poveste de spus cu altă ocazie.

În scurt timp, Fergus începu să sforăie, iar Christian ridică picioarele bătrânului pe canapea şi îi aşeză cu grijă o pernă sub cap. Sarah se feri pentru a-i face loc. Era frumos din partea lui Christian că îşi trata servitorul atât de bine. Pe Lord Branford nici măcar nu îl auzise pomenind de cei pe care îi avea în slujbă.

Christian îşi duse degetul la buze sugerându-i să rămână tăcută, apoi înclină din cap spre dormitoare. Sarah îl urmă pe coridor. Fergus al II-lea, alegându-şi favoritul, rămase ghemuit pe canapea cu stăpânul său, sforăitul lui întrepătrunzându-se cu cel al omului.

Sarah şi Christian se opriră între uşile dormitoarelor, vorbind în şoaptă.

— Cât rău i-am făcut doamnei Goatsocks aducând-o atât de departe pe ninsoarea asta, unde a căzut şi şi-a rupt glezna. Biata femeie! Totul s-a întâmplat din pricina mea şi a deciziilor mele idioate. Mă simt absolut îngrozitor!

Christian privi spre sala cea mare pentru a se asigura că domnul Fergus dormea în continuare.

— Doamna Goatsocks este femeie în toată firea. A făcut propria alegere când a hotărât să vină cu tine.

— Ştia că, dacă merg fără însoţitoare, nu voi mai fi primită în înalta societate.

— Da, însă nu trebuie să te învinovăţeşti. Nu aveai de unde să ştii că îşi va rupe glezna.

— L-ai auzit pe domnul Fergus. S-ar putea să fie nevoită să stea o lună sau mai mult. Ar trebui să-i scriu mamei şi să-i spun adevărul. Să-i zic că nu mă întorc vreme îndelungată şi... Oh, Dumnezeule! Nimeni va crede. Nimeni nu mă va crede. Reputaţia mea este complet distrusă şi numai eu sunt de vină pentru asta!

Christian îşi încrucişă braţele la piept şi privi spre ea.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am o idee?

Capitolul 14

— O idee? şopti Sarah, privind spre încăperea cea mare pentru a se asigura că nu vorbeau prea tare.

— Da, răspunse Christian.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Tu m-ai ajutat pe *mine.* Drept răsplată, voi face tot ce îmi stă în putere pentru a te ajuta să te întorci în înalta societate cu un scandal cât mai mic cu putinţă.

Sarah se sprijini de perete şi lăsă capul în pământ. Încercă să nu-şi aducă aminte că fusese cât pe ce să îl sărute mai devreme. Pe lângă celelalte păcate, acum era pe punctul de a deveni de-a dreptul necuviincioasă.

— Cum Dumnezeu crezi că ai putea reuşi aşa ceva?

Christian îşi trecu mâna prin păr.

— M-am gândit în ce fel te-ai putea întoarce în Londra fără să afle nimeni.

Ea ridică brusc capul, pe chip citindu-i-se speranţa.

— Te-ai gândit la ceva?

— Nu. Christian râse înfundat. Nu sunt atât de inventiv. Dar ştiu pe cineva care are o anumită, să spunem, predilecţie pentru asemenea lucruri. Nu le-ai cunoscut pe prietenele mele. Sunt doamne cu o reputaţie impecabilă, sunt inventive şi totodată puţin trăsnite, adică exact combinaţia de care avem nevoie în momentul de faţă, dacă nu mă înşel. Dacă este nevoie de o tânără necăsătorită pentru a transforma un celibatar în partida sezonului, este nevoie de o doamnă respectabilă pentru a îndepărta un potenţial scandal.

Sarah clipi.

— Predilecţie? Cine are o predilecţie pentru astfel de lucruri?

— Lucy.

Sarah făcu ochii mari.

— Prietena ta Lucy?

— Da.

— Nu ştiu. Ar trebui să fie teribil de isteaţă pentru a rezolva *asta.*

Îşi flutură mâna în aer, arătând spre cabană.

— Sunt sigur că va reuşi, iar dacă îmi dai voie să-i scriu şi să-i povestesc despre ce este vorba, sunt convins că va găsi soluţia perfectă.

Sarah se gândi preţ de o clipă.

— Se pricepe la astfel de lucruri?

Christian încuviinţă.

— De minune! Ai putea spune că se pricepe la intrigi mai bine decât la orice altceva. Este extraordinară, te asigur.

Pentru o clipă, Sarah simţi o împunsătură de gelozie. Cine era acea lady pe care Christian o preţuia atât de mult? Pe care chiar încercase să o curteze cândva, chiar dacă nu avusese succes?

— Presupun că nu am de ales. Trebuie să mă las pe mâinile prietenei tale, răspunse ea încuviinţând hotărâtă din cap. Şi îţi mulţumesc foarte mult.

— Nu-ţi face griji! De îndată ce voi putea, voi pleca să duc scrisoarea la poştă. Dacă se opreşte ninsoarea, nu ar

trebui să dureze mai mult de câteva zile până când va ajunge în mâinile lui Lucy. Ne vom întâlni cu ea în Anglia.

Sarah făcu ochii mari de frică.

— Nu o pot părăsi pe doamna Goatsocks!

— Ne vom gândi la ceva. După ce se opreşte ninsoarea, voi merge să vorbesc cu ea.

— Ai spus că ne vom întâlni cu Lucy în Anglia. Doar nu ai vrut să spui în Londra?

— Nu. Nu în Londra, o linişti el. Nu te îngrijora. Lasă detaliile în seama mea!

Ea ridică bărbia şi îl privi în ochi.

— Mulţumesc pentru bunătatea pe care mi-o arăţi, Christian. Eşti într-adevăr un prieten foarte bun!

„Prieten”. Cuvântul pluti în aerul dintre ei. Dar Christian ştia la fel de bine ca ea că îşi aminteau amândoi că fuseseră pe punctul de a se săruta.

— Noapte bună!

Sarah intră în dormitor şi închise uşa în urma ei. Se bagă în pat, trase cuvertura peste cap şi adormi imaginându-şi cum arăta Christian fără barbă.

Capitolul 15

A doua zi de dimineaţă, ninsoarea încetă, însă troienele continuau să se înalţe în soarele strălucitor. Christian străbătu curajos munţii de zăpadă, îndreptându-se spre poştă pentru a-i trimite scrisoarea lui Lucy Hunt. Se străduise din răsputeri să o convingă pe Sarah să nu vină cu el. Dorea cu disperare să îşi vadă însoţitoarea, dar, după ce îi demonstrase că unul din troienele de zăpadă de lângă cabană îi ajungea aproape până la mijloc – iar el era mult mai înalt decât ea –, în cele din urmă Sarah cedase.

Christian îl lăsă pe Oberon în grajd. Nu voia să îşi pună calul în primejdie ori să rişte şi să se împotmolească în troiene. Îşi puse peste cizme încălţămintea de mers prin zăpadă şi coborî dealul spre oraş. Călătoria fu lungă şi

obositoare şi tot drumul încercă să uite că aproape toată noaptea se foise, gândindu-se la sărutul pe care fusese cât peste îl împartă cu Sarah. Nu era tocmai o acţiune *prietenească,* nu-i aşa? Dar, după cum îşi putea da seama deja, relaţia lui cu ea avea să se sfârşească la fel ca toate relaţiile lui cu femeile. Se oferise să o ajute să intre din nou în înalta societate, să se întoarcă la *logodnicul* ei. Nu trebuia să uite că tânăra era promisă cuiva. Şi trebuia să o ducă teafără şi sănătoasă în Londra înainte de a face un lucru pe care l-ar regreta amândoi. Da. Se transforma în *prietenul* ei, nimic altceva. Şi exact aşa trebuia să fie.

După ce expedie scrisoarea către Lucy, trecu pe la doctor pentru a-i face o vizită doamnei Goatsocks.

În dimineaţa aceea, încercase din răsputeri să o convingă pe Sarah că era în interesul ei să o lase pe doamna Goatsocks cu doctorul şi să călătorească în Anglia cu el pentru a se întâlni cu prietenele lui. Îi promisese că urma să se asigure că doamna Goatsocks urma să călătorească aşa cum se cuvine înapoi spre Londra, de îndată ce putea să o facă. Sarah fusese de acord cu o condiţie: ca el să primească binecuvântarea acesteia. Intenţiona să o obţină îndată ce avea să ajungă la casa doctorului.

Doctorul MacTavish îl conduse pe Christian în salon, unde pacienta stătea pe o canapea, sprijinită de un maldăr de perne. Era îmbrăcată din cap până în picioare într-o ţinută cuviincioasă – rochie şi ciorapi închişi la culoare şi guler alb. Ba chiar purta un pantof în piciorul sănătos. Stătea cu spatele drept neclintit şi avea bărbia ridicată. La puţin peste 50 de ani, avea părul castaniu cărunt, o constituţie robustă şi gura încadrată de riduri adânci. Îl privi atât de pătrunzător cu ochii ei negri şi sfredelitori, încât se întrebă dacă avea să primească binecuvântarea ei după ce urma să o informeze ce plan avea.

— Cine sunteţi? întrebă ea de îndată ce intră în încăpere cu pălăria în mână.

— Este vicontele, doamnă, explică doctorul MacTavish.

Bărbatul slab şi cu chelie era foarte agitat. Privea neliniştit de jur-împrejur şi părea că transpira în mod exagerat. Christian bănuia că până atunci nu mai intrase niciun viconte englez în salonul său.

— Care viconte? întrebă doamna Goatsocks.

Christian avu impresia clară că ar fi scos o lupă pentru a-l studia, dacă ar fi avut una la îndemână.

— Vicontele de Berkeley, explică doctorul. Are o cabană de vânătoare în apropiere.

— Stăpânul Christian, adăugă tânărul.

Văzu că ochii însoţitoarei începură să scânteieze.

— Aş vrea să vorbesc cu vicontele între patru ochi, dacă nu te deranjează, îi spuse doamna Goatsocks doctorului.

MacTavish încuviinţă din cap şi se înclină, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Ieşi grăbit din cameră, încântat, fără îndoială, că nu era nevoit să stea şi să joace rolul de gazdă în faţa unui viconte şi a unei adevărate doamne din Anglia.

După ce rămaseră singuri, doamna Goatsocks îl scrută cu privirea pe Christian.

— Sunt sigură că vei şi înţelege că doctorul nu ştie nimic despre prezenţa lui Lady Sarah în această zonă, iar din motive lesne de înţeles, intenţionez ca lucrurile să rămână astfel. Domnul Fergus mi-a arătat toată solicitudinea sa din punctul acesta de vedere şi sper că la fel veţi face şi dumneavoastră.

Era limpede că nu îl ruga. Îi poruncea.

Christian nu era obişnuit să accepte ordine de la servitori, dar, de dragul lui Sarah, avea să suporte nepoliteţea acelei femei.

— Este suficient să spunem că avem interese comune, şi anume tot ce este mai bine pentru Lady Sarah, răspunse Christian, înclinându-se în faţa femeii.

Colţurile ochilor ei se relaxară puţin. Îl măsură din cap până în picioare.

— Aşadar, Berkeley? Domnul Fergus a uitat să menţioneze că sunteţi *viconte.* Se opri şi privi spre tavan,

ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva. Berkeley. Moşie în Northumbria. Venit generos. O reputaţie bună, chiar dacă neimpresionantă. Mai chipeş decât mă aşteptam, dar barba este îndoielnică.

— Se vede că eşti la curent cu informaţiile din *Debrett's,* spuse el înclinând din cap şi apropiindu-se de ea.

Femeia îşi aşează mâinile împreunate în poală.

— E datoria mea să le cunosc.

Christian se opri la câtva paşi de canapea.

— Ai fi surprinsă să afli că Lady Sarah nu ştie cine sunt?

Doamna Goatsocks clipi o singură dată.

— Lady Sarah este tânără şi nu acordă o atenţie prea mare unor lucruri precum titlurile. O interesează mai degrabă dacă are de-a face cu o persoană amabilă şi bună, nu titlul pe care îl deţine.

— Da. Am aflat asta despre ea.

— Este datoria *mea* să îmi fac griji cu privire la titluri, continuă însoţitoarea.

— Precum cel al marchizului Branford?

— Întocmai, zise ea şi ridică bărbia cu un aer de superioritate.

— Şi ce crezi despre marchiz în calitate de pretendent al lui Lady Sarah?

— Cred ce sunt plătită să cred, şi anume că marchizul este exact soţul pe care părinţii lui Lady Sarah au sperat că şi-l va găsi.

Christian o măsură din cap până în picioare. Ca orice servitoare fidelă, nu avea de gând să bârfească despre tânăra care era în grija ei sau despre familia pe care o slujea. Femeia nu se clinti deloc. Singurul indiciu că era într-adevăr vie era faptul că din când în când clipea. Christian înţelegea de ce spunea Sarah că nu încălcase niciodată vreo regulă. Fiind în grija acestei aprige matroane, nu era de mirare că devenise atât de cuviincioasă. Ceea ce făcea ca lucrurile să fie şi mai interesante când se gândea că fugise de acasă, iar venerabila însoţitoare o urmase.

— Sarah este bine? întrebă doamna Goatsocks.

Christian îşi ţinu pălăria lângă şold.

— Da, şi îţi transmite că regretă că te-ai accidentat.

— Nu este vina ei, replică ea cu o voce plată, lipsită de emoţie.

— Se învinovăţeşte pentru asta, adăugă Christian.

— Deoarece este o fată bună. În glasul ei se strecurase o urmă de emoţie. Era limpede că însoţitoarea o admira pe tânăra pe care o avea în grijă. Însă nu aţi venit doar să-mi spuneţi că Lady Sarah este sănătoasă, nu-i aşa?

— Nu. Christian îşi dăduse deja seama că era mai bine să-i spună adevărul unei femei atât de directe precum doamna Goatsocks. Am venit să îţi spun că intenţionez să o ajut pe Lady Sarah să se întoarcă la Londra stârnind cât mai puţine incidente posibil. Cred că este în interesul ei să plece cât mai curând, fără să aşteptăm să ţi se vindece glezna.

Ridurile din jurul gurii doamnei Goatsocks se adânciră, însă vocea îi rămase calmă şi dar. Era limpede că nu obişnuia să joace teatru.

— Ce impresie va face dacă se va întoarce în Londra neînsoţită?

— Intenţionez să le rog pe prietenele mele Lucy şi Cassandra să ne ajute. Plecăm mâine spre Bath să ne întâlnim cu ele.

Doamna Goatsocks îşi arcui sprâncenele.

— Lucy şi Cassandra? Vreţi să spuneţi ducesa de Claringdon şi contesa de Swifdon?

Christian zâmbi. Avusese dreptate în privinţa ei. Femeia cunoştea, într-adevăr, informaţiile din *Debrett's.*

— Da, sunt prietenele mele. Ne vor ajuta şi vor fi discrete, te asigur.

— Aveţi nişte prietene ilustre, domnule viconte.

Christian se înclină spre ea. Era limpede că doamna Goatsocks îi cunoştea pe membrii înaltei societăţi londoneze. Totodată, ea era cea care nu-i îngăduise tinerei de 18 ani să fugă singură de acasă şi îşi riscase, în schimb, propria siguranţă şi confortul pentru a o însoţi. Dar el avea o întrebare pentru ea.

— De ce nu ai convins-o să renunţe?

Chipul doamnei Goatsocks rămase complet impenetrabil.

— Ce să o conving?

— Să o convingi pe Lady Sarah să nu plece din Londra.

În privirea ei se văzu o uşoară tresărire. Fu singura fisură în armura ei altfel impenetrabilă.

— De unde ştiţi că nu am încercat să o conving să renunţe?

— Am impresia clară că poţi fi foarte încăpăţânată dacă îţi propui ceva şi mă îndoiesc că nu ai putea face faţă îndărătniciei lui Lady Sarah.

Însoţitoarea îşi ţuguie buzele.

— Vă daţi seama de acest lucru după ce aţi petrecut mai puţin de un sfert de ceas în prezenţa mea?

Christian înclină din cap din nou.

— Mă înşel?

Trecură câteva secunde înainte ca doamna Goatsocks să răspundă pe un ton plat:

— Nu vă înşelaţi.

Christian îşi îngădui să schiţeze un zâmbet. Îi plăcea de această doamnă Goatsocks. Îi plăcea foarte mult.

— Atunci voi întreba din nou. De ce nu ai convins-o să renunţe?

Doamna Goatsocks îşi îndepărtă o scamă imaginară de pe rochia de culoarea prunei.

— Sunteţi pătrunzător, milord, trebuie să recunosc. Să spunem că am fost de acord cu motivele ei de a pleca. Dar sunt în slujba contelui de Highfield ca însoţitoare şi ar fi însemnat că nu îmi fac datoria dacă i-aş fi îngăduit unicei sale fiice să fugă de acasă în Scoţia singură şi nesupravegheată.

— Lady Sarah are o părere foarte bună despre dumneata.

— Şi eu despre ea. Este o tânără specială.

— Am venit să îţi cer permisiunea de a o duce pe Lady Sarah în Northumbria pentru a o cunoaşte pe ducesa de Claringdon. Mi-o dai?

Doamna Goatsocks ridică bărbia puţin mai sus.

— Ceva îmi spune că o veţi duce acolo indiferent dacă vă dau binecuvântarea sau nu.

Christian se scărpină la ceafă.

— Lady Sarah pune mare preţ pe aprobarea dumitale. M-a rugat să o primesc. Nu vrea să te părăsească aici.

Doamna Goatsocks îşi îndreptă umerii deja drepţi. Privi prin încăpere, spre şemineu.

— Nu sunt încântată că nu mă mai pot ocupa de tânăra aflată în grija mea. Dar m-am rănit şi nu-mi mai pot îndeplini cum se cuvine îndatoririle. Reputaţia lui Lady Sarah este extrem de importantă pentru mine. Faptul că va călători singură cu un gentleman mă îngrijorează, dar, dacă spuneţi că vă veţi întâlni cu prietenele dumneavoastră, iar ele o vor supraveghea după ce veţi ajunge la destinaţie, m-aş putea lăsa convinsă…

— Ai cuvântul meu, spuse Christian.

— Prea bine. Nu am de ales. Presupun că nu trebuie să vă rog să fiţi discret în această chestiune.

— Lady Sarah mi-a făcut un favor. Îi datorez încrederea mea.

Însoţitoarea nu făcu decât să ridice din sprâncene când îl auzi.

— Prea bine atunci. Aveţi binecuvântarea mea. O puteţi informa pe Lady Sarah în acest sens. Dar mai întâi daţi-mi voie să vă spun cât de tare veţi regreta dacă veţi face vreun lucru necuviincios sau indecent în prezenţa Excelenţei Sale. Îmi veţi da socoteală direct *mie.* Este limpede?

Christian se înclină, ascunzându-şi zâmbetul. Fără îndoială, acea femeie îi făcuse pe mulţi tineri pretendenţi să tremure de frică.

— Ai cuvântul meu de gentleman şi în această privinţă. Va fi tratată cu tot respectul şi admiraţia de care sunt capabil.

— Aşa să fie, spuse doamna Goatsocks apăsat.

Însă efectul fu oarecum diminuat de faptul că femeia tresări când îşi mişcă glezna pe canapea.

— În funcţie de ceea ce va decide Lucy Hunt că este mai bine, s-ar putea să intervenim asupra planurilor de călătorie mai târziu, dar pentru moment vei rămâne aici. Îţi vom scrie de îndată ce luăm o hotărâre.

— Aşadar, ducesa se va ocupa de acest plan?

— O cunoşti? întrebă Christian.

— Nu personal, desigur, dar îndrăznesc să spun că toată lumea a auzit *de ea.*

Christian şi ascunse zâmbetul în spatele pumnului, ducându-şi dosul mâinii la gură.

— Crede-mă când îţi spun că se pricepe la asemenea lucruri. Dacă o poate face cineva, aceea este Lucy. Ea va găsi cea mai bună cale de a o ajuta pe Sarah să se întoarcă la Londra, pe cât posibil fără scandal şi clevetiri.

Chipul însoţitoarei era impenetrabil. Christian nu îşi dădu seama ce simţea femeia până ce nu zise:

— Am încredere în dumneavoastră, domnule viconte. Nu mă dezamăgiţi!

— Nu o voi face.

Christian se întoarse să plece, dar vocea femeii îl opri.

— Ce fac domnul Fergus şi câinele acela al său?

Christian se întoarse.

— Fergus al II-lea este acum fericitul deţinător a două hăinuţe de lână şi al unei noi jucării pe care i le-a făcut Lady Sarah.

— Serios?

Doamna Goatsocks ridică din sprâncene. Dacă nu ar fi ştiut, ar fi fost tentat să creadă că femeia *zâmbea.*

— Da.

— Şi *domnul* Fergus?

— S-a întors teafăr şi sănătos. Era foarte îngrijorat pentru Lady Sarah.

— Aşa trebuia să fie. Mă bucur să aud că este sănătos.

Christian se întoarse din nou să plece.

— Cum a fost tocana?

Se răsuci spre ea, pe chip citindu-i-se confuzia.

— Tocana?

— V-aţi întors la timp pentru a gusta din tocana pe care a făcut-o Lady Sarah?

Christian îşi puse pălăria pe cap şi atinse borul cu mâna.

— Da. Chiar a fost delicioasă.

Pe buzele doamnei Goatsocks se ivi un mic zâmbet.

— Vă rog să-i spuneţi lui Lady Sarah că îi urez... noroc.

Christian se înclină din nou şi plecă. Îi plăti doctorului o sumă frumuşică pentru deranj, rugându-l să-i trimită toate facturile pentru îngrijirea doamnei Goatsocks şi îi spuse să îl anunţe când aceasta avea să fie pregătită pentru întoarcerea la Londra.

— Rămâneţi la prânz, milord? întrebă doctorul MacTavish, iar buza de sus i se acoperise deja de broboane de sudoare de când revenise în prezenţa lui Christian.

— Nu. Mulţumesc. Nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc. Plec spre Northumbria imediat.

Capitolul 16

Sarah încercă să nu o facă, dar nu se putu abţine să nu privească pe fereastră nerăbdătoare, aşteptând să-l vadă pe Christian întorcându-se. Ajunsese în siguranţă în oraş? Reuşise să expedieze scrisoarea? O găsise pe doamna Goatsocks? Se simţea bine? Era supărată pe ea? Îi dăduse acordul pentru călătoria înapoi spre Anglia?

Se plimba de colo-colo prin faţa uşii, cu Fergus al II-lea urmele ei. Christian îi spusese câte ceva despre scrisoarea pe care o trimisese. Se pare că le rugase pe prietenele lui să se întâlnească într-un loc pe care nu îl dezvălui din Northumbria. Sarah habar nu avea ce sau cine era în Northumbria, dar se lăsase deja pe mâinile acestui bărbat blând şi ale prietenelor lui, căci nu avea alte opţiuni.

Christian era foarte încrezător că prietenele lui aveau să dea curs rugăminţii lui şi o informă că urmau să pornească în călătorie cât mai curând posibil. Aveau să se întâlnească la destinaţie cu Lucy şi Cass.

Îşi petrecuse o bună parte din dimineaţă – când nu umbla de colo-colo sau nu se uita pe fereastră după el – scriindu-i, la rândul ei, o scrisoare doamnei Goatsocks. Avea nevoie de mai mult timp pentru a-i scrie, aşa că nu încercase să o expedieze prin Christian în dimineaţa aceea. În scrisoare, îşi informa însoţitoarea că era în siguranţă şi că avea să plece cu domnul Christian Forester spre Northumbria pentru a se întâlni cu prietenele acestuia, care puteau avea o soluţie pentru necazurile ei, adăugând că urma să îi scrie cât de curând putea. Regreta că trebuia să o lase pe biata femeie în Scoţia şi îi trimitea bani suficienţi, astfel încât doamna Goatsocks să se întoarcă liniştită la Londra.

*

Christian ajunse acasă după-amiază, iar Sarah răsuflă uşurată. Dădu fuga la uşă şi o deschise. El stătea în prag cu un pachet la subraţ, puternic şi chipeş în haina lui de lână, cu cizme şi pălărie.

— Ce face? nu se putu abţine ea să nu-l întrebe imediat.

— Răbdare, spuse el intrând în casă, închizând uşa în urma lui şi dându-i pachetul.

El îşi scoase haina, în vreme ce ea puse pachetul pe masă şi îl deschise.

— Vai… frişcă… şi zahăr! exclamă ea fericită, ridicând sticluţa de frişcă într-o mână şi punguţa cu cuburi de zahăr în cealaltă.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să bei nişte ceai cum se cuvine, spuse el râzând.

— Oh, cu siguranţă! Se răsuci pe călcâie de fericire, iar Fergus al II-lea lătră la picioarele ei. Îţi mulţumesc foarte mult!

Christian îşi scoase cizmele şi se duse lângă foc să-şi încălzească mâinile în timp ce Sarah făcu ceaiul. Îi povesti despre vizita pe care i-o făcuse doamnei Goatsocks în vreme ce ea savurase cel mai delicios ceai pe care îl băuse de zile întregi.

— Este de acord? întrebă ea în cele din urmă după ce el încheie povestea.

— Nu ştiu dacă aş spune asta, dar ne-a dat, într-adevăr, binecuvântarea ei. Îţi doreşte tot binele din lume.

Sarah se strădui să îşi înăbuşe lacrimile care ameninţau să se reverse pe obraji.

— Ştiu că aşa este. Şi îmi doresc doar să fiu demnă de prietenia ei.

El se întinse peste masă şi îi strânse mâna. Sarah simţi căldura urcându-i de-a lungul braţului.

— Nu-ţi face griji! spuse el. Vei fi bine, Lady Sarah Highgate.

Îl privi şi reuşi să zâmbească.

— Sunt norocoasă să am un prieten ca tine.

*

Din fericire, a doua zi de dimineaţă, zăpada începu să se topească. Deşi colinele încă erau acoperite de troiene, Christian spusese că aveau să coboare în oraş şi să tocmească o trăsură care să-i ducă în Anglia. Înainte să plece, Sarah se duse în şopron să-i dea scrisoarea domnului Fergus. Bătrânul o luă cu o expresie întrebătoare în ochi.

— I-o dai, te rog, doamnei Goatsocks data viitoare când mergi în oraş? Te rog să nu faci un drum special pentru asta.

Domnul Fergus îşi desfăcu haina şi strecură scrisoarea în buzunar.

— Da, milady. Promit.

— Mulţumesc. Închise ochii şi răsuflă uşurată. Îţi mulţumesc pentru tot, domnule Fergus! Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu ne-ai fi primit în noaptea aceea.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti, fetiţo.

— Bineînţeles că am. Ai fi putut refuza să ne adăposteşti în prima noapte. Ne-ai fi putut arunca în zăpadă, lăsându-ne pradă lupilor.

— Oh, nu le-aş fi făcut aşa ceva lupilor! Doamna Goatsocks nu pare prea gustoasă.

Sarah râse când îl auzi.

— Sper că nu ţi-a făcut prea multe necazuri.

— E aspră şi puţin nebună, dar m-am descurcat. Dar este limpede că ţi-e loială, fetiţo, dacă mi dai voie să spun.

— Ştiu, domnule Fergus. Este o bună prietenă.

— O să-mi lipseşti, fetiţo. Îndrăznesc să spun că şi lui Fergus.

El se uită spre câinele care stătea la picioarele lui. Fergus al II-lea, îmbrăcat cu hăinuţa lui roşie, se învârtea pe lângă Sarah şi schelălăia.

— Sunt sigură că te vei descurca fără mine, îi spuse ea câinelui. Eşti îmbrăcat bine şi ai o jucărie.

— Da, răspunse domnul Fergus. Mulţumită ţie, am cel mai frumos câine din Scoţia. Sigur ceilalţi câini îi vor admira hainele!

Sarah se aplecă şi scărpină câinele sub bot.

— Aşa sper.

— Pleci spre Northumbria, nu-i aşa? întrebă domnul Fergus.

— Da. Acolo mergem, după spusele domnului Forester. Nu sunt tocmai sigură de ce.

Domnul Fergus se întoarse la stiva de lemne pe care le tăia.

— Acolo este moşia stăpânului Christian. Nu am nicio îndoială că acolo mergeţi, spuse el peste umăr.

Sarah îngheţă.

— Moşie?

— Da, conacul Berkeley.

— Conacul Berkeley?

Sarah nu putu decât să clipească.

Bătrânul aşează următorul butuc de lemn şi se pregăti să-l despice.

— Aparţine familiei de generaţii întregi. E un loc

frumos, deşi am fost doar o singură dată acolo.

În mintea ei se amestecau zeci de gânduri. Nu se putea concentra asupra unuia singur. În cele din urmă, mormăi:

— Conacul Berkeley? Vrei să spui al *vicontelui* de Berkeley?

— Da, răspunse domnul Fergus, ridicând toporul deasupra capului, gata să lovească lemnul. Bineînţeles. La urma urmelor, stăpânul Christian este vicontele.

Capitolul 17

Călătoria până în Northumbria dură două zile, iar trăsura pe care o închine Christian pentru Sarah nu era prea comodă. El ştia că trăsura o zgâlţâia fără milă, pe lângă faptul că mirosea a mucegai şi a încă ceva la care Christian nu voia să se gândească prea bine, dar Sarah nu se plânse nici măcar o dată.

— Scuzele mele, dar asta fost tot ce am putut face având în vedere împrejurările, spuse el arătând spre vehiculul şubred care se odihnea în faţa unui han unde se opriseră să ia prânzul.

Vizitiul nu arăta nici el mai bine decât trăsura. Era un bărbat pe jumătate beat, care vorbea cu dificultate, înfăşurat în nenumărate pături ce miroseau îngrozitor a cal.

— Poate fi un lucru bun, îi explică el când Sarah îl văzu pentru întâia oară pe vizitiul neîngrijit. Poate că nu ne va ţine minte.

Spuseseră că erau proaspăt căsătoriţi şi călătoreau împreună. Christian mergea călare pe calul său pe lângă trăsură în majoritatea timpului, dar, când se opriră să ia masa la amiază, avură pentru prima dată ocazia de a sta de vorbă.

Sarah înmuie o bucată de pâine în supa de vită pe care i-o adusese hangiul.

— Când aveai de gând să-mi spui că eşti viconte?

întrebă ea suav.

Christian se înecă brusc cu o bucată de morcov. Se bătu în piept cu pumnul pentru a-şi reveni.

— Ce anume?

— M-ai auzit.

— Ţi-a spus Fergus?

— Da, el mi-a spus. Mi-a spus că mergem la *moşia* din Northumbria. Am presupus că locul de întâlnire este casa în care locuieşte una din prietenele tale.

Christian o privi în ochi.

— Este vorba doar de o casă cu un petic de pământ.

— Nu înţeleg de ce nu ai vrut să-mi spui.

El ridică din umeri.

— Nu părea important.

— Am discutat despre eligibilitatea ta pe îndelete.

Privi peste umăr în timp ce îi şopti aceste vorbe, pentru a se asigura că vizitiul – care chiar în acea clipă bea în colţul hanului – nu o auzea. Însă acesta părea mai interesat de berea şi de prânzul său decât de orice ar fi putut discuta Christian şi Sarah.

— Ce legătură are faptul că sunt viconte cu eligibilitatea mea? întrebă Christian.

Sarah înmuie încă o bucăţică de pâine în supă.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Nu vreau o soţie care mă doreşte pentru titlul meu, şopti el.

— Bineînţeles că nu, dar îndrăznesc să spun că vei putea să alegi dintr-un număr mai mare de domnişoare dat fiind că întâmplător *ai* un titlu.

El luă o lingură de supă şi sorbi.

— Doamna Goatsocks mi-a spus că nu te preocupă titlurile. Se înşală?

Nu se putu abţine să nu simtă o mică împunsătură din pricina cuvintelor ei. Era evident că, deşi îşi dădea seama cât de eligibil era, pentru ea rămânea un *prieten.* Dar se mustră în sinea lui pentru că îi trecuse prin minte aşa ceva. Era logodită cu un marchiz, titlul ce era deasupra celui de viconte.

Sarah făcu ochii mari şi păru de-a dreptul ofensată.

— Preocupată de ele, nu. Dar trăim într-o societate în care acestea contează.

Luă încă o lingură de supă.

— Voiam să mă ajuţi, fie că sunt viconte sau nu.

Ea se încruntă.

— Mă încercai?

El vorbi mai încet:

— Când fluturai sabia spre mine, păreai foarte mândră de faptul că eşti fiică de conte. Cred că ai putea să înţelegi de ce nu m-am grăbit să mă laud cu titlul meu.

Sarah ridică tonul uşor, vizibil tulburată.

— Este de înţeles, presupun. Dar după aceea, când îţi dădeam lecţii, când te ajutam, nu ţi s-a părut potrivit să pomeneşti despre asta?

— Atunci părea pur şi simplu… lipsit de delicateţe, zise el şi îşi sprijini cotul pe masă.

— Şi ce dacă? Aveai de gând să mă laşi să aflu la moşie, când aveam să aud servitorii spunându-ţi „milord”?

Christian se frecă pe ceafă. Acum, când ea îi atrăsese atenţia asupra acestui aspect, părea oarecum absurd.

— Ceva de genul acesta.

— Şi spui că *femeile* sunt de neînţeles.

Sarah îl privi pe deasupra paharului de bere.

Christian fu silit să zâmbească la auzul replicii ei.

— Presupun că suntem chit.

Ea clătină din cap spre el şi îşi îndreptă atenţia asupra pâinii şi a supei.

— Mai există vreun lucru pe care nu mi l-ai spus, *milord?*

*

A doua zi de dimineaţă, Sarah văzu pentru prima oară „casa şi peticul de pământ” de la conacul Berkeley. Intrară pe nişte porţi gigantice în spatele cărora se aflau pământuri întinse, acoperite cu un strat subţire de zăpadă. Copacii îşi lepădaseră frunzele, dar Sarah îşi închipuia cât de frumos

arăta moşia vara. Drumul de la porţile principale până la casă dură douăzeci de minute. Înainte de a ajunge la moşie, trecură pe lângă un lac îngheţat, alţi copaci desfrunziţi şi o serie de anexe.

Casa era retrasă, adăpostită de copaci, cu două aripi mari de fiecare parte a secţiunii principale, cu ferestre gotice înalte, pilaştri şi o alee largă şi curbată.

Vizitiul se opri în faţa conacului masiv, iar când Christian deschise portiera şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare, ea îi zâmbi larg.

— Doar o casă şi un petic de pământ?

El ridică din umeri.

— Vino să o cunoşti pe doamna Hamilton!

Doamna Hamilton, avea să afle Sarah în curând, era menajera, o femeie scundă şi rotofeie, de vârstă mijlocie, pe al cărei chip se ivi un zâmbet imens în momentul în care stăpânul ei o conduse pe Sarah peste pragul casei.

— O, stăpâne Christian! În sfârşit, aţi reuşit! Aţi adus o soţie acasă! N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă. Deşi îndrăznesc să spun că ar trebui să-i oferim unei vicontese nişte haine mai bune decât cele pe care le poartă acum.

Sarah se înroşi până în vârful urechilor, în vreme ce Christian o întrerupsese pe femeie.

— Doamnă Hamilton, vino, te rog, în salon şi îţi voi explica.

Majordomul, domnul Oswald, un bărbat înalt şi impunător, de vârstă mijlocie, cu tâmplele încărunţite, îi urmă.

— Aceasta este Lady Sarah Highgate, le explică Christian iute. Şi trebuie să vă rog pe amândoi să fiţi discreţi. Lady Sarah s-a rătăcit în Scoţia, iar eu nu fac decât să o conduc înapoi în Anglia. Prietenele mele vor veni să o ducă la Londra, deci nu suntem căsătoriţi. Acum ştiu că pot conta pe voi că veţi păstra secretul şi vă veţi asigura că toţi ceilalţi servitori nu vor spune vorbe pe seama musafirei noastre.

Ambii servitori încuviinţară solemn, deşi doamna

Hamilton părea atât de dezamăgită, încât ai fi crezut că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Nu-ţi face griji! îi spuse Christian. Lady Sarah mi-a dat nişte sfaturi ca să îmi pot găsi o soţie. A fost frumoasa sezonului anul trecut.

Doamna Hamilton încercă să zâmbească auzindu-l, dar era limpede că nu o făcea din inimă.

— Puteţi conta pe mine, milord, rosti domnul Oswald, înclinându-se cu gravitate.

— În regulă. Aş vrea ca prezenţa lui Lady Sarah să treacă pe cât posibil neobservată. Te rog să îi trimiţi cea mai discretă slujnică.

— Mă voi ocupa chiar eu de domnia sa, milord, zise doamna Hamilton, vârând legătura de chei în cingătoarea de la mijloc.

— Mulţumesc, poate că aşa este cel mai bine, fu de acord Christian.

Sarah îi zâmbi menajerei.

— Mulţumesc foarte mult, doamnă Hamilton.

Christian îi aruncă menajerei o privire, avertizând-o:

— Nimeni altcineva nu trebuie să afle că este aici!

Capitolul 18

— Vrei să-mi vezi casa? întrebă Christian după ce Sarah i se alătură în salonul de la etaj în după-amiaza aceea.

Dormise puţin şi se îmbrăcase cu hainele curate pe care i le dăduse doamna Hamilton – o rochie împrumutată de la una din slujnicele de la conac. Era moale, curată şi albă, şi Sarah se simţea împrospătată după lunga călătorie obositoare cu trăsura.

— Le-am dat celor mai mulţi servitori liber în această după-amiază, explică el. Aşa că ar trebui să ne bucurăm de

puţină intimitate cât timp te însoţesc în turul casei.

Sarah îi zâmbi şi îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-ţi văd casa.

Se ridică şi îl luă de braţ, iar el o conduse pe coridor.

— Am putea să începem de la acest etaj dacă tot suntem aici. Sunt 27 de dormitoare în total, iar cele mai multe camere de oaspeţi se află la acest etaj.

— 27 de dormitoare? O casă şi un petic de pământ, într-adevăr.

— Sper că îţi place camera pe care ţi-am ales-o.

— Tu ai ales-o? Pentru mine?

Aproape că rămase fără glas. Îşi amintea de sărutul pe care nu apucaseră să îl împărtăşească. Gândul acela o făcu să simtă un nod în gât.

— Da, spuse el încet.

— Şi crinii de pe noptieră?

— M-am gândit că îţi vor plăcea dacă ai un parfum la fel.

Observase cum îi mirosea parfumul? Nodul din gât se făcu şi mai mare.

O conduse pe scara cea mare după ce traversară holul imens cu pardoseală de marmură şi pătrunseră într-un coridor încadrat de zeci de portrete ale familiei Berkeley atârnate pe pereţi.

— Ştii, mă simt prost când îmi amintesc că m-ai întrebat dacă recunosc numele de viconte de Berkeley.

— Ce ai spune dacă ţi-aş zice că doamna Goatsocks mi-a recunoscut numele imediat?

— Aş spune că nu sunt deloc surprinsă. Doamna Goatsocks a memorat *Debrett's.* Nu înţeleg cum de nu ne-am întâlnit până acum.

— Probabil eram la Almack, iar tu te aflai într-un loc mult mai la modă, spuse el strecurându-şi mâinile în buzunare.

De ce îşi dorea Sarah ca ei doi să se fi întâlnit? De ce era atât de important pentru ea? Asta nu însemna că nu s-ar fi logodit cu Lord Branford… Era inutil să se gândească la ce ar fi fost. Dacă s-ar fi întâlnit, probabil că el nu i-ar fi

vorbit niciodată de teamă să nu se bâlbâie şi... Oh, acum nu mai conta!

— Ce urmează? întrebă ea, gesticulând spre următoarea cameră şi încercând să-şi alunge lacrimile care îi umplură brusc ochii.

Christian se pricepea de minune să-i prezinte turul casei. Îşi petrecu după-amiaza arătându-i conacul. O conduse nu întruna, ci în două săli de bal, într-o bibliotecă imensă şi în multe alte încăperi pline de portrete ale familiei Berkeley.

Când ajunseră în superba seră, Sarah rămase fără suflare.

— Nu am mai văzut niciodată un loc atât de frumos, spuse ea răsucindu-se pe călcâie în încăperea luxuriantă, plină de flori. Ai o casă minunată, Lord Berkeley.

El se îndreptă spre locul în care Sarah mirosea un liliac.

— Mulţumesc, milady. Dar sper că vei continua să îmi spui Christian când suntem doar noi doi. Îi făcu cu ochiul.

— Desigur.

Se îndreptă şi se întoarse brusc, aproape lovindu-se de el.

O prinse de cot, echilibrând-o. Nu-i dădu drumul după ce îşi reveni. Ea îl privi în ochi. Din zeci de motive, nu se cuvenea, dar Sarah voia ca el să o sărute. Acolo, în sera umedă, cu parfumuri îmbătătoare.

— Sarah, şopti el.

Ea închise ochii. El se aplecă şi îi atinse urechea cu buzele. Apoi îi strecură după ureche o violetă pe care culesese.

— Vreau să te sărut. Nu ştii cât de mult vreau să te sărut, dar... Se îndreptă şi făcu un pas înapoi. Eşti logodită cu alt bărbat.

— Ştiu. Aproape că oftă. Ştiu. Îşi ridică fustele şi ieşi în goană din încăpere.

În seara aceea, Sarah stătu în dormitorul superb în care o condusese doamna Hamilton la scurt timp după ce sosiseră. Încăperea pe care se pare că o alesese Christian

special pentru ea. Era decorată în nuanţe pale de albastru şi argintiu. Crinii proaspeţi – fără îndoială, din sera vicontelui – erau aşezaţi într-o vază de cristal pe biroul alb delicat şi pe noptieră. Patul cu baldachin era frumos, din lemn de cireş, iar aşternuturile erau moi, proaspete şi curate. Sarah nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise acest lux cât stătuse ascunsă în Scoţia. Asta nu însemna că nu ar fi avut un anumit farmec cuverturile din petice, dar dormitorul acela era de-a dreptul splendid. Acum se ascundea în Northumbria, se gândi ea cu un zâmbet amar, însă mobilierul era de departe mult mai bun.

Stătea pe un scaun tapiţat în faţa măsuţei de toaletă, scoţându-şi cu grija agrafele din părul negru şi gândindu-se la toate lucrurile care se întâmplaseră în ultimele zile. De ce Dumnezeu hotărâse Christian să păstreze secretul în privinţa titlului său în tot acest timp? Chiar credea că era preocupată de astfel de lucruri? Nu hotărâse ea să se căsătorească cu Lord Branford pentru titlul său. Părinţii ei puseseră totul la cale. Însă păruse, într-adevăr, arogantă când îl informase pe Christian pe un ton princiar că era fiică de conte. Dar, în momentul acela, era convinsă că nu era exclus ca el să o violeze ori să o ucidă. Nu. Nu îl învinovăţea că nu îi spusese de la început, dar apoi… Apoi, după ce vorbiseră, râseseră, dansaseră şi jucaseră şah, de ce nu îi spusese? Oftă. Presupunea că nu mai conta. Acum ştia şi, cu siguranţă, acest lucru avea să îl facă mai interesant pe piaţa căsătoriilor, ceea ce făcea parte din înţelegerea lor. Să-l ajute să-şi găsească o soţie, însă nu se putea abţine să nu se întrebe pentru a suta oară de ce Christian încă era necăsătorit, dat fiind că era atât de chipeş, avea relaţii atât de bune şi era atât de bun şi de inteligent. În plus, avea titlul de viconte. Asta nu însemna că părinţii *ei* ar fi acceptat un titlu atât de mărunt precum cel de viconte. Nu. Fiica *lor* trebuia să se căsătorească şi să intre într-o familie *importantă.* Însă multe tinere în căutarea unui soţ ar fi fost fericite să îl aibă. Aşadar, de ce era încă necăsătorit? Oare lucrurile stăteau astfel deoarece devenea *prietenul* tuturor doamnelor? Ce simţea pentru el nu era câtuşi de puţin un

sentiment de prietenie. De fapt, nu era întru totul adevărat. El *era* prietenul ei. Dar era firesc să doreşti să îţi săruţi prietenul cu *pasiune?* Se îndoia sincer.

Purtarea ei din setă fusese uşuratică şi şocantă. Aproape că îl implorase să o sărute. Iar el ştia asta. Ştia destul de bine pentru a-i spune de ce nu putea să o facă. Şi, blestemată să fie, îşi dorise să o facă şi după ce el îi explicase de ce nu putea. Era un bărbat absolut onorabil. Refuzase să o sărute pe logodnica altcuiva. Nu ar fi trebuit ca ea să îşi dorească să o facă. De aceea plecase. De fapt, fugise. Ca o laşă. Ca şi când nu ar mai fi suportat să rămână nici măcar o clipă în prezenţa lui şi să nu se lase ispitită de el. Ceruse să i se aducă cina în cameră. Şi se ascunsese acolo de el. Avea nevoie de timp şi spaţiu. Urma să-l înfrunte a doua zi, când aveau să vină prietenele lui. Spera că acestea aveau să facă un plan pentru a o ajuta să se întoarcă la Londra, unde îi era locul.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi inima îi sări din piept. Era puţin probabil să fie Christian, desigur, dar recunoscu în sinea ei că, de fapt, asta îşi dorea.

— Intră, spuse ea fără vlagă şi cu gâtul uscat.

Uşa se deschise, şi apăru doamna Hamilton. Menajera închise repede uşa în urma ei.

Sarah răsuflă uşurată. Ofta de uşurare sau de dezamăgire?

— Bună seara, doamnă Hamilton, spuse ea, zâmbind spre femeie în oglindă.

— Bună seara, milady, răspunse doamna Hamilton, apropiindu-se de ea. Am venit să vă ajut să vă pregătiţi de culcare.

— Mulţumesc foarte mult.

Doamna Hamilton traversă covorul de pluş, aşezându-se în spatele ei. Mai întâi o ajută să îşi scoată ultimele agrafe din păr, apoi luă o perie cu coadă de argint de pe masa de toaletă şi începu să o pieptene.

— Cum vi se pare conacul Berkeley, milady? întrebă doamna Hamilton privind-o radioasă în oglindă.

— Este absolut superb, răspunse Sarah. Are un

mobilier extraordinar şi este perfect întreţinut.

Lord Berkeley era un bărbat interesant. Chipeş, amabil şi prietenos. Trăia acolo singur şi nu dorea nimic altceva decât să împartă acel loc cu cineva. I se strânse inima gândindu-se la el.

— Este superb, nu-i aşa? spuse menajera vădit mândră. Aparţine familiei de nouă generaţii. Familia mea este în slujba neamului Berkeley de patru generaţii.

— Impresionant, rosti Sarah.

— Aveţi un păr frumos, milady, dacă îmi daţi voie să vă spun, murmură doamna Hamilton, continuând să o pieptene.

— Îmi pare rău că te necăjesc, răspunse Sarah. Slujnica mea este... a fost... indispusă.

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta.

— Şi... îmi lipseşte garderoba mea obişnuită.

Sarah roşi.

— Nu vă îngrijoraţi nici în privinţa asta. Dacă Excelenţa Sa spune că trebuie să păstrăm tăcerea, nu voi spune nimănui şi nu voi repeta nimic din ce ştiu despre toate acestea, puteţi fi sigură.

— Mulţumesc. Sarah se întoarse şi îşi aşează palma pe mâna menajerei. Te cunosc doar de o zi, doamnă Hamilton, dar cumva simt că pot avea încredere în tine.

Doamna Hamilton zâmbi.

— Îl cunosc pe stăpân de când era copil. Nu există bărbat mai bun. Dacă spune că aveţi necazuri şi aveţi nevoie de ajutorul lui, nu pun întrebări. Vreau doar să ajut.

— Eşti foarte amabilă. Sarah se întoarse şi zâmbi spre reflexia din oglindă a femeii vârstnice. Cum era stăpânul Christian când era copil? Pur şi simplu nu mi-l pot închipui la vârsta aceea.

Chipul menajerei se lumină de bucurie.

— Oh, era cel mai drăgălaş copil pe care l-ai putea vedea vreodată. Un băieţaş tare bun. Întotdeauna îi ajuta pe ceilalţi. Puţin timid, dar tare bun şi grijuliu. Nu făcea niciodată pe stăpânul şi nu era arogant, cum au obiceiul să fie odraslele de nobili. Să nu vă supăraţi pe mine, milady!

— Deloc, răspunse Sarah râzând. Îl recunosc în vorbele tale.

— Era foarte dulce şi fericit. El şi verişoara lui, Harriet, erau nedespărţiţi. Acum ea locuieşte în Bath. S-a căsătorit.

— Mi-a povestit despre ea. Spunea că a fost cât pe ce să îşi ardă casa de păpuşi, iar el i-a reconstruit-o.

— Da, aşa e. Şi-a petrecut aproape toată vacanţa de vară de la Eton reconstruind lucrul acela. Harriet tare l-a mai îndrăgit pentru asta!

Sarah privi spre masa de toaletă.

— Nu are fraţi sau surori?

— Nu.

Sarah ridică privirea din nou şi se uită la menajeră în oglindă.

— Cum erau părinţii lui? Ezită un moment înainte de a întreba: Mama lui mai trăieşte?

Chipul doamnei Hamilton fu cuprins de mâhnire, nu încăpea îndoială.

— Nu. Nici unul nu mai trăieşte. Bătrânul lord a murit cu aproape zece ani în urmă. Era un om rău. Iar doamna, vai, a murit când conaşul Christian era mic.

Sarah icni.

— Oh, nu! Ce îngrozitor!

— A fost o perioadă foarte tristă aici, milady.

Sarah îşi drese glasul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Hamilton clătină din nou din cap.

— Friguri. A fost un an îngrozitor. S-a îmbolnăvit şi Excelenţa Sa, dar s-a vindecat. L-am dus pe stăpânul Christian departe de aici ca să nu se îmbolnăvească şi el. Nu a apucat să-şi ia rămas-bun de la mama lui. Nici măcar în ultimele clipe de viaţă, când ştiam că nu va supravieţui, ea nu a vrut să fie adus înapoi ca să-şi poată lua rămas-bun de la el. Nu voia să rişte să se îmbolnăvească şi el. Probabil că i-a salvat viaţa. Dar bietul copil nu a înţeles unde a dispărut. Alerga prin toată casa căutând-o şi strigând-o.

Sarah simţi că îi dau lacrimile şi se chinui să îşi înghită nodul din gât.

— Îngrozitor… Iar tatăl lui? L-ai cunoscut?

— Da. Doamna Hamilton clătină din cap. Mama mi-a spus să nu vorbesc niciodată de rău despre morţi. Aşa că asta e tot ce am de spus despre omul acela. Nu îl slăbea deloc pe conaşul Christian. Îi cerea tare multe! Prea multe dacă mă întrebi pe mine. Dar nu o să spun mai multe despre asta.

— Înţeleg.

Sarah era pe punctul de a încălca promisiunea făcută lui Christian spunându-i femeii că auzise câte ceva despre cât de îngrozitor fusese tatăl lui, dar cuvintele doamnei Hamilton îi confirmară impresia despre fostul viconte.

Doamna Hamilton oftă adânc.

— Acum, că s-a făcut bărbat, stăpânul e plin de umor şi întotdeauna gata să râdă. Dar nu vă lăsaţi păcălită! A trecut prin multe greutăţi. Aş vrea să-şi găsească o tânără şi să se aşeze la casa lui. De aceea, când v-am văzut aseară… Ei bine, ştiţi că am crezut… Nu, am sperat că veţi fi noua doamnă a casei.

Sarah îi evită privirea.

— Adevărul este că sunt… logodită şi urmează să mă căsătoresc cu altcineva.

Doamna Hamilton oftă din nou.

— Păcat, milady, păcat. Dar trebuie să spun că tânărul care vă va lua, oricine ar fi el, este tare norocos.

Sarah încuviinţă încet din cap.

— Mulţumesc. Simt sigură că Lord Berkeley va găsi pe cineva pe măsura lui.

— *Dacă* se duce în oraş în sezonul următor. Spunea că se gândeşte să stea aici la anul, adăugă doamna Hamilton clătinând cu mâhnire din cap.

Sarah se înseninã şi îi zâmbi.

— Mi-a spus că intenţionează să vină la Londra. I-am dat nişte sfaturi.

— Mă bucur să aud asta, milady. Mă temeam că e pe cale să se dea bătut.

Doamna Hamilton termină cu pieptănatul, iar Sarah se ridică şi se îndreptă spre pat.

— Nu-ţi face griji. Am mari speranţe pentru el în sezonul următor. Şi voi fi acolo să-l ajut.

Menajera oftă din nou din adâncul sufletului.

— Sper că va funcţiona, milady. De-abia aştept să văd copilaşii alergând din nou prin casa asta.

— Mă voi strădui să-l ajut, răspunse Sarah, înghiţindu-şi cu greu nodul neaşteptat din gât. Pentru că sunt prietena lui.

Capitolul 19

A doua zi la amiază, sosi o trăsură mare şi impresionantă, specială pentru călătorii. Din ea coborâră două doamne superbe – una cu părul negru şi alta blondă. Bruneta purta o rochie din mătase de culoarea smaraldului. Sarah văzu tivul ivindu-se de sub mantie. Doamna blondă era îmbrăcată cu o rochie de culoarea lavandei, iar pe deasupra purta o frumoasă mantie argintie. Sarah privi fascinată de la fereastra de la etaj spre Lord Berkeley, care traversa aleea acoperită cu pietriş îngheţat, ieşindu-le în întâmpinare, în bătaia vântului înţepător. Doamnele şi cuferele lor fură conduse în camerele pe care urmau să le ocupe, apoi coborâră în salon pentru a se întâlni cu Christian. Sarah se strecură tăcută în urma lor. Ascultă la uşa salonului din partea din faţă a casei, în timp ce Lord Berkeley stătea de vorbă cu ele.

— Dumnezeule, Berkeley, când te-ai bărbierit ultima oară?

Sarah tresări. Era limpede că Lucy – dacă ea vorbea într-adevăr – nu era prea subtilă.

— Am fost puţin preocupat în ultima vreme, răspunse Christian. Iar valetul meu este plecat în vizită la prieteni în York. Nu se aştepta să mă întorc.

— Da, ei bine, în ceea ce priveşte „preocuparea” ta, tot ce ai spus în scrisoare a fost că ai nevoie de ajutorul meu pentru a recăpăta reputaţia unei tinere aflate în grija

ta, rosti aceeaşi voce feminină.

— Aşa este, Lucy, se auzi vocea lui Christian

— Cam puţine informaţii, comentă Lucy. Nu ai fi putut dezvolta puţin? În plus, era să mor de nerăbdare. Cine este?

— Am trimis un bilet, răspunse Christian. Doamna Hamilton ar trebui să o aducă aici dintr-o clipă în alta.

Sarah tresări. Era clar că venise timpul să nu mai asculte pe la uşi şi să îşi facă apariţia. Exact atunci veni doamna Hamilton.

— Intraţi, o îndemnă menajera. Nu trebuie să o faceţi pe Excelenţa Sa să aştepte.

Sarah trase aer în piept şi făcu ochii mari.

— Excelenţa Sa?

— Da, Lucy Hunt, ducesa de Claringdon.

— Vrei să spui că ducesa de Claringdon este în încăperea aceea?

Ducesa de Claringdon era etalonul stilului şi al graţiei în înalta societate. Tânără, frumoasă, elegantă. Cu un soţ erou de război şi cu prieteni aleşi, era preferata aristocraţilor. *Ea* era Lucy, prietena lui Christian. Lui Sarah îi venea să-l strângă de gât pentru că nu îi spusese asta până atunci.

— Da, cu contesa de Swifdon.

Ah, da! Prenumele contesei era Cassandra. Se spunea că ea şi ducesa erau prietene la cataramă. Totul se lega.

Prea bine. Nu avea rost să zăbovească la uşă ca un şoricel speriat. Dacă aceste mari doamne bătuseră atâta drum ca să o ajute, doamna Hamilton avea dreptate, nu trebuia să le facă să aştepte. Sarah împinse uşa încet şi intră în încăpere.

— Excelenţa Voastră, spuse ea încet, privind-o pe ducesă. Milady, adăugă, îndreptându-şi atenţia spre contesă.

Cele două doamne frumoase, în ţinutele lor impunătoare, se întoarseră imediat şi o măsurară din cap până în picioare. Nu se mai simţise niciodată atât de stingheră în haine de servitoare. Îşi dădu imediat seama că

o recunoscuseră.

Contesa icni.

Ducesa ridică din sprâncene.

— Berkeley, vrei să spui că în tot acest timp Lady Sarah Highgate, subiectul unora dintre cele mai înflăcărate bârfe din câte au fost auzite vreodată în Londra, a fost cu tine?

Sarah îşi muşcă buza.

„Oh, nu! Deja se bârfeşte! Planul acesta e lipsit de speranţă”.

— Nu, răspunse Christian. Nu în tot acest timp.

Ducesa încuviinţă din cap spre Sarah.

— Ne-am cunoscut, dar nu am stat prea mult de vorbă. Mă bucur să te revăd, Lady Sarah. Abia aştept să aud această poveste.

— Da, spuse contesa, în timp ce Oswald le aducea ceaiul. Contesa se îndreptă spre Sarah şi îi strânse mâna, liniştind-o. Probabil că eşti speriată de moarte, draga de tine. Te rog să ne povesteşti totul.

— Mulţumesc, Lady Cassandra. Mă bucur să vă revăd pe amândouă, răspunse ea şovăielnic. Regret că ne reîntâlnim în astfel de împrejurări nepotrivite.

— Nu contează, dragă. Vino! Stai jos. Suntem aici să te ajutăm.

Lucy bătu cu palma pe locul de lângă ea, pe canapea. Sarah se apropie repede şi se aşeză. Simţi că încordarea din umeri se atenuează. O cuprinse o alinare stranie ştiind că acele două doamne plecaseră din Londra şi călătoriseră până acolo special pentru a o ajuta. De fapt, se aflau acolo pentru a-l ajuta pe Christian, dar, şi pe ea datorită lui, şi era recunoscătoare pentru asta. Se aşeză pe canapea.

Ducesa era o femeie superbă, cu păr negru, ondulat şi cu ochii de culori diferite, unul albastru şi altul verde. Contesa era, poate, şi mai frumoasă, cu părul de culoarea mierii şi ochi strălucitori de un albastru-deschis. Amândouă o priveau cu bunătate şi interes când începu să vorbească.

O jumătate de oră mai târziu, după ce povestea fusese relatată pe îndelete şi după ce răspunsese la toate

întrebările, Christian spuse:

— Aşadar, după cum puteţi vedea, biata Lady Sarah este la ananghie. Avem nevoie de intrigile tale, Lucy, pentru a o scoate basma curată.

— Nu vreau să aud cuvântul *intrigi,* răspunse ducesa, dar zâmbi.

— Este un cuvânt pe care l-ar spune Jane, adăugă contesa.

— Într-adevăr, nu-i aşa? replică ducesa.

— Cine este Jane, dacă îmi permiteţi să întreb, Excelenţa Voastră? se încumetă Sarah.

Ducesa clipi spre ea.

— Ei bine, în primul rând, dacă vom fi prietene, trebuie să-mi spui Lucy, nu Excelenţa Voastră. Şi, desigur, vom fi prietene, căci orice prieten de-al lui Berkeley este prietenul meu.

— Acelaşi lucru este valabil în ceea ce mă priveşte, adăugă contesa. Te rog să-mi spui Cass!

Sarah încuviinţă din cap şovăielnic.

— Iar eu vă rog să-mi spuneţi Sarah.

— Încântate, răspunseră ambele doamne în acelaşi timp, zâmbind larg.

Lucy şi Cass erau, fără îndoială, prietenoase. Sarah înţelese imediat de ce Lord Berkeley le considera prietene atât de bune. Nu era greu să le placi.

— Ca să îţi răspund la întrebare, continuă Lucy, Jane este prietena noastră dragă, care de obicei ia parte împreună cu noi la plănuirea aşa-ziselor intrigi, deşi nu e la fel de entuziasmată de ele ca noi. Probabil că o cunoşti sub numele de doamna Garrett Upton. Domnul Upton este, desigur, vărul meu primar şi moştenitorul titlului de conte al tatălui meu.

— Ah, da, îmi amintesc numele, spuse Sarah.

— Va veni şi Jane aici, spuse Lucy, dar s-a stabilit în Bath pe perioada iernii pentru a citi.

— Cine merge la Bath să citească? întrebă Christian.

— Exact asta voiam şi eu să spun, continuă Lucy. Dar spune că iarna primeşte mai puţini vizitatori acolo decât în

Londra şi preferă acest lucru.

Christian râse. Sarah îşi drese glasul.

— Lord Berkeley spune că te pricepi la… intrigi.

— Este extraordinară, interveni Cass, bătând-o pe Lucy pe mână cu o expresie de mândrie pe chip.

— Sper, căci, dat fiind că doamna Goatsocks este ţintuită la pat, nu are cine să mă supravegheze. Vorbeaţi de bârfe. Spuneţi-mi adevărul. Mă tem că sunt distrusă. Este adevărat, nu-i aşa?

— Prostii! răspunse Lucy. Nimic nu este imposibil. Chiar şi cele mai teribile bârfe pot fi făcute să pară nişte prostii şi nişte nimicuri dacă ai un plan potrivit. Se ridică şi se îndreptă spre şemineu, cu ochi scânteietori. Reputaţia ta nu este câtuşi de puţin distrusă.

Sarah răsuflă uşurată.

— Nu?

— Nu. Era limpede că Lucy începea să fie pasionată de subiect. Bineînţeles că nu. Pentru că te-a supravegheat altcineva în toată această perioadă.

Sarah se încruntă.

— Da?

— Da? repetă Cass.

— Da? întrebă şi Lord Berkeley.

— Da, răspunse Lucy. Până de curând, persoana care te-a supravegheat a trăit retrasă în nord. Este extrem de cuviincioasă şi nu ar îngădui niciodată ca o tânără aflată în grija ei să facă ceva nelalocul său. De asemenea, ale referenţe excelente. A revenit în societate, dar de atunci tu eşti prima tânără de care se ocupă.

— Prima? repetă Sarah şi îşi buzele, complet năucită.

Lucy flutură mâna în aer şi le zâmbi celor trei.

— Numele ei este doamna Bunbury.

Capitolul 20

— Strălucit! declară Christian.

Atât el, cât şi Cass ştiau că doamna Bunbury era rodul imaginaţiei. Însă era o însoţitoare imaginară, aşa că revenirea în societate după ce se retrăsese pentru a o supraveghea pe Sarah era oarecum logică.

— Oh, Lucy, *este* un plan strălucit! spuse Cass, bătând din palme. E absolut perfect.

— Nu înţeleg, zise Sarah clătinând din cap. Cine este doamna Bunbury?

Christian îşi drese glasul.

— Doamna Bunbury este o însoţitoare inexistentă, pe care Lucy inventat-o şi a angajat-o pentru Jane Upton.

Sarah se uită la toţi trei ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.

Cass îşi netezi fustele de mătase de culoarea lavandei.

— Când Jane a venit la nunta mea la ţară, a vrut să scape de mama ei, aşa că ea şi Lucy au inventat o însoţitoare pe care au numit-o doamna Bunbury. Femeia nu a reuşit să se afle în aceeaşi încăpere cu mama lui Jane, desigur. Mereu ieşea cu câteva clipe înainte.

Sarah îşi muşcă buza.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar sună absolut ridicol.

— Bineînţeles că este ridicol, replică Lucy zâmbind. Aşa cum sunt multe din intrigile mele.

Christian îşi dădu seama că Sarah îşi pierdea rapid încrederea în salvatoarele ei.

— Poate că mi-ai putea explica mai în amănunt la ce te gândeşti, Lucy.

— Cu plăcere. Lucy se plimbă de colo-colo prin faţa şemineului, cu aceeaşi privire scânteietoare. Iată la ce m-am gândit: Jane a stat în Bath toată această perioadă şi rareori participă la evenimente sociale pentru că preferă să citească. Totodată, se ştie că doamna Bunbury a fost în slujba ei. Mă voi întoarce imediat la Londra şi voi lansa zvonul că Sarah este în Bath cu Jane de când a plecat din Londra. Nu ai spus nimănui nimic care ar putea contrazice

această poveste, nu-i aşa, Sarah?

Ea clătină din cap.

— Singurul lucru pe care l-am scris în scrisoarea pe care i-am lăsat-o mamei a fost că trebuia să plec.

— Atunci este perfect, continuă Lucy încuviinţând din cap, iar una din buclele ei negre se desprinse din coafură şi îi căzu pe frunte. Voi spune că tocmai m-am întors din Bath, unde am vizitat-o pe Jane, şi acolo te-am descoperit pe tine, Sarah. Îi făcu semn din cap lui Christian. Tu şi Sarah veţi călători spre Bath pe ruta vestică şi i-o vei încredinţa pe Sarah lui Janie. Îi voi informa pe părinţii lui Lady Sarah despre această poveste şi nimeni nu va afla nimic.

— Nu sunt sigură de asta, spuse tânăra, frângându-şi mâinile în poală.

— De ce nu?

— Mama va pune o mulţime de întrebări. Va dori să cunoască toate detaliile.

Lucy îşi aranjă coafura.

— Nu-ţi face griji în această privinţă. Lasă totul în seama mea! O voi vizita pe mama ta, îţi voi lua hainele şi îi voi explica totul. Crede-mă, dacă mama ta doreşte să evite scandalul, mă va ajuta.

— Unde va crede lumea că este doamna Goatsocks? întrebă Sarah.

— Oh, da, ai pomenit de ea, nu-i aşa? i se adresă Lucy lui Christian. Biata femeie, sper că glezna i se vindecă aşa cum trebuie.

— Concentrează-te, Lucy! o îndemnă Cass.

— Da, bineînţeles, răspunse ducesa. Doamna Goatsocks este în Scoţia, în vizită la sora ei.

— Dar nu are… începu Sarah.

— Crede-mă când spun că nimeni nu va şti şi nu-i va păsa nimănui de un asemenea detaliu. Ei bine, am inventat o întreagă ramură a arborelui genealogic al doamnei Bunbury şi nimeni nu a pus nici măcar o singură întrebare în această privinţă.

Sarah îşi muşcă buza.

— Eşti sigură…

Christian înclină din cap spre ea, liniştind-o.

— Lucy se va ocupa de tot. Trebuie să ai încredere în ea.

Sarah încuviinţă la rândul ei.

— Prea bine.

— Între timp, ţi-am adus nişte haine de-ale mele pe care le poţi purta în călătoria spre Bath, continuă Lucy. Berkeley mi-a spus că eşti îmbrăcată ca o slujnică. S-ar putea ca hainele mele să nu-ţi vină perfect, dar cred că sunt destul de potrivite.

Sarah înclină din cap din nou.

— Mulţumesc, Excelenţă!

Christian o privi cu atenţie pe Sarah. Îşi dădea seama că era îngrijorată. Începea să intre în panică? El cunoştea prea bine acel sentiment. Trebuia să o ajute să se liniştească şi să înţeleagă că era singura soluţie.

Lucy continuă să le explice:

— După ce voi vorbi cu Lady Highfield, Sarah va sosi în Londra câteva zile mai târziu. Ne vom preface cu toţii că nu a fost decât o neînţelegere stupidă.

— O neînţelegere? întrebă Sarah strâmbând din nas. Chiar crezi că va funcţiona?

— O, draga mea, spuse Cass, bătând-o din nou pe Sarah pe mână. Se vede că nu o cunoşti pe Lucy a noastră.

Capitolul 21

Câteva minute mai târziu, Sarah se retrase în dormitor să se odihnească. Christian se ridică şi o privi ieşind din încăpere, sperând că nu era prea descumpănită de discuţia cu Lucy şi Cass. Fără îndoială, biata de ea avea nevoie să se întindă şi să se gândească la toate lucrurile stranii pe care tocmai le auzise. Imediat după plecarea ei, se întoarse spre prietenele lui.

— Voi două sunteţi prea mult pentru oricine la început. Voiam ca ea să ştie că am încredere în voi.

— Nu-ţi face griji în nicio privinţă, Berkeley, răspunse Lucy, ştii că planurile mele funcţionează întotdeauna până la urmă.

El se aşeză din nou pe scaun.

— Da. De-asta te-am chemat. Mulţumesc că aţi venit!

— Orice pentru tine, prietene, spuse Lucy de pe canapea, zâmbind cu sinceritate.

— Acum, spune-ne cum Dumnezeu te-ai trezit în această poveste? întrebă Cass, aşezându-şi fustele de culoarea lavandei în jurul ei.

— Sarah v-a spus. A confundat cabana mea de vânătoare cu a tatălui ei, apoi…

— Am auzit toată povestea, răspunse Lucy. Însă în niciun caz nu erai obligat să o însoţeşti înapoi în Anglia şi să îţi convoci prietenele să o ajute. Cum s-a întâmplat *asta?*

Christian îşi trecu mâna prin păr.

— Mi-a fost milă de ea.

Lucy arcui o sprânceană.

— Milă de ea? Chiar aşa? Nu aveam cum să nu observ că este foarte frumoasă. *Asta* are vreo legătură?

Christian se duse la bufet şi îşi turnă ceva de băut.

— Iar acum bei? întrebă Lucy. Nu cred că te-am văzut vreodată bând mai mult de un deget de whisky sau un pahar de şampanie de când te cunosc.

El îşi turnă brandy într-un pahar.

— Voi vreţi? întrebă el.

Refuzară amândouă.

El se întoarse cu paharul la scaunul pe care îl ocupase şi sorbi încet din băutură.

Lucy îşi netezi o sprânceană neagră cu vârful degetului.

— Nu-mi răspunzi, viconte. Frumuseţea lui Lady Sarah are vreo legătură cu interesul tău subit faţă de ea?

Christian îşi sprijini capul de spătarul scaunului.

— Mă cunoşti, Excelenţă. Sunt întotdeauna prietenul loial al tuturor domnişoarelor aflate la ananghie.

— Da, ce ai făcut pentru Alexandra şi Owen a fost extrem de amabil din partea ta, spuse Cass, referindu-se la

fratele ei. Sunt logodiţi acum. Mulţumesc!

Christian ridică paharul.

— Mă bucur să aud asta. Întotdeauna este o plăcere să ajut o lady frumoasă să îl găsească pe bărbatul visurilor ei. Dar, cel puţin în acest caz, m-a ajutat şi Sarah pe mine.

Lucy rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Da, câtă vreme am fost înzăpeziţi împreună, mi-a dat nişte sfaturi cu privire la găsirea unei soţii, răspunse el.

— Înzăpeziţi împreună? Pentru moment, nu voi zăbovi asupra acestui lucru. Lucy îşi puse mâinile în şolduri. Dar, Berkeley, dacă voiai ajutor să găseşti o soţie, de ce nu m-ai rugat pe *mine?*

Christian râse şi sorbi din nou din brandy.

— Poate pentru că noi doi nu am rămas niciodată înzăpeziţi. E amuzant ce mărturisiri faci când rămâi singur zile în şir cu cineva. Apropo, contez pe discreţia voastră în privinţa acestei informaţii legate de înzăpezire. Nu ştie nimeni despre asta în afară de Fergus, doamna Goatsocks şi un câine.

— Absolut, se oferi Cass loială.

Lucy pufni.

— Tot nu înţeleg de ce nu m-ai rugat pe mine.

Christian sorbi din nou din brandy.

— Se pare că Sarah a fost frumoasa sezonului trecut. Este logodită cu cel mai eligibil celibatar. M-am gândit că ştie câte ceva despre doamnele aflate în momentul de faţă pe piaţa căsătoriilor.

— Este adevărat, Lucy, spuse Cass. E mai tânără decât noi. Îndrăznesc să spun că ştie câte ceva.

— În plus, continuă Christian, Sarah spune că, pentru a stârni interesul tinerelor necăsătorite, trebuie să atragi atenţia celei mai populare fete nemăritate. Matroanele nu sunt de folos.

Lucy izbucni în râs când îl auzi.

— Ei bine, nu pot să spun că se înşală în această privinţă. Şi *a fost* frumoasa sezonului. A stârnit un *mare* scandal când a plecat. Bineînţeles, dacă aş fi ştiut că va

ajunge la tine, aş fi tăcut din gură, dar mă tem că am participat şi eu la bârfă în toată această poveste.

Cass oftă.

— Păcat că drăgălaşa Lady Sarah trebuie să se căsătorească cu Lord Branford dacă nu-l iubeşte. Poate că părinţii se vor dovedi a fi înţelegători după ce le va spune de ce a plecat în grabă.

— Să luăm lucrurile pe rând, replică Lucy. Trebuie să o ducem înapoi în Londra şi să convingem pe toată lumea că nu s-a întâmplat absolut nimic scandalos.

— Presupun că ai dreptate, fu de acord prietena ei.

Christian învârtea lichidul arămiu în pahar.

— Există o singură problemă cu planul actual.

— Care? întrebă Lucy.

— I-am promis doamnei Goatsocks că, în momentul în care veţi sosi, o veţi supraveghea în mod oficial pe Lady Sarah.

— Oh! exclamă Cass.

— Mă îndoiesc că doamna Goatsocks[1] – îmi place numele acesta, apropo – se va supăra dacă va mai rămâne o vreme în compania ta, Berkeley. I-ai promis lui Sarah că vei face tot ce vei putea pentru a o readuce în sânul familiei în Londra, provocând cât mai puţine bârfe, nu-i aşa?

— Da, fu el de acord.

— Dacă ar fi aici acum, doamna Goatsocks ar înţelege logica acestui plan şi ar fi de acord cu mine.

— Oh, Lucy, întotdeauna eşti atât de încrezătoare! rosti prietena ei.

— Nu avem timp să îi scriem femeii, continuă Lucy. Dar, crede-mă când îţi spun, ar fi de acord cu mine. În plus, Sarah se află în mod oficial în grija doamnei Bunbury, în Bath, cel puţin în momentul acesta. Nu este nesupravegheată.

Cass îşi strânse jacheta în jurul trupului.

— Oh, Lucy, ador felul în care gândeşti!

Christian clătină din cap.

---

1 În traducere literală „şosete de capră

— Lucy, odată ce îţi propui să demonstrezi ceva, nimeni nu te-ar putea contrazice, nici măcar prinţul regent.

Cass îşi muşcă buza.

— O neînţelegere? Chiar crezi că va funcţiona dacă le vei spune tuturor, Lucy?

Ducesa îşi încrucişă braţele la piept.

— Vorbiţi cu aceeaşi persoană care s-a ascuns în tufişuri şi mi-a imitat vocea astfel încât viitorul meu soţ să creadă că vorbesc pentru tine, Cass.

— De asemenea, vorbiţi cu aceeaşi persoană care a inventat o persoană fictivă, apoi a pus la cale o petrecere în onoarea acesteia şi a convins jumătate din înalta societate să participe, adăugă Christian.

— Cum aş putea să uit? răspunse Cass. Dat fiind *că eu* am fost cea care s-a dat drept persoana fictivă.

— Eu, unul, am încredere totală în tine, îi spuse Christian lui Lucy.

Ducesa întinse mâna şi îl bătu pe braţ.

— De aceea îmi placi atât de mult, Berkeley. Întotdeauna ai avut încredere în mine.

Christian ridică paharul din nou.

— Intrigile tale tind să funcţioneze. Există dovezi. Desigur, dacă aceasta va funcţiona, Sarah se va întoarce în Londra şi va rămâne logodită cu Lord Branford.

Lucy zâmbi, iar ochii ei de culori diferite scânteiară.

— Ce-ar fi să te las pe *tine* să rezolvi această mică problemă, Berkeley?

Capitolul 22

Nu era timp de pierdut. A doua zi de dimineaţă, două trăsuri de călătorie porniră în direcţii diferite de la conacul Berkeley. Cea în care se aflau Sarah, plină de emoţii, şi

Lord Berkeley, care încă nu se bărbierise, o apucă pe drumul dinspre vest spre Bath. Cealaltă, în care se aflau încrezătoarea Lucy şi Cass cea plină de speranţă, călătorea pe drumul dinspre sud înspre Londra. Fiecare avea o misiune clară de îndeplinit.

Lucy îi scrisese o scrisoare lui Jane pe care i-o înmânase lui Sarah exact înainte de plecare.

— Ai grijă ca Jane să o primească de îndată ce ajungeţi! În scrisoare îi explic totul.

Sarah se abţinu cu greu să nu o citească. Nu o făcu, desigur, ci o puse sigilată în buzunar. Hainele lui Lucy o strângeau şi erau puţin scurte, dar erau mai bune decât rochia de slujnică. Nu voia să sosească la locuinţa lui Jane Upton în veşminte sărăcăcioase, cu sau fără scrisoare. Îi dăduse hainele de servitoare spălate şi călcate lui Lucy pentru a i le înapoia bietei slujnice de la casa părinţilor ei din Londra.

Lucy îi spusese lui Sarah să nu-şi facă griji în nicio privinţă, iar Cass îi dăduse o îmbrăţişare caldă, prietenească şi încurajatoare.

Doamna Hamilton oferise fiecărei perechi de pasageri câte un coş cu mâncare, pături şi cărămizi fierbinţi pentru a-şi încălzi picioarele până la primul popas. Aveau să primească noi cărămizi la fiecare han de pe drum. Trăsura închiriată din Scoţia fusese bine plătită şi trimisă înapoi în nord, astfel că de data aceasta Sarah şi Lord Berkeley călătoriră într-una din trăsurile vicontelui.

— Aveţi grijă, milady, îi şoptise doamna Hamilton lui Sarah când urcă în trăsura bine pusă la punct.

Brusc, Sarah simţi un nod în gât. O cuprinse o mare tristeţe la gândul că nu avea să o mai vadă niciodată pe doamna Hamilton.

— Mulţumesc pentru tot, răspunsese ea, strângând mâna femeii.

Drumul fu accidentat, lung şi friguros. Se opriră doar ca să schimbe caii, să mănânce şi să meargă la toaletă. Lucy sublimase că, cu atât o duceau mai repede pe Sarah în Londra din Bath, cu atât vor înceta mai iute bârfele

despre ea. Lucy şi Cass nu aveau să se oprească nici ele peste noapte.

Christian stătea în faţa lui Sarah, cu o barbă din ce în ce mai mare de la o zi la alta. Aţipeau şi se trezeau în vreme ce trăsura înainta. Ea se ghemuise pe bancheta aşezată în direcţia de mers, îşi strânsese picioarele sub ea şi încerca să se odihnească, în ciuda zgâlţâielilor aproape constante ale trăsurii. Christian se simţea şi mai incomod, dat fiind că se chinuia să-şi înghesuie picioarele lungi într-un spaţiu atât de mic. Se sprijinea de peretele trăsurii şi încerca să aţipească, dar se îndoia că avea să reuşească judecând după cearcănele din ce în ce mai mari care i se iveau sub ochi.

Sarah simţise pe tot parcursul călătoriei nodul care i se pusese în gât când îşi luase rămas-bun de la doamna Hamilton. Era foarte amabil din partea lui Lord Berkeley şi a celor două prietene ale lui să o ajute, dat fiind că abia o cunoşteau şi nu aveau niciun motiv să o facă. În timpul zilei, câtă vreme erau treji, Christian încercă să o facă să râdă şi să o distreze cu poveşti despre excursia lui pe continent după ce terminase facultatea şi despre isprăvile lui şi ale prietenilor săi.

— Apoi eu şi Garrett Upton era cât pe ce să fim exmatriculaţi de la Eton, spuse el când urcară din nou în trăsură după ce luaseră masa la un han.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, răspunse ea râzând. Tu? Aproape să fii exmatriculat?

— Nu am făcut mereu ce trebuia, răspunse el.

Sarah îşi feri privirea. Se gândea la momentul în care el făcuse ce trebuia în seră, când nu o sărutase. Probabil că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Se întoarse spre el. Trebuia să-i spună ceva.

— Nu te voi putea răsplăti niciodată, ştii…

Se opri, nemaiputând să vorbească.

Ochii lui albaştri precum cristalul îi susţinură privirea.

— Nu trebuie să o faci.

Sarah simţise că îi dădeau lacrimile. „La naiba!”

— Nu am cunoscut niciodată pe nimeni atât de bun.

El se frecă pe frunte.

— Nu am pomenit că am reputaţia de a ajuta domnişoarele aflate la ananghie?

— Îmi pare rău, Lord Berkeley, şopti ea, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi.

Pe buzele lui strâns închise flutură un zâmbet.

— Credeam că am trecut de multă vreme de momentul în care îmi spuneai Lord Berkeley.

— Da. Desigur. Trebuia să schimbe subiectul, ca să alunge lacrimile nedorite. Se opri asupra primului lucru care îi veni minte. Însă, că a venit vorba de titluri, tot nu înţeleg de ce nu ai considerat necesar să-mi spui că prietena ta Lucy este ducesă, iar Cass e contesă.

— Nu ştiai că sunt viconte. M-am gândit că te vei întreba cum de cunosc asemenea persoane.

— M-aş fi întrebat, dar nu asta este ideea. Ar fi trebuit să-mi spui că eşti viconte.

— Nu ţi-am spus pentru că, atunci când te-am întâlnit prima dată, încercai să îmi arăţi cum s-ar comporta un *gentleman* în Londra.

Ea tresări.

— Am fost îngrozitoare, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Trebuie să recunosc că am fost puţin impresionat de curajul tău. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca o doamnă să mă ameninţe cu sabia.

Sarah râse.

— Nu am fost deloc curajoasă. Eram moartă de frică. Habar nu aveam că erai stăpânul Christian. De fapt, îmi spuneam că s-a întâmplat să ajungi şi tu accidental la cabană.

— Ai crezut că va trebui să te lupţi cu mine pentru adăpost?

Ea râse din nou.

— Am crezut că era posibil să fii bandit.

— Sunt impresionat de vitejia ta. Erai gata să te aperi fără teamă. Altă tânără s-ar fi ascuns ori ar fi început să plângă.

— Cred că nu sunt o plângăcioasă.

El zâmbi larg.

— Între timp, habar nu aveam cine dormea în patul meu.

— Îmi pare rău că te-am speriat la rândul meu.

— Nu-ţi face griji. Eram mai degrabă iritat că cineva se simţea ca la el acasă în locuinţa mea.

— După aceea, de ce nu mi-ai spus că eşti viconte?

Christian ridică din umeri.

— Nu părea relevant.

— Doamna Hamilton este încântătoare, adăugă ea, dorind să schimbe subiectul din nou.

Oare de ce deschisese iarăşi discuţia despre titlul lui?

— Da, uneori mă tratează de parcă ar fi mama.

Sarah simţi din nou un nod în gât.

— Mi-a spus că mama ta a murit când erai copil. Îmi pare foarte rău.

El clătină din cap şi se întoarse să privească pe fereastră. Miji ochii, uitându-se în depărtare.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Dar, fără îndoială, încă este dureros pentru tine…

— Ar trebui să te odihneşti puţin. Vom ajunge în Bath până la lăsarea întunericului.

Sarah încuviinţă, încă luptându-se să înghită nodul din gât. Era limpede că el nu voia să vorbească despre mama lui. Îşi trase păturile până sub bărbie şi se sprijini de peretele trăsurii. Închise ochii, sperând că nu îi trezise amintiri dureroase acestui bărbat care fusese atât de bun cu ea.

Aţipi, iar în visele ei apărură o mulţime de portrete ale familiei Berkeley şi chipul mamei lui Christian, care o privea fix din medalion.

*

Într-adevăr, ajunseră la Bath la lăsarea serii. Soarele tocmai apusese când intrară pe străzile pietruite ale oraşului de pe colină. Sarah era recunoscătoare că îşi făceau apariţia la adăpostul întunericului. Astfel, aveau să o

vadă mai puţini oameni. Deja hotărâseră să se oprească la intrarea din spate a casei domnului Upton. Sarah îi dăduse vizitiului scrisoarea de la Lucy şi îl rugase să i-o înmâneze lui Jane Upton însăşi. De îndată ce trăsura opri în spatele locuinţei, vizitiul coborî, dădu fuga la uşa din spate şi bătu de trei ori.

Uşa se deschise în curând, iar după câteva schimburi de replici între vizitiu şi servitorul care deschisese uşa, urmară câteva clipe de aşteptare, timp în care scrisoarea îi fu înmânată lui Jane.

Sarah stătea dreaptă în trăsură, cu genunchii tresăltând şi tremurând din tot corpul. Urma să o accepte Jane Upton sau avea să creadă că prietena ei Lucy i-a trimis o uşuratică la uşă? Existau şanse ca planul scandalos al lui Lucy să funcţioneze?

— Nu trebuie să-ţi faci griji deloc, spuse Christian. Jane va avea mare grijă de tine. E foarte amabilă.

— Nu am nicio îndoială, răspunse ea, încă tremurându-i picioarele. Dar nu mă pot linişti.

— Înţeleg, răspunse el.

Întinse mâna şi îi strânse palma liniştitor, oprindu-i mişcarea genunchilor. Sarah nu îl privi. În schimb, se concentră să-şi regleze respiraţia, dar nu îşi trase mâna dintr-a lui. Era atât de caldă! Atât de caldă, de puternică şi de plăcută! Atât de liniştitoare! Până atunci, nimeni nu o mai făcuse să se simtă în siguranţă. În niciun caz părinţii ei. Ei nu făcuseră decât să-i intensifice anxietatea.

Câteva minute mai târziu, vizitiul se întoarse şi bătu la portiera trăsurii. Christian deschise geamul şi înăuntru pătrunse un val de aer rece, făcând-o pe Sarah să se cutremure. El îi strânse mâna şi mai tare.

— Doamna spune să intraţi, milady, declară vizitiul, ridicându-şi gulerul hainei de lână.

Sarah trase aer în piept şi încuviinţă din cap. Asta era. Uşa trăsurii se deschise, iar după ce fusese lăsată scăriţa, vizitiul o ajută să coboare. Doi dintre lacheii lui Jane Upton îi descărcau deja cufărul – plin cu hainele lui Lucy şi câteva dintre lucrurile lui Sarah – din spatele trăsurii. Se întoarse

spre Christian, care rămase în trăsură.

— Nu vii?

El clătină din cap, iar lui Sarah i se strânse stomacul.

— Nu, răspunse el. Aici trebuie să te părăsesc. Nu se cade să fim văzuţi împreună. De acum înainte, vei fi mult mai în siguranţă doar în compania doamnelor.

Ea încuviinţă şi înghiţi cu greu. Desigur. Era logic. De ce nu îşi dăduse seama că aşa aveau să stea lucrurile? Ar fi spus mai multe, i-ar fi mulţumit încă o dată. Dar acum nu mai avea timp.

— Mulţumesc, spuse repede. Mulţumesc pentru tot, milord!

Întinse mâna, iar el i-o luă şi o sărută, făcând-o să simtă un val de căldură inundându-i braţul.

— Mult noroc, Lady Sarah!

Ea îi cercetă chipul umbrit.

— Când vei veni la Londra în timpul sezonului, voi fi acolo. Te voi ajuta.

Avea să revadă zâmbetul lui strălucitor în vis.

— Ah, da. Mă vei preface într-o *legendă.* Nu acesta este planul?

Ea nu putu decât să încuviinţeze din cap.

— Mă tem că voi avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Christian gesticulă spre vizitiu, arătând că era gata de plecare.

Pe buzele ei pluteau cuvinte precum „nu te voi uita niciodată”, dar nu găsi curajul de a le rosti. „Într-o zi, o doamnă va fi, într-adevăr, o soţie foarte norocoasă”. Dar nu putu spune nici asta. În schimb, se dădu înapoi şi rămase pe alee, uitându-se la vizitiu cum ridică scăriţa, închise portiera şi îşi reluă locul pe capră. Apoi trăsura lui Lord Christian Berkeley ieşi de pe alee, dispărând noapte.

Capitolul 23

După câteva zile, Christian se întoarse în Northumbria. Decisese să nu revină în Scoţia din motive care nu îi erau foarte clare şi nu dorea să se gândească prea mult la asta. Avea să-şi petreacă restul iernii la moşie. Întotdeauna erau o mulţime de treburi de care trebuia să se ocupe, iar de data asta se refugie în muncă, cu un avânt care nu putea fi decât rezultatul unei încercări de a şterge amintirea unui lucru sau a unei persoane.

Bineînţeles, doamna Hamilton îl asalta cu întrebări despre Sarah când rămâneau singuri, dar el reuşea să le evite şi să îşi vadă de treabă. Fu o iarnă grea, însă şi-o petrecu supraveghind pământurile, întâlnindu-se cu administratorul moşiei şi stând de vorbă cu diverşi arendaşi. Seara, când se întorcea la conacul Berkeley, citea sau sculpta o pipă la care începuse să lucreze. Trebuia să fie un cadou de nuntă pentru fratele lui Cass, Owen. Nesăbuitul făcuse ce trebuia şi o ceruse în căsătorie pe încântătoarea Lady Alex.

Le scrisese câteva scrisori prietenilor şi se străduia din răsputeri să o uite pe Sarah Highgate. Ea nu era de nasul lui. Ea era o persoană care se simţea ca peştele în apă în înalta societate, îi plăcea să danseze şi să meargă la petreceri şi la baluri. Se simţea în largul ei în societatea londoneză. Era absurd faptul că fusese atras de ea de la bun început. Trebuia să şi-o scoată din minte. Încerca mai ales să nu îşi imagineze ce se întâmpla cu ea şi cu reputaţia ei în Londra. Nu conta, nu-i aşa? făcuse tot ce putuse pentru ea. Acum era în mâinile lui Lucy. În mâinile mai mult decât capabile ale prietenei sale.

Prima scrisoare de la Lucy sosi la câteva săptămâni după întoarcerea lui în Northumbria. Prima dată când încercă să o deschidă, Christian o scăpă din mână de emoţie. O ridică de pe covorul din birou şi rupse sigiliul cu un cuţit de alamă de desfăcut corespondenţa.

Dragă Berkeley,

Sper ca această scrisoare să te găsească bine sănătos

şi instalat confortabil în aşteptarea iernii. Sunt încântată să îţi comunic că draga noastră Lady Sarah a reintrat în graţiile uşuraticei aristocraţii. Îndrăznesc să spun că, până la urmă, câteva zvonuri bine plasate de oamenii potriviţi sunt tot ce trebuie pentru a face oraşul să-şi schimbe părerea. Este de-a dreptul ridicol.

Te informez cu regret că nunta lui Sarah cu Lord Branford se va desfăşura conform planului. Tânăra pare să fi acceptat resemnată, dar mă îndoiesc că este fericită. Mama ei s-a dovedit a fi extrem de rezonabilă când i-am transmis planul meu de a-i reda fiicei sale locul în înalta societate, însă nu a fost câtuşi de puţin înţelegătoare când i-am spus de ce a fugit odrasla ei de acasă. Se pare că ea şi contele sunt hotărâţi să încheie căsătoria. Uneori, părinţii sunt tare nesăbuiţi! Te rog să îmi aminteşti acest lucru când eu şi Derek vom avea un copil care va ajunge la vârsta căsătoriei. Dar nu îi spune lui Jane că am zis aşa ceva. Nu mă îndoiesc că se va folosi de spusele mele, întorcându-le împotriva mea într-o zi.

În orice caz, am stat de vorbă cu Sarah de câteva ori şi declară că nu are nicio dorinţă de a-şi sfida din nou părinţii. S-a resemnat, acceptându-şi soarta. Aşadar, poţi considera că ai mai adăugat un trofeu la şirul de domnişoare aflate la ananghie, milord! Ai o reputaţie ireproşabilă. Nunta lui Alex cu Owen este planificată la primăvară, la fel ca nunta lui Daphne cu Rafe. Sper că te vei întoarce în oraş pe durata sezonului, măcar pentru a participa la nunţi.

Cu drag şi toate celelalte,
Lucy

PS. Îndrăznesc să spun că ar trebui să distrugi această misivă pentru a înlătura orice indiciu că am avut vreo legătură cu reintroducerea lui Sarah în înalta societate. Ca să nu mai spunem că pare extrem de clandestină şi demnă de un spion. Doar ştii că mi-am dorit întotdeauna să fiu spioană. Din păcate, Rafe Cavendish nu a fost niciodată de acord să mă instruiască aşa cum se cuvine. Poate că îl voi

putea convinge pe fratele său, Cade, despre care se poate spune fără ezitare că este un bărbat cu secrete.

Christian răsuflă uşurat. Citi scrisoarea încă o dată înainte de a o împături, traversă covorul gros Aubusson, îndreptându-se spre şemineu, şi o aruncă în foc. Aşadar, totul se terminase. Sarah reintrase în graţiile înaltei societăţi şi era în continuare logodită cu marchizul. Trebuia să fie fericit pentru ea. Era bucuros că putuse să o ajute. La urma urmelor, acesta era punctul lui forte.

La fel ca neobişnuita abilitate a lui Lucy de a ticlui intrigi fantastice. Aşadar, de ce nu era fericit pentru Sarah? De ce se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac după ce citise că nunta ei avea să se desfăşoare conform planului?

Îşi trecu mâna peste faţă şi îşi pipăi fără tragere de inimă barba neîngrijită, pe care dintr-un motiv sau altul încă nu găsea puterea de a o da jos. Sarah nu-l văzuse niciodată fără ea. Se blestemă imediat pentru acest gând. Ce conta? Se sprijini de poliţa şemineului. *Avea să se întoarcă* la Londra la primăvară. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să rateze nunţile prietenilor. Însă nunta lui Sarah urma să fie cu totul altceva. Nu era sigur că putea participa la acel eveniment. Ceea ce era posibil să fie un gând inutil, căci nu se aştepta să fie invitat. Dar urma să meargă la Londra în aprilie. Pentru prima dată în viaţa lui, nu avea linişte la ţară. Era aproape… plictisit. Nimic nu mai avea sens. Îşi petrecuse întreaga viaţă dorindu-şi să poată sta acolo sau în Scoţia la nesfârşit. Sigura treabă pe care o avea în Londra era legată de parlament, de încercările nereuşite de a-şi găsi o soţie şi de vizitele ocazionale pe care le făcea prietenilor. Nu tânjise niciodată să se afle în sânul înaltei societăţi. Ba dimpotrivă.

Dar avea să se ducă la Londra în aprilie, nu doar pentru nunţi, ci şi pentru că urma să înceapă sezonul şi trebuia să fie pregătit să pună în aplicare ce îl învăţase Sarah. Cu ajutorul ei, dacă ea mai dorea. Se săturase să fie prietenul tuturor doamnelor. Era timpul să-şi găsească o

soţie. La urma urmelor, avea să fie legendar.

Capitolul 24

Sarah se uită pe furiş după draperia dormitorului ei de la etaj, oftând uşurată când văzu că trăsura lui Lord Branford pleacă din faţa casei tatălui ei.

— Mă îndoiesc că va mai crede că eşti bolnavă dacă o ţii tot aşa, Sarah, spuse Meg, care stătea pe fotoliul de catifea verde, aşezat lângă fereastră.

— Nici mama, mormăi Sarah, dar astăzi au părut a fi convinşi amândoi, iar asta e tot ce contează.

Se întorsese în Londra de multe săptămâni. După ce Lucy Hunt îi răspândise povestea, superficiala aristocraţie părea să o creadă fără să stea pe gânduri. Lord Branford se număra printre cei care o primiseră cu braţele deschise. Râsese, spunând că întreaga tărăşenie fusese o neînţelegere stupidă şi că i-ar plăcea să o cunoască pe venerabila doamnă Bunbury, care avea o reputaţie impecabilă în multe dintre cele mai bune familii din înalta societate.

Sarah se convinsese cu multă vreme în urmă că Lucy Hunt era un adevărat geniu. Cum reuşise aceasta să convingă întreaga societate londoneză că o femeie care nici măcar nu exista era una dintre cele mai bune însoţitoare din Regat era o ispravă pe care nu o putea pricepe. Se bucura că ingeniozitatea lui Lucy funcţionase în favoarea, nu împotriva ei.

Însă mai era o problemă. De când se întorsese, Lord Branford o presase insistent să aleagă data nunţii lor. Sarah încercase. Chiar o făcuse. Cumva, cât timp fusese plecată, se convinsese că poate felul în care şi-l amintea pe marchiz era exagerat. Poate că nu era nici pe jumătate atât de îngrozitor cum şi-l închipuia. Dar, la scurt timp după ce începu să vorbească din nou despre propria persoană, spunând cât de minunat era el, Sarah îşi aminti cu

exactitate motivul pentru care nu se entuziasmase la gândul că avea să devină soţia lui. Nu aştepta deloc cu nerăbdare momentul cu pricina. Dar avea să îşi facă datoria aşa cum o făcuseră nenumărate generaţii de femei din familie înaintea sa, după cum îi plăcea mamei ei să sublinieze.

„Fă ce ţi se spune, Sarah!” Cuvintele îi răsunau în minte în fiecare zi, dacă nu în fiecare ceas. *Avea să facă* tot ce i se spusese. Dar, de fiecare dată când se gândea la data nunţii, pereţii încăperii în care se afla începeau să se strângă în jurul ei şi începea să transpire.

Astfel că, în loc să stabilească data nunţii, se prefăcea că era indispusă, ca o mică laşă îngrozitoare.

La acestea, se adăugau amintirile legate de Christian. Momentele liniştite petrecute împreună în cabană, fără a fi nevoiţi să îşi spună vreo vorbă. Felul natural în care începuseră ritualul din fiecare seară, spălând vasele şi făcând ceai. Partidele de şah. Cum îl îngrijeau împreună pe Fergus al II-lea. Şi expresia de pe chipul lui ultima dată când îl văzuse, când îi zâmbise atât de frumos.

— Cred că ar trebui să anulezi nunta, spuse Meg loială, scuturând din buclele ei aurii.

— Ştii că nu pot face asta, răspunse Sarah, lăsând draperia să cadă şi îndreptându-se spre pat.

— Ştiu că nu *vrei.* Îţi faci griji în privinţa reputaţiei tale. Înţeleg, chiar înţeleg. Cât timp ai lipsit, am insistat în faţa tuturor celor care au fost dispuşi să mă asculte că în niciun caz nu ai fugit de acasă. Aş face orice pentru tine, Sarah. Şi voi continua să te protejez dacă asta doreşti cu adevărat, dar ascultă pe cineva care şi-a pierdut reputaţia aproape complet! Nu e atât de rău precum crezi.

Meg îi zâmbi larg. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la prietena ei. Nu se lăsa copleşită de împrejurările neprielnice. În schimb, refuza să le ia în serios. Le accepta fără să se plângă.

— Crezi că a venit în Londra? întrebă Sarah oftând.

— Cine?

— Lord Berkeley, răspunse Sarah şi trase absentă de

mânecile rochiei.

Meg făcu ochii mari.

— Oh, acum vorbim despre Lord Berkeley în loc să vorbim despre Lord Branford?

Sarah continuă să tragă de mâneci, plimbându-se de colo-colo prin faţa patului.

— Dacă s-a răzgândit? Dacă a hotărât să nu se întoarcă în Londra pe durata sezonului?

— Nu trebuia să-l transformi într-o legendă? întrebă Meg, ridicându-se şi netezindu-şi fustele roz, apoi trase perdeaua şi privi la strada de jos.

— Acesta era planul, aşa am discutat. Desigur, vreau în continuare să îmi ţin promisiunea, dar dacă…

— Dar dacă ce? întrebă Meg, lăsând perdeaua să cadă la loc.

— Dacă nu reuşesc să-mi ţin promisiunea? Dacă hotărăşte că nu mai doreşte să îl ajut?

— De ce contează pentru *tine?* întrebă Meg, încrucişându-şi braţele la piept şi privindu-şi prietena.

— M-aş simţi vinovată dacă nu mi-aş ţine promisiunea. Foarte vinovată, Meg.

— Dacă hotărăşte că nu doreşte să fie cel mai eligibil celibatar al sezonului, cred că nu poţi face mare lucru pentru a-l convinge să-şi schimbe părerea.

— Da, dar…

— Este oare posibil ca adevăratul motiv care nu-ţi dă pace să nu fie vinovăţia, ci dorinţa de a-l *revedea?*

Sarah se opri şi trase aer adânc în piept. Nu-i putea ascunde nimic lui Meg. Nu putuse să o facă niciodată. *Voia* să îl revadă pe Christian. Dorea cu disperare să îl vadă. Oriunde se ducea, îşi întindea gâtul şi cerceta locul, căutându-l mereu cu privirea. Dar trecuseră săptămâni întregi şi încă nu îl văzuse. Începuse să se teamă că nu avea să vină.

— La urma urmelor, poate că a hotărât să nu pună în aplicare sfaturile mele. Poate că a decis să rămână în nord şi să ducă o viaţă liniştită şi simplă de celibatar.

Meg o cercetă cu atenţie, legănându-şi şoldurile dintr-

o parte înalta.

— Poate că aşa este.

Sarah îşi apăsă pleoapele cu degetele.

— Ce se întâmplă cu mine, Meg? Îmi tot spun că mă simt aşa din pricină că vreau să-l ajut. Am petrecut mult timp străduindu-mă să îi dau sfaturi. Îi datoram acest lucru.

— Ai fi satisfăcută să vezi că ţi-a urmat sfaturile, devenind cel mai râvnit gentleman din aristocraţie pe durata acestui sezon?

— Cred că da, murmură Sarah.

Dar, în adâncul sufletului, ştia că voia să îl revadă pentru că… îi era dor de el. Îi era dor de compania lui. Îi era dor să râdă cu el. De zâmbetul lui. De glumele lui amuzante. De bunătatea lui.

— Lima viitoare, este balul familiei Hollister, spuse Meg. Dacă vine în oraş pe durata sezonului, sigur va fi acolo.

— Presupun.

Sarah se opri şi îşi sprijini mâna de unul din stâlpii patului.

— Întrebarea este dacă îl mai poţi amâna pe Lord Branford, rosti Meg.

— Ştiu că nu ar trebui să o fac, dar…

Sarah îşi muşcă buza din nou.

Meg clătină din cap.

— Abia aştept să-l cunosc pe acest Lord Berkeley.

Se auzi o bătaie în uşa dormitorului, iar Sarah se grăbi să deschidă. Era Hart. Fratele ei intră. Purta pantaloni de un ciocolatiu-închis, o cămaşă albă, redingotă verde şi cizme scumpe de piele. Îşi consultă ceasul de aur de buzunar şi nici măcar nu se osteni să ridice privirea. După ce Sarah închise uşa în urma lui, ridică privirea spre ea.

— Ah, deci nu eşti în pat, spuse el râzând, aplecându-se să o sărute pe frunte.

— Să nu îndrăzneşti să-i spui mamei! îl avertiză ea.

— Nici măcar nu-mi trece prin cap. Hart înaintă. Domnişoară Timmons, i se adresă el absent lui Meg.

Se cunoşteau de ani întregi. Meg murmură un salut

grăbit şi se aşează în tăcere în fotoliu. Hart se întoarse spre Sarah.

— I-am promis mamei că voi veni să văd cum te simţi.

— Spune-i că sunt palidă, că am frisoane şi tuşesc. Nu uita să-i spui de tuse! îl rugă Sarah, străduindu-se să imite un acces de tuse.

Hart zâmbi şi clătină din cap.

— Nu te poţi ascunde de logodnicul tău pentru totdeauna, ştii, nu-i aşa?

— Cine vorbeşte! Sarah îşi puse mâinile în şolduri. Mama şi tata aşteaptă să îţi alegi mireasa de o grămadă de timp şi refuzi încontinuu să o faci.

— Nu-mi aduce aminte! Tata mi-a ţinut o nouă prelegere săptămâna asta cu privire la refuzul meu de a-mi face datoria.

— Cum reuşeşti să scapi de el? întrebă sora lui.

— Îi amintesc că, atât timp cât este în viaţă, există deja un moştenitor absolut valid. Nu cred că îi place să se gândească la propria sa dispariţie.

— Nu va funcţiona la nesfârşit, ştii asta, răspunse Sarah.

— Nu. Şi nici tu nu poţi să te prefaci bolnavă întruna, zise Hart şi îşi puse mâinile în şolduri imitând-o.

Sarah îi zâmbi.

— Ce pereche suntem, nu-i aşa, dragă frate?

— Da, acum ai face bine să te bagi la loc în pat şi să te străduieşti să tuşeşti mai convingător. S-ar putea ca mama să vină ea însăşi să te vadă. E hotărâtă să te facă bine înainte de începerea sezonului. Am auzit-o spunându-i bucătăresei să facă nişte supă de pui.

Sarah oftă.

— Vai de mine!

— Trebuie să plec, anunţă Hart. Mai târziu, mă duc la club şi sper să plec bine dispus. Îi aruncă surorii sale un zâmbet năstruşnic. Consultându-şi ceasul din nou, se îndreptă spre uşă. Domnişoară Timmons, spuse el fără să o privească nici de data aceasta.

Meg murmură un salut.

Exact când Hart se pregătea să deschidă uşa, Sarah strigă:

— Hart? Cunoşti un… Lord Berkeley?

Hart se opri. Îşi vârî ceasul înapoi în buzunar şi miji ochii.

— Berkeley? Da, e băiat de treabă. Viconte, nu-i aşa? Mi-a făcut un favor cândva la şcoală. Deşi este mult prea respectabil ca să îşi pună mintea cu unul ca mine. Fratele ei îi făcu cu ochiul. Ce-i cu el?

— O, nimic. Mă întrebam dacă… ai auzit de el.

— Mi se pare că e prieten la cataramă cu Claringdon, Swifdon şi grupul lor. Singurul dintre ei cu care mă mai văd este Owen Monroe. Deşi acum, că se aşază la casa lui, a devenit şi el plictisitor. Hart deschise uşa. Fă-te bine, soră dragă! adăugă el, apoi dispăru pe coridor.

Meg oftă adânc.

— Cred că ar trebui să rupi pe loc logodna cu Lord Branford.

Sarah se răsuci spre ea.

— De ce?

— De când te-ai întors din Scoţia, singurul nume de bărbat pe care l-am auzit din gura ta a fost Christian Berkeley.

Capitolul 25

Londra, aprilie 1817

Londra era un oraş cu totul diferit primăvara. Iarba din parc creştea, puii de păsări ieşeau din găoace în cuiburile din copaci şi, deşi ploaia săpa şanţuri pe drumurile desfundate, oraşul se umplea de o energie proaspătă, care lipsea în zilele călduroase de vară sau în iernile friguroase, când aerul era sufocat de fumul de cărbune.

Christian se instalase în casa lui din oraş de pe Upper Brook Street şi se apucă să stabilească întâlniri cu toţi

comercianţii pe care îi pomenise Sarah. Mai întâi, îi permise valetului său frustrat, Matthews, să-l bărbierească şi să îi taie părul. Omul păruse mai mult decât încântat auzind dorinţa bruscă a stăpânului său de a redeveni un gentleman îngrijit. Ba chiar îi îngădui să îl tundă foarte scurt, mult mai scurt decât purta părul de obicei. Cât mai scurt: aşa spusese Sarah că era la modă în Londra.

— Da, milord, imediat, răspunse valetul cu ochi scânteietori, bucurându-se în mod vădit de sarcina pe care o primise.

După ce fu proaspăt tuns, Christian plecă la cumpărături. Se duse la Hoby's să-şi ia cizme şi pantofi noi, la Weston's după haine, la Martin's după cămăşi şi lavaliere şi la Yardley's să caute pălării. Unul câte unul, bifă lucrurile de pe lista pe care i-o pregătise Sarah, asigurându-se că era cel mai bine îmbrăcat bărbat din înalta societate. Sau cel puţin unul dintre ei.

Ba chiar se întâlni cu Owen Monroe la magazine o dată sau de două ori, unde stilatul tânăr îi sugeră ce să comande, arătându-i cum să îşi facă nu doar nodul perfect, preferatul lui Sarah, ci şi nodul oriental, precum şi aşa-numitul nod de poştaş. După ce încheie acele comisioane plicticoase, aşteptă să sosească achiziţiile.

Între timp, Lucy trecu pe la el aproape în fiecare zi pentru a-l delecta cu poveşti despre ultimele isprăvi din înalta societate. Refuză cu încăpăţânare să îi pună întrebări despre Sarah.

— Vii la nunta lui Daphne şi a lui Rafe săptămâna viitoare, nu-i aşa? Va avea loc la ţară, la moşia părinţilor lui Cass şi ai lui Owen.

— Desigur, răspunse Christian, citind ultimele ştiri politice de pe prima pagină a ziarului *The Times,* în timp ce Lucy sorbea ceaiul în salonul său. Am primit invitaţia acum câteva săptămâni. Nu aş rata-o.

— Şi la nunta Alexandrei şi a lui Owen, luna viitoare? îl descusu ea.

— Da, bineînţeles. Am avut un cuvânt greu de spus în cazul lor. Râse înfundat, întorcând pagina ziarului. De-abia

aştept.

— Dar la nunta lui Sarah? întrebă Lucy pe un ton insinuant.

Mâna lui Christian se opri la jumătatea drumului spre ceaşca de ceai pe care se pregătea să o ridice.

— Vei participa la nunta aceea? întrebă ducesa.

Încerca să păstreze un ton nonşalant, dar Christian ştia că Lucy îl cerceta îndeaproape.

— Nu am fost invitat, răspunse el pe un ton egal, ridicând ziarul în dreptul feţei.

— Pentru că încă nu a fost programată. Gura lumii spune că mireasa nu se grăbeşte să stabilească data, îl vesti Lucy.

— Serios? întrebă el din spatele ziarului.

Lucy continuă pe acelaşi ton cu subînţeles:

— Ştii că Sarah va fi prezentă la evenimentele din acest sezon.

Christian continuă să se prefacă interesat de ziar, dar, evident, nu mai citea.

— Ce legătură am eu cu asta?

Lucy îşi trecu degetul pe buza ceştii de ceai.

— Vei participa şi tu. Mă gândeam că poate vei dori să încerci s-o curtezi pe Sarah chiar tu. Să o faci să se răzgândească în privinţa căsătoriei cu Branford.

Christian împături ziarul grăbit şi îl trânti pe masă.

— E ridicol!

— Nu-i atât de ridicol, răspunse Lucy, punându-şi încă două cuburi de zahăr în ceai.

Christian se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Este logodită şi urmează să se căsătorească. Contractul a fost semnat. Ştii la fel de bine ca mine că aceste lucruri nu se anulează aşa de uşor.

Oare Lucy îşi pierduse minţile? Îşi amesteca ceaiul în tăcere, ţinând doar capătul linguriţei de argint.

— Dar nu cred că Sarah este fericită cu el. A fugit o dată de el, pentru Dumnezeu!

— Femeile se căsătoresc mereu cu bărbaţi cu care nu sunt tocmai fericite. Nu este nimic obişnuit. Doar ştii asta,

spuse el, continuând să se plimbe de colo-colo.

Ce naiba punea la cale Lucy spunând asemenea lucruri deplasate?

— Da, dar o *cunoaştem* pe Sarah. Este prietena noastră.

Vocea ei era calmă. Mult mai calmă decât de obicei. Ceea ce îl îngrijora.

— Asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Este limpede că a decis să meargă până la capăt.

— Dar s-ar putea să se lase convinsă să se răzgândească, răspunse Lucy. Cred că…

Christian strânse din dinţi.

— Ce Dumnezeu te face să crezi că m-ar alege pe *mine,* renunţând la un marchiz? A fost frumoasa sezonului anul trecut. Eu simt bărbatul care poate fi uitat cel mai uşor din întregul regat.

— Nu eşti!

— Oh, chiar aşa? Să îţi amintesc cât de bine s-au încheiat celelalte tentative de a curta doamnele?

— Asta doar pentru că încă nu ai întâlnit o lady potrivită.

Christian se opri şi se sprijini cu o mână de perete.

— Şi crezi că Sarah este femeia potrivită?

Lucy amestecă din nou în ceai.

— Cred că s-ar putea să fie.

— O femeie logodită? De data asta, chiar sari calul, Lucy!

— Dar ai spus-o chiar tu. Te simţi în largul tău în preajma ei. Nu te bâlbâi în faţa ei. Îi plac câinii şi are un umor sec. Ba chiar şi-a numit calul exact cum l-ai numit tu pe-al tău, pentru Dumnezeu! Şi nu este un nume tocmai *obişnuit.* Ce alte dovezi mai vrei?

Sună clopoţelul de la uşă, întrerupându-le cearta; Christian regreta că i se confesase lui Lucy în ultimele săptămâni şi de-a lungul iernii în corespondenţa lor. De fapt, nu-şi amintea că-i spusese toate acele lucruri.

Majordomul intră în salon.

— Unde aţi vrea să pun aceste cutii, milord?

Lucy se uită peste buza ceştii de ceai.

— Cutii?

— Au fost expediate de la magazinele Yardley’s, Hoby’s, Weston’s şi Martin’s, explică majordomul.

— Du-le pe toate în dormitorul meu. Se va ocupa Matthews de ele, răspunse Christian.

— Haine noi? întrebă Lucy, după ce majordomul ieşi din încăpere pentru a se ocupa de pachetele primite.

— Da. O garderobă complet nouă.

Lucy zâmbi.

— Văd că te-ai bărbierit. Eşti foarte chipeş, Christian. Cele mai încântătoare fete din acest sezon te vor remarca fără doar şi poate.

Christian se frecă pe bărbie.

— Mă bucur să aud asta. Pentru voi merge la balul familiei Hollister, care va deschide sezonul mâine-seară şi intenţionez să-mi găsesc o soţie. Una care nu este deja logodită.

Capitolul 26

„La naiba! La naiba! La naiba!” Sarah *nu* se distra deloc. Meg îşi vărsase ciocolată pe rochie şi dăduse fuga la toaletă să o cureţe. Sarah rămase lângă masa cu răcoritoare la balul familiei Hollister, ascultând-o pe Lavinia Hobbs, fiica cea mai mare a ducelui de Huntley, criticând-o.

— Bineînţeles, cu toţii ne-am gândit la ce era mai rău când ai dispărut atât de subit, spuse Lavinia. Închipuie-ţi surpriza noastră când s-a dovedit că erai la ţară în Bath, tocmai cu doamna Upton, dintre toţi oamenii!

Sarah sorbea dintr-un pahar de cruşon călduţ, pe care îl ţinuse în mâna toată seara. Hotărâse, cu multă vreme în turmă, că era cel mai bine să spună cât mai puţine. Lavinia Hobbs era unul dintre puţinii oameni care se părea că nu credeau povestea inventată de Lucy. De obicei, Lavinia era nesuferită, însă chiar şi compania ei îngrozitoare era mai

bună decât a altora. Mai exact, a logodnicului lui Sarah.

Momentan, Lord Branford nu era nici el încântat de compania Laviniei Hobbs, astfel că Sarah era sigură că el avea să stea departe de ea dacă rămânea alături de Lavinia. Prefera comentariile răutăcioase în locul atacurilor de panică.

Sarah se pregătea să li sugereze Laviniei să îşi umple paharul cu băutură şi să se ofere să o facă ea însăşi, când agitaţia de la intrarea în sala de bal îi atrase atenţia.

— Cine este acolo? întrebă Sarah, întinzându-şi gâtul să vadă pe deasupra mulţimii.

Lavinia flutură mâna a lehamite în aer.

— Fără îndoială, vreo tânără populară care tocmai şi-a făcut debutul în societate. În fiecare sezon apare cineva care stârneşte valuri. Am auzit că în acest sezon privirile vor fi aţintite asupra lui Lady Claire Marchfield. Lady Lavinia miji ochii, care se preschimbară în nişte fante albastre. Nu fi prea *dezamăgită* că nu mai eşti frumoasa sezonului, Sarah! Acest titlu este întotdeauna trecător, încheie ea zâmbind afectată.

— Oh, nu sunt dezamăgită, răspunse Sarah.

Dumnezeule, probabil că Lavinia nu putea să nu fie nepoliticoasă nici dacă încerca!

— De ce ai fi? întrebă Lavinia dispreţuitor. La urma urmelor, îl ai pe Lord Branford.

— Da, norocoasa de mine, spuse Sarah ca pentru sine.

Lavinia îşi duse mâna la ureche.

— Ce ai spus?

— Nimic, nimic.

Sarah se ridică pe vârfuri încercând să vadă cine era persoana care stârnea o asemenea agitaţie în preajma intrării.

— Vicontele Berkeley, intonă majordomul familiei Hollister, iar Sarah icni şi se lăsă pe călcâie.

— Vicontele Berkeley? repetă Lavinia, ridicând bărbia. Vicontele *Berkeley* nu are cum să fie cel care a făcut asemenea valuri.

Chiar atunci, vicontele Berkeley începu să coboare lunga scară care ducea spre sala de bal. Sarah privi spre el şi trase aer adânc în piept, de data aceasta dintr-un motiv cu totul diferit.

Era Christian, într-adevăr. Se afla acolo, în carne şi oase. Dar se bărbierise, avea părul tuns scurt şi, Dumnezeule, arăta de-a dreptul divin! Purta o uluitoare ţinută de seară neagră, cu o cămaşă de un alb imaculat, o lavalieră perfect apretată, care fusese legată cu pricepere într-un nod perfect, cu o tuşă oarecum nonşalantă, şi pantofi noi, în care te puteai oglindi. Avea părul blond dat pe spate. Ochii albaştri precum cristalul îi străluceau în lumina lumânărilor aşezate în candelabre şi râdea de vorbele spuse de cineva care îl însoţea, dezvăluind dinţii albi, strălucitori şi perfect drepţi, cu un zâmbet care o făcuse să i strângă inima când îşi aminti de el.

Sarah îşi apăsă o mână pe stomac. Nu-l văzuse niciodată arătând în felul acela. Era odihnit, curat şi… *excesiv* de chipeş. Reuşise. Chiar reuşise să facă tot ce îi sugerase. Era limpede că fusese la magazinele pe care i le enumerase, căci era îmbrăcat cu cele mai alese haine pe care le puteai găsi în Londra. Şi le purta *foarte* bine. Fără îndoială, mirosea a lemn de foc. Gândul acela îi înmuie genunchii.

Stătea cu Lady Alexandra Hobbs, sora mai mică şi mult mai drăguţă a Laviniei, şi cu logodnicul acesteia, Lord Owen Monroe, fratele mai mare al Cassandrei Swift, cunoscut în oraş pentru eleganţa lui. La urma urmei, erau prietenii lui, aşa că nu avea de ce să fie timid cu ei. Nu avea motive să se bâlbâie în prezenţa lor.

— Dumnezeule, ce naiba s-a întâmplat cu Lord Berkeley? îi şopti Lavinia la ureche.

Sarah nu răspunde. I se uscase gâtul, şi buzele refuzau să articuleze cuvintele.

Era limpede că îşi schimbase înfăţişarea enorm, dar ea ştia că era nevoie de mai mult decât atât pentru a-l transforma în celibatarul sezonului. Faptul că era chipeş şi purta haine elegante era un început, dar avea nevoie de

întăriri. Imediat.

O văzu pe Meg întorcându-se agale de la toaletă. Sarah o părăsi pe Lady Lavina, scuzându-se, şi dădu fuga la prietena sa.

Meg purta o rochie care fusese cândva albă, dar, după atâtea purtări, fusese forţată să o vopsească roz pentru a ascunde câteva pete. În seara aceea, o picătură de ciocolată îi căzuse exact pe decolteu şi părea că eforturile ei de a o îndepărta nu făcuseră decât să o întindă şi mai tare.

— Sunt incorigibilă, spuse Meg, iar ochii ei verzi ca jadul scânteiară şi buclele blonde îi săltară când privi în jos spre decolteu.

Însă Meg ridică repede privirea, cu un zâmbet larg pe faţă. Era un lucru pe care Sarah îl îndrăgea foarte mult la prietena ei. Meg era mereu fericită, chiar dacă avea atâtea motive să nu fie.

— Cine este cel care tocmai a intrat? întrebă ea. Văd că a stârnit o mare agitaţie.

— Este Lord Berkeley, răspunse Sarah, făcând semn din cap spre Christian şi prietenii acestuia.

Meg făcu ochii mari ca nişte farfurioare.

— Lord Berkeley *al tău?*

— Ei bine, nu este tocmai al meu. Dar, dacă te referi la bărbatul despre care ţi-am vorbit, atunci da, este *acel* Lord Berkeley.

Meg se întoarse şi se ridică pe vârfuri pentru a se uita mai bine.

— Vai, Sarah Highgate! Nu mi-ai spus întregul adevăr. Mi-ai zis că este chipeş, dar, Dumnezeule, nu ai pomenit că arată chiar *aşa!*

— Nu l-am văzut niciodată proaspăt bărbierit, răspunse Sarah fără noimă.

Meg se legănă pe vârfuri.

— Aş putea jura că l-am mai întâlnit. Numele îmi era cunoscut, dar cred că mi-aş fi amintit de *el.*

— Se pare că mi-a urmat sfaturile.

— Hoby’s? Martin’s? Yardley’s?

— Şi Weston’s, adăugă Sarah.

— Prea bine. Meg îşi îndreptă umerii. Ce putem face pentru a-l ajuta pe bietul băiat? Sunt dispusă să mă sacrific.

Sarah râse de gluma prietenei sale. Ştiau amândouă că Meg era îndrăgostită nebuneşte de Hart, dar asta nu o împiedica să glumească pe seama altor domni chipeşi. Aşa cum Sarah era menită să se căsătorească cu Branford, Hart trebuia să încheie o partidă bună. Iar fiica săracă a unui baron, al cărei tată era întâmplător duşmanul declarat al tatălui lor, nu era tocmai potrivită pentru titlul de viitoare contesă. Oricât de mult îşi îndrăgea Sarah prietena, ştia că părinţii ei nu ar aproba niciodată căsătoria. Iar Hart părea că nici măcar nu o observă pe biata fată.

— Arată foarte bine, spuse Sarah, privind din nou spre Christian. Dar ştiu că va avea nevoie de ajutorul nostru. Îi făcu semn prietenei sale să vină mai aproape. Iată ce vreau să faci…

Capitolul 27

Când o femeie minionă cu ochi verzi strălucitori şi un păr blond ondulat veni spre el, Christian nu o bagă prea mult în seamă. Se concentra să respire relaxat, cu atâtea perechi de ochi aţintiţi asupra lui. Habar nu avea ce schimbări puteau produce o tunsoare şi nişte haine noi, dar, pentru Dumnezeu, până atunci, ce îi spusese Sarah se împlinise întru totul. În seara aceea, era negreşit prima dată când întreaga sală de bal plină de oameni se întorsese să-l privească. Deşi Lucy promisese că avea să-i rămână alături, el ştia că, la un moment dat, trebuia să înfrunte mulţimea, invitându-le pe câteva dintre acele domnişoare la dans pentru a vorbi cu ele fără să se bâlbâie, spera el. La naiba! Totul păruse mult mai uşor cu Sarah în Scoţia.

Când tânăra minionă îmbrăcată în roz îl bătu pe umăr, se întoarse spre ea încruntat. O cunoştea? Era drăguţă, dar nu, nu o cunoştea.

— Da? întrebă el clipind nedumerit spre ea.

Dintr-un motiv sau altul, nici ea nu îl neliniştea. Poate că pata de ciocolată întinsă pe decolteu era cea care îl făcea să se simtă în largul lui în prezenţa ei. Era prea mică şi drăguţă pentru a-l nelinişti. O asemuia cu o pisică.

— Sunt Meg Timmons, îl informă ea. M-a trimis Lady Sarah.

O trimisese Sarah? Nu era de mirare că nu îl neliniştea. Privi prin sala de bal, dar nu o văzu pe Sarah. Unde era?

Lucy, care îl supraveghea îndeaproape, se aplecă spre ei.

— Oh, domnişoară Timmons! Mă bucur să te văd. Îl cunoşti pe prietenul meu, Lord Berkeley?

— Nu, răspunse Meg, vădit uşurată că Lucy îi făcuse prezentările cuvenite.

— Sunt sigură că Meg ar dori să danseze nu-i aşa, domnişoară Timmons? continuă Lucy.

— Într-adevăr, răspunse Meg, făcând o reverenţă.

Christian îşi drese glasul. Evident, domnişoara Timmons fusese trimisă de Sarah să îl ajute să-şi facă intrarea la bal. Fără îndoială, ea asistase la agitaţia pe care o provocase intrarea lui. Zâmbi în sinea lui. Într-adevăr, Sarah era hotărâtă să îşi ţină promisiunea după ce trecuseră atâtea luni.

— Aş fi onorat dacă mi-ai acorda acest dans, spuse el, fără a se bâlbâi absolut deloc. Dacă îţi face plăcere, domnişoară Timmons.

— Aş fi încântată, răspunse ea.

Avea un zâmbet strălucitor şi molipsitor. Nu-şi putea închipui cum s-ar putea bâlbâi un bărbat în faţa ei. Sarah trimisese prietena perfectă pentru a-l ajuta. Dar îşi amintea că îi spusese totodată că Meg era îndrăgostită nebuneşte de alt bărbat. Venise doar în calitate de emisar. Nu era o femeie căreia să îi poată face curte.

O conduse pe ringul de dans şi o învârti în ritmul muzicii.

— Ce mai face prietena ta, Lady Sarah? întrebă el

după ce dădură ocol ringului de dans.

— Foarte bine, milord. De fapt, are un mesaj pentru tine.

— Da?

— Da, spune să îţi aminteşti de dansul din Scoţia şi să îţi imaginezi că eşti aici cu ea.

Christian simţi că i se strânse inima. Sarah ţinuse minte că avea să fie neliniştit şi că bâlbâielile urmau să revină în sala de bal plină de doamne. Mai ales doamne pe care trebuia să le curteze – tocmai de aceea considera că ideea de a o trimite pe Meg să-l abordeze fusese alegerea perfectă.

— Vrea, de asemenea, să o observi pe tânăra care stă în grupul de lângă masa cu răcoritoare.

Christian se uită după grupul menţionat şi văzu o mică femeie blondă stând în mijlocul a vreo zece pretendenţi. Era drăguţă, zâmbea şi râdea, răspunzând în mod vădit complimentelor.

— Aceea este Lady Claire Marchfield, spuse Meg, înclinând din cap spre tânără.

— De ce ar trebui să o observ? întrebă Christian.

— Pentru că ea este frumoasa sezonului până acum, îi explică Meg. Pe ea trebuie s-o impresionezi dacă vrei să devii cel mai râvnit celibatar anul acesta.

— Deci ea este? întrebă el şi începură să-i transpire mâinile la gândul că trebuia să o abordeze pe frumoasa sezonului.

— Da, are rochii frumoase, trebuie să recunosc, spuse Meg oftând. Sunt convinsă că nu face lucruri idioate cum ar fi să verse ciocolată pe ele.

Lui Christian i se strânse inima amintindu-şi că Sarah îi explicase că Meg avea haine vechi şi demodate. Simţea o afinitate faţă de Meg. Se părea că erau amândoi proscrişi. Sau fuseseră în trecut.

— De ce nu a venit a venit Lady Sarah să-mi spună toate acestea ea însăşi?

Nu se putu abţine să nu întrebe. Totodată, nu voia să recunoască faptul că îşi dorea să o vadă. Să ştie unde era.

Meg zâmbi cu tot chipul.

— Pentru că e ocupată să răspândească zvonul că eşti cel mai râvnit celibatar al sezonului, bineînţeles.

Capitolul 28

Când Sarah traversa sala de bal pentru a-l găsi pe Christian, două ore mai târziu, se întâmplaseră două lucruri. În primul rând, zvonul că Lord Berkeley era celibatarul sezonului se răspândise ca o flacără, fapt datorat, fără îndoială, în mare măsură înfăţişării lui uluitoare şi hainelor elegante. În al doilea rând, Lady Claire auzise zvonul – de fapt, fusese informată de Sarah însăşi şi se aşezase în mulţimea din preajma lui Christian. Grupul ei de admiratori o urmase, ca toate celelalte tinere şi mamele acestora, care tânjeau să arunce o privire asupra eligibilului viconte. Când Sarah abordă grupul, dădu peste o adevărată mulţime de oameni.

Îşi ridică fustele bleu şi îşi făcu loc în mulţime, căutându-l din priviri pe Christian. Era încadrat de Lucy şi de Lady Claire. Fata avea părul blond, ochii albaştri şi un chip rotund şi palid extrem de frumos. Sarah simţi o împunsătură de gelozie în pântec – lucru absolut neaşteptat –, dar era şi plină de mândrie. Mândrie pentru Christian.

Reuşea. Făcea exact aşa cum îl învăţase. Reuşise oarecum să discute cu Lady Claire, noua frumuseţe a sezonului, şi să fie imediat văzut cu ea. Învăţa repede, fără îndoială.

Sarah dorea cu disperare să vorbească cu el. Nu ştia ce avea să îi spună când urma să ajungă la el, dar se simţea atrasă de Christian ca un fluture de o flacără.

Stătu la marginea micului grup şi privi spre zecile de tinere care se întreceau să-i fie prezentate. Lady Claire

plutea lângă braţul lui ca o mică pasăre timidă.

În cele din urmă, Lady Alexandra o văzu pe Sarah şi o trase mai aproape de Christian.

— Lady Sarah, iată-te! Mă bucur să te văd!

Era doar în imaginaţia ei sau spatele lui Christian înţepeni când îi auzi numele? Stătea în unghi drept faţă de ea, vorbind cu una dintre numeroasele domnişoare care se perindau prin faţa lui ca nişte fluturi adorabili. Nu părea să se bâlbâie deloc. Sarah zâmbi.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Lady Alexandra. Felicitări pentru apropiata nuntă. Tocmai vorbeam cu sora ta despre asta, răspunse Sarah.

Frumoşii ochi căprui ai lui Lady Alexandra se umbriră.

— Oh, îmi pare rău să aud ca a trebuit să suporţi compania Laviniei. Dar apoi se înseninã şi adăugă: îţi mulţumesc pentru cuvintele amabile. Felicitări şi ţie pentru apropiata ceremonie nupţială!

Fu rândul lui Sarah să înţepenească. Încercă să zâmbească, dar buzele păreau să nu o asculte.

— Mulţumesc.

Chiar atunci Christian se întoarse, iar zâmbetul lui o ului. Acum, când era atât de aproape de ea, era şi mai chipeş decât de la depărtare. Nu mirosea a lemn de foc. În schimb, părea că se dăduse cu o apă de colonie pătrunzătoare, care îi îmbăta simţurile.

— Lady Sarah, l-ai cunoscut pe prietenul meu Lord Berkeley? întrebă Lady Alexandra pe un ton suav.

Sarah clătină din cap. Lucy îi spusese că ea şi Christian conveniseră că ar trebui să pretindă că nu se întâlniseră dacă se vedeau în Londra pe durata sezonului. Când ducesa îi explicase motivul, Sarah nu făcuse decât să încuviinţeze din cap şi să nu o privească în ochi. Nu şi-l putuse scoate din minte pe Christian în toate acele luni. „De ce? De ce?”

Îşi spusese în mod repetat că, dacă ar fi fost logodită cu un bărbat pe care l-ar fi admirat şi l-ar fi respectat, nu şi-ar fi petrecut timpul gândindu-se la altcineva. Era ruşinos şi greşit. Dumnezeu ştia că petrecuse suficiente nopţi

zvârcolindu-se în pat fără să închidă un ochi, încercând să se gândească în ce fel ar fi putut să şi-l alunge pe Christian Forester din minte, dar nimic nu părea să funcţioneze. În ultima vreme, se frământase atât de mult din pricina faptului că trebuia să aleagă data nunţii, încât gândurile la Christian nu mai fuseseră atât de vii ca atunci când o lăsase în Bath. Însă, văzându-l în clipa aceea acolo, amintirile reveniră şi erau mai intense ca niciodată.

— Încântat, Lady Sarah, spuse Christian, luându-i mâna şi înclinându-se uşor asupra ei.

O salvase de nevoia de a spune minciuna chiar ea. Oh, şi mănuşile lui erau fine. Probabil că îşi făcuse o pereche nouă.

— M-m-milord, intonă ea în schimb, făcând o reverenţă, de îndată ce el îndreptă.

Apoi se înroşi până în vârful urechilor pentru că se bâlbâise.

— Îmi acorzi plăcerea unui dans? întrebă el politicos, surprinzând-o cu întrebarea.

— Mulţumesc.

Întinse mâna şi observă că Lady Claire se bosumflase uşor când îl văzu luând-o pe Sarah de braţ şi conducând-o pe ringul de dans.

Începu un vals, iar Christian o răsuci în braţe.

— Mi s-a părut că te-ai bâlbâit când m-ai salutat, spuse el cu un zâmbet amuzat.

— Mă declar vinovată, recunoscu ea. Trebuie să spun că arăţi foarte… foarte diferit faţă de ultima oară când te-am văzut.

El zâmbi larg.

— Sper că da. Dacă îmi aduc aminte bine, ultima dată când m-ai văzut, aveam o barbă de câteva zile şi purtam pantaloni aspri de lână.

Ea îl măsură din cap până în picioare.

— Ai fost la Martin’s, nu-i aşa?

— Şi la Hoby’s, Weston’s şi Yardley’s.

— Mi-am dat seama.

— Ce crezi?

Continuară să se învârtă pe ritmul primului dans. Christian era un dansator extrem de graţios. Exact cum îşi imaginase că avea să fie.

— Ţi-am spus că te pot transforma într-o legendă, spuse Sarah şi simţi din nou nodul în gât.

— Nu ştiu dacă aş merge *atât* de departe.

— Pari a fi foarte popular. Am văzut câte tinere stăteau la coadă, sperând să îţi fie prezentate în seara asta. Inclusiv Lady Claire.

— Da, Meg mi-a transmis mesajul tău despre Lady Claire, spunându-mi că este frumoasa sezonului.

— Ei bine, lumea se *aşteaptă* să fie frumoasa sezonului. Pare, într-adevăr, să fie populară. La fel ca tine.

— Dacă sunt popular, totul ţi se datorează ţie. Şi trebuie să îţi mulţumesc, desigur.

— Prostii! răspunse ea. Glumeam doar.

— Presupun că trebuie să fiu recunoscător pentru zvonurile pe care le-ai răspândit pentru marea şi brusca mea popularitate.

— Nu ai de ce. Nu am făcut decât să lansez câteva comentarii bine plasate în faţa persoanelor potrivite.

— Nu m-am mai bucurat niciodată de atâta atenţie.

— Nu te-am auzit bâlbâindu-te nici măcar o dată.

— Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc, rosti Christian. Faptul că mi-ai amintit de dansul nostru în Scoţia mi-a fost de mare folos.

Sarah îşi muşcă interiorul obrazului.

— Simt bucuroasă că te-am putut ajuta. Tu m-ai ajutat atât de mult iarna trecută!

— Ce mai face doamna Goatsocks? întrebă el.

Sarah vorbi în şoaptă, privind în jur:

— Glezna i s-a vindecat complet, draga de ea, dar i-am spus mamei că a plecat să-şi viziteze sora în Scoţia. A stat acolo toată iarna. Mi-a spus în scrisori că l-a vizitat de mai multe ori pe domnul Fergus.

Christian fluieră.

— Chiar aşa? Fergus nu mi-a pomenit nimic despre asta în scrisorile pe care mi le-a trimis.

— Este neîndoielnic stânjenit. Am senzaţia că doamna Goatsocks îl îndrăgeşte.

— Îndrăznesc să spun că domnul Fergus se descurcă.

Christian şi Sarah se învârtiră din nou.

— Cum te descurci fără însoţitoare?

— Ei bine, doamna Bunbury a trebuit să rămână în Bath, desigur, spuse ea cu un zâmbet insinuant, aşa că mama a preluat chiar ea această sarcină pentru moment. Spune că nu ar fi trebuit să o cedeze altcuiva.

— Stă cu ochii pe tine, nu-i aşa?

Sarah încuviinţă, privind ţintă spre lavaliera lui. De ce trebuia să miroasă atât de bine?

— Tu ce mai faci, Sarah? întrebă el cu o voce tandră, care o făcu să i se strângă inima.

Simţi că i se umplură ochii de lacrimi.

— Sunt… b-bine.

— Nu pari să fii.

Ea clătină din cap şi ridică bărbia, chinuindu-se să afişeze un zâmbet.

— Sunt foarte bine.

El îi strânse mâinile.

— Logodna ta?

— Merge conform planului.

La naiba! Sesiză şi ea tonul de regret din propria voce.

— Îmi pare rău să aud asta. De dragul tău, se grăbi el să adauge.

— Trebuie să fac ce spun ei. Nu am de ales. Ce pot face? spuse ea, chinuindu-se să râdă.

— Sunt sigur că Fergus al II-lea îţi duce dorul, spuse el.

De data aceasta, simţi că aveau să îi dea lacrimile. „La naiba! La naiba! La naiba!”

— Am primit o şansă pe care puţine tinere o au. A doua şansă. Să o iau de la capăt. Cu reputaţia intactă. Ştiu cât de important este acest lucru.

— Ai avut o mulţime de motive. Dar eşti fericită?

Nu îl putu privi. Se forţă să rostească vorbele cu

buzele uscate:

— Sunt mulţumită.

— Bine.

Privi în depărtare pe deasupra capului ei, uitându-se în mulţime, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu mai vorbeau cu sinceritate.

Dansul se încheie în curând, iar Christian o conduse la grupul cu care stătuse. Lady Claire se apropie de el, sperând în mod vădit că avea să o invite la dans.

— Te las cu noii tăi prieteni, spuse Sarah, ridicându-şi fustele şi întorcându-se.

El încă o ţinea de braţ. Îi şopti la ureche astfel încât ceilalţi să nu audă:

— Întotdeauna mi-au fost de folos prietenii, murmură el. Asta suntem, Sarah, nu-i aşa? Prieteni?

— Da, şopti ea, muşcându-şi obrazul pentru a nu izbucni în lacrimi. Suntem prieteni, Christian. Doar prieteni.

În noaptea aceea, când se băga în pat, Sarah simţi că se strâng pereţii în jurul ei.

Capitolul 29

A doua zi de dimineaţă, Christian sosi acasă la contele de Marchland îmbrăcat într-o nouă ţinută, cu cizme elegante, părul proaspăt tuns din nou, surâzător şi cu un buchet de flori pentru Lady Claire. Fata părea încântătoare şi suavă, însă avea tendinţa de a chicoti prea mult, iar Christian începea să creadă că s-ar putea să fie puţin prostuţă. La ce se aştepta? Avea 18 ani. Dar apoi se gândi la Sarah şi la faptul că ea avea doar 19 ani. Îi împlinise în primăvară aceea, după spusele lui Lucy. Nu i se păruse nicio clipă prostuţă.

Sarah.

Întâlnirea lor cu o seară înainte fusese mai bună şi totodată mai rea decât se aşteptase. Mai bună pentru că era limpede că reuşise să o facă pe frumoasa sezonului să îi

arate un oarecare interes. Era mândru să îi demonstreze lui Sarah că folosise tot ce îl învăţase ea cu atâta generozitate. Ba chiar reuşise să ceară un favor. Deşi fusese extrem de incomod pentru el să o facă. O rugase pe Lady Alexandra să-l ajute. Aceasta fusese imediat de acord şi, în scurt timp, o nouă voce răspândea veşti despre el spunând că era *partida* sezonului.

Lucy avea dreptate. Societatea era ciudată şi superficială. Zvonul potrivit la momentul potrivit, şoptit de o persoană influentă, putea fi extrem de convingător, însă faptul că o revăzuse pe Sarah – chiar şi acum, când era mult mai popular – îl făcuse să se simtă de parcă se uitase prea mult direct la soare. Era mult mai frumoasă decât îşi amintea, cu părul negru ridicat în creştetul capului şi cu câteva şuviţe desprinse, care îi atingeau umerii. Purtase o rochie bleu cu corsaj strâns, mirosind şi de data aceasta a crini. Îl făcea să saliveze. Şi, cel mai rău lucru dintre toate, ea era logodită cu marchizul. Christian o privise după ce dansaseră – nu când se uita şi ea la el, bineînţeles, dar nu se putuse abţine – şi observase că nu dansase nici măcar odată cu viitorul soţ. Branford se întreţinea în capătul îndepărtat al încăperii cu un grup de doamne şi gentlemani care îi sorbeau fiecare cuvânt. Fără îndoială, era exact ce îşi dorea marchizul.

Sarah îşi petrecuse cea mai mare parte a serii vorbind cu Meg Timmons în apropierea mesei de răcoritoare. Îi plăcea să o vadă râzând. Păruse supărată când o întrebase în timpul dansului cum o ducea. Dar era limpede că îi plăcea să se afle în societate, fiindcă lua parte la petreceri şi începuse să se simtă în largul ei, dansând cu câţiva tineri şi râzând cu prietena ei. Christian o invitase pe Lady Claire la dans a doua oară, aşa cum îl sfătuise Sarah. Lady Claire de-abia aştepta, iar succesul lui la acest capitol îi înlesni vizita acasă la tânără, cu un buchet de violete.

Tânăra părea fericită să-l vadă şi îl surprinse ignorând alţi cinci pretendenţi care sosiseră înaintea lui – majoritatea cu trandafiri, remarcă el oarecum ironic – şi îl rugă pe Christian să o ducă la plimbare în parc. Christian se gândi o

clipă la rugămintea ei şi hotărî că singurul lucru mai nepoliticos decât să zădărnicească toată atenţiile îndreptate asupra ei era să o *refuze,* mai ales că tânăra îl rugase atât de frumos. În plus, era exact ce îşi dorea, nu-i aşa? Atenţia unei tinere care să se potrivească perfect, să nu aibă nicio obligaţie şi care îşi căuta un soţ? Ce naiba aştepta?

De-abia sosiră pe Rotten Row în noua şi eleganta lui cabrioletă, că ajunse să regrete amarnic decizia luată. Se părea că Lord Branford şi Sarah hotărâseră şi ei să iasă la plimbare în parc.

Christian observă mai întâi caleaşca ale cărei ornamente îţi luau ochii, cu blazonul aurit al marchizului clar vizibil pe una din laterale. Apoi privirea lui se îndreptă spre cei doi pasageri, care stăteau pe capra înaltă. Marchizul arăta ca un păun, desfătându-se cu admiraţia închipuită a tuturor celor care treceau prin parc. Însă Sarah părea… plictisită. Avea chipul încordat, privea în gol şi nu părea să asculte absolut nicio vorbă din ce spunea marchizul. Când cabrioleta lui Christian se apropie de a lor, Lady Claire exclamă:

— O, iată-i pe marchizul de Branford şi pe Lady Sarah Highgate. În sezonul trecut, au fost cel mai aclamat *cuplu.*

— Nu mai spune, răspunse Christian exact când caleaşca marchizului se opri în dreptul cabrioletei sale.

— Iată-te, Berkeley! A trecut multă vreme de când nu te-am văzut, rosti Branford, apoi scoase puţin tutun din mâneca brodată şi îl priză.

Christian îşi lăsă privirea să îl măsoare pe marchiz. Nu îi mai acordase atenţie până atunci, dar în acea clipă încercă să îl vadă cu ochii unei femei. Al unei femei logodite cu el. Avea un păr blond care se rărea. Un nas acvilin pronunţat. Buze subţiri şi pieptul scos înainte, deşi nu-şi dădea seama dacă era aşa din pricina constituţiei sau a posturii. Marchizul purta o redingotă cu broderii bogate, o lavalieră exagerat de elegantă şi o haină albastră de catifea. Era albastră ca penele de păun. Exact ce trebuia.

Totodată, avea un număr excesiv de mare de

accesorii, printre care jobenul, un baston cu vârful de alamă, lornion şi, bineînţeles, tabachera, pe care o folosea adesea. Pe scurt, era un dandy, după cum îi explicase Monroe într-una din zilele când îşi alegea cămăşile la Martin's. Însă cizmele lui Branford păreau să fie într-adevăr făcute de Hoby, maestrul cizmar.

— Am fost la ţară toată iarna, răspunse Christian şi se strădui să nu-l mai scruteze pe marchiz.

Privirea lui întâlni ochii lui Sarah şi văzu un licăr în ei. Amuzament? Interes? Ambele?

— Eh, nu are niciun farmec, nu-i aşa? Să te ascunzi la ţară, răspunse marchizul. În Londra găseşti o mulţime de distracţii, după cum bine ştii.

— Aşa am auzit, răspunse Christian.

— Sunt de acord, *într-adevăr,* interveni Lady Claire de lângă el.

Christian se întoarse spre ea, apoi din nou spre marchiz.

— O cunoşti pe Lady Claire Marchfield? întrebă şi făcu semn cu mâna spre însoţitoarea lui.

— Nu o cunosc. Ne-am întâlnit? o chestionă Branford pe Lady Claire, care se fâstâci.

Tânăra începu să se bâlbâie.

— Eu… Ei bine, n-nu, milord. Nu *cred* că ne-am mai întâlnit.

Marchizul ridică din sprâncene spre ea.

— Atunci nu ne-am întâlnit, insistă el. Căci îndrăznesc să spun că ţi-ai fi amintit dacă ne-am fi cunoscut.

— Da, desigur, răspunse Lady Claire. *Într-adevăr.*

Christian ar fi putut jura că Sarah îşi dădea ochii peste cap când o auzea pe Lady Claire. Îi aruncă o privire cu înţeles. Ea îşi ascunse zâmbetul în spatele mâinii înmănuşate.

— Vă cunoaşteţi? o întrebă el pe Sarah, arătând din nou spre Lady Claire.

— Oh, da, ne-am întâlnit. *Într-adevăr.* Lady Sarah a luat parte la ceremonia de deschidere şi a fost foarte drăguţă să ne ofere câteva sfaturi anul acesta.

— Foarte amabil din partea ta, draga mea, spuse marchizul. Face cinste numelui Branford, îndrăznesc să spun.

— Nu suntem căsătoriţi încă, murmură Sarah.

Branford se arată dezamăgit, dar schimbă rapid subiectul.

— Ai cunoscut-o pe viitoarea marchiză? îl întrebă el pe Christian.

— Da, noi… ne-a făcut cunoştinţă Lady Alexandra Hobbs aseară.

De data aceasta, Sarah fu cea care îi aruncă o privire cu înţeles. El o ignoră.

— Şi, dat fiind că urmează să devină marchiză, cred că se cuvine să vă felicit, spuse Christian, îndreptându-şi din nou atenţia asupra marchizului. Pentru nuntă.

— Oh, da, spuse Lady Claire cu o voce subţire, bătând din palme. *Într-adevăr.* Urmează să vă căsătoriţi în curând, nu-i aşa?

— Nu îndeajuns de curând, replică marchizul pe un ton dezamăgit.

Sarah roşi imediat.

— Lady Sarah nu a stabilit încă data, continuă el.

— Dar nu este nicio grabă, interveni ea.

Sarah rămase cu privirea aţintită spre mâinile pe care şi le încrucişase cuminte în poală.

— Aş vrea să ne căsătorim înainte de venirea zăpezii.

Marchizul râse sonor de propria lui glumă.

— Oh, *într-adevăr.* Cu siguranţă, veţi fi căsătoriţi până atunci, exclamă Lady Claire, clipind confuză spre Sarah.

— Sunt multe lucruri de avut în vedere, răspunse Sarah vag, privind din nou spre ei, în timp ce marchizul se încruntă.

— Eu, una, de-abia aştept, *într-adevăr,* ziua nunţii *mele!*

Lady Claire roşi cu delicateţe, privind spre Christian pe sub genele lungi.

Christian îi prinse privirea lui Sarah şi de data asta ea îşi arcui sprâncenele spre el.

Însă nu mai fu nevoie să răspundă replicii lui Lady Claire, căci se auzi un ţipăt ce răsună în tot parcul. Întoarseră capul toţi patru pentru a vedea ce se întâmplase. Ţipătul fu urmat imediat de un pleoscăit. Un cal îşi aruncase stăpâna în Serpentine.

Christian trecu la acţiune, aruncându-i frâiele lui Lady Claire, şi sări din trăsură, alergând spre nefericita tânără care se zbătea neajutorată în apă, trasă la fund de fustele galbene înfoiate în jurul ei. Îşi aruncă pălăria şi haina pe mal şi plonjă în apă îmbrăcat. Înotă grăbit şi o prinse ferm pe tânăra care se zbătea în apă.

— Cuprinde-mă cu braţele de gât! îi spuse el cu fermitate.

Din fericire, femeia se supuse, iar el înotă cu ea ţinându-l de gât şi cu nasul lipit de umărul lui. Când ajunseră la mal, se adunase o mulţime considerabilă, printre care se aflau Lady Sarah şi marchizul. După o scurtă privire, îşi dădu seama că Lady Claire rămăsese în cabrioletă şi îşi lungea gâtul să vadă ce se întâmplase.

Christian se asigură că tânăra pe care o salvase ajunsese în siguranţă la mama sa. Femeia plânse şi îi mulţumi de nenumărate ori.

— Nu este nevoie să-mi mulţumiţi, spuse el. Mă bucur că am putut să fiu de ajutor.

— Da, da, se auzi vocea tunătoare a marchizului. Aş fi salvat-o eu însumi, dar habar nu aveţi cât de costisitoare sunt aceste cizme. Ca să nu mai spun de haine! Îşi mângâie afectuos haina de catifea albastră.

Toată lumea privi spre veşmintele vădit costisitoare ale lui Christian care acum erau distruse.

— A fost foarte amabil din partea ta, spuse Sarah privind spre el, apoi îşi feri privirea.

Christian lăsă ochii în jos şi văzu că avea cămaşa lipită de pieptul ud. Trase de ea, încercând să şi-o desprindă de trup.

— Da, spuse Branford, ignorând reacţia lui Sarah la vederea pieptului musculos al lui Christian. Ai fost într-adevăr amabil. Berkeley, trebuie să-mi faci o vizită în seara

asta, căci dau o petrecere. Este limpede că, după ce se va duce vestea cu privire la eroismul de care ai dat dovadă astăzi, vei fi cel mai râvnit oaspete în casele aristocraţilor londonezi, şi mă mândresc că la petrecerile mele iau parte cei mai aleşi musafiri.

Christian îşi trecu degetele prin părul ud.

— Nu cred...

— Prostii! îl întrerupse marchizul. Bineînţeles că vei veni. Ia-o pe încântătoarea Lady Claire cu tine. La ora 22. Pe curând!

Sarah îi aduse pălăria şi haina de pe mal. El nu observase că ea le ţinea în mână. Făcu un pas înainte şi i le dădu.

— Pe diseară, şopti ea.

Capitolul 30

— Ai auzit că vine Lord *Berkeley* astă-seară?

Sarah zâmbi în sinea ei. Probabil că auzise aceeaşi întrebare la toate femeile care se plimbau prin salonul lordului Branford, aşteptând cina. Toată lumea nu vorbea decât despre Lord Christian Berkeley. Şi nu ca urmare a faptei sale eroice din parc din acea după-amiază. Fapta respectivă nu făcea decât să-i *sporească* farmecul. Vicontele Berkeley, se pare, fusese neglijat în mod inexplicabil în ultimii ani, dar acum revenise în Londra, afişând o garderobă şi cizme complet noi, o tunsoare proaspătă, o cabrioletă impecabilă şi o înfăţişare absolut remarcabilă. Şi cu câtă pricepere îşi înnodase lavaliera! Ei bine, vicontele fusese întotdeauna bogat şi chipeş, dar acum arăta şi *mai* bogat, şi *mai* chipeş decât până atunci. Se zvonea că era cel mai râvnit *celibatar* al sezonului.

Reuşiseră. Ei doi. Christian era cât se poate de popular. Sarah îşi ţinuse promisiunea şi era peste măsură de încântată. Dar succesul lor avea un efect secundar neaşteptat. Fusese teribil de dureros să îl vadă în acea zi în

parc, stând alături de Lady Claire în cabrioleta lui. Simţise ghearele geloziei. Gelozia nedorită şi nesuferită. Cum o putea alunga? Habar nu avea. Se aşteptase ca el să sară în lac şi să ajute o femeie aflată la ananghie. Nu o ajutase deloc să-l vadă ieşind din apă cu cămaşa lipită de piept. Îi amintise cât de... *musculos* era. Îi văzuse pieptul o clipă în Scoţia, dar acum nu se mai putea gândi la altceva. Idiotul de Branford spusese că nu încercase să o salveze pe biata tânără din pricina preţului cizmelor sale. Ferească Dumnezeu să strice o pereche de încălţări costisitoare pentru a salva viaţa cuiva!

Sarah se îmbrăcase pentru petrecerea din acea seară cu mare grijă. Cu o săptămână în urmă, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de petrecerea lui Branford, dar, de îndată ce află că avea să fie prezent Christian, îşi rugase camerista să îi aranjeze părul într-un mod aparte. Alese să poarte rochia ei preferată, de un alb-argintiu strălucitor, cu o fundă roşie mare şi pantofi argintii asortaţi. Ţinuta era completată de un colier de rubine. I se păru că era foarte elegantă când se privi în oglindă înainte de a pleca la petrecere.

Acum stătea alături de marchiz, pregătindu-se să fie condusă la cină, când Christian intră în încăpere. Era însoţit de Lady Claire şi de mama acesteia. Doamna părea foarte încântată de ea însăşi, având în vedere că fiica ei sosise alături de celibatarul sezonului, despre care vorbea toată lumea. În plus, participa la petrecerea *fostului* celibatar, cel care deţinuse acest titlu. Dar *de ce* o deranja pe Sarah? Îşi dorise asta pentru el. Pentru Dumnezeu, i-o *recomandase* pe Lady Claire! Sarah trebuia să fie absolut încântată când îl văzu făcându-şi intrarea îmbrăcat elegant alături de acea tânără.

Abia apucă să încline din cap în semn de salut spre el din partea cealaltă a încăperii, că se îndreptară cu toţii spre masă. Însă, în scurt timp, îşi dădu seama că Branford avusese grijă ca vicontele să stea exact în faţa lor.

— Nu ai răcit după aventura de mai devreme, nu-i aşa, Berkeley? spuse Branford după ce se aşezară şi li se

servea vin.

— Nu încă. Însă am stricat o pereche excelentă de cizme.

— Pe legea mea! Branford clătină trist din cap. Păcat!

— Nu ştiu cum ai putut să fii atât de curajos, milord, spuse Lady Claire din dreapta lui.

Mama lui Lady Claire stătea la masă ceva mai departe de ei.

— A fost absolut îngrozitor să te văd făcând-o, *într-adevăr.*

— Nu am fost deloc curajos, răspunse Christian, sorbind însetat din vin.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord, milord, răspunse Lady Claire, lăsându-şi privirea în jos. Ai fost extrem de curajos. Ei bine, era cât pe ce să leşin!

Christian ridică privirea şi o surprinse pe Sarah dându-şi ochii peste cap.

— Era cât pe ce să salvez pe cineva odată, spuse Branford, iar Christian îşi dădu ochii peste cap când îl auzi.

Sarah îl lovi uşor cu piciorul pe sub masă şi primi acelaşi răspuns.

Lady Claire se uita când la Christian, când la Sarah, încercând să-l atragă pe viconte într-o conversaţie.

— Lord Berkeley, vei participa la balul familiei Rutherford mâine-seară? întrebă ea.

— Da, într-adevăr, răspunse Christian.

— O, minunat, căci voi fi şi eu acolo! răspunse Lady Claire cu un zâmbet strălucitor.

— Oh, ce bine, rosti Sarah plictisită, apoi ridică paharul de vin şi sorbi însetată.

— Să înţeleg că vei participa şi tu la balul acesta, Lady Sarah? se încumetă Christian.

— Da, răspunse ea simplu.

— Păcat că nu te pot însoţi, draga mea, rosti marchizul. Am fost invitat la reşedinţa Carlton şi pur şi simplu nu pot refuza invitaţia *prinţului,* zise el mai tare decât era necesar pentru a se asigura că îl auzeau majoritatea celor prezenţi.

— Nu am ştiut, zise Christian, gustând din supa de măcriş pe care i-o pusese în faţă un lacheu.

Îşi aminti de tocana pe care o făcuse Sarah şi de râsetele lor din Scoţia.

— Nu ai fost niciodată la prinţul George? întrebă marchizul, vădit încântat că avea despre ce perora.

— Niciodată, răspunse Christian.

— Petrecerile de acolo sunt *legendare.* Nu trebuie să mănânc prea mult în seara asta, ca să fiu pregătit mâine, îndrăznesc să spun.

— Poate că ar trebui să-ţi păstrezi şi conversaţia pentru mâine-seară, rosti Sarah. Când Lady Claire îi aruncă o privire îngrozită, Sarah se grăbi să adauge: Nu vrei să fii răguşit când vei discuta cu Alteţa Sa regală.

Marchizul încuviinţă din cap.

— Înţelept sfat, draga mea. Foarte înţelept.

Tăcu din gură imediat, sorbind din supă cu moderaţie.

Sarah duse paharul la gură şi îl goli. Lacheul dădu fuga să îl umple, şi ea îi mulţumi. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Lady Claire.

— Cum ţi se par evenimentele sezonului, Lady Claire?

— Oh, m-am simţit foarte bine până acum, *într-adevăr,* răspunse tânăra, gustând cu delicateţe din supă.

Christian nu şi-o putea închipui pe această fată delicată făcând tocană şi tricotând hăinuţe de câine în mijlocul viscolului, în Scoţia.

— Iar gentlemanii cum ţi se par? continuă Sarah.

Obrajii palizi ai lui Lady Claire se îmbujorară, iar tânăra privi şovăielnic spre Christian.

— Toată lumea a fost încântătoare şi drăguţă până acum, *într-adevăr.* Sunt, *într-adevăr,* uimită de numărul de pretendenţii care m-au vizitat.

— *Într-adevăr,* repetă Sarah, sorbind din pahar.

— Claire, nu te lăuda! Nu se cade, spuse mama ei, aflată la câteva scaune distanţă.

— Da, mamă, răspunse Lady Claire cu obrajii încă trandafirii.

Sarah spuse ceva mai încet:

— Ai avut destul de mulţi pretendenţi, nu-i aşa?

Claire lăsă privirea în jos, neliniştită că avea să o audă mama sa.

— Zece doar astăzi, şopti ea drept răspuns. Printre care şi Lord Berkeley, aici de faţă.

Christian tresări.

— O, ai vizitat-o pe Lady Claire astăzi? întrebă Sarah.

— Da, într-adevăr, aşa am ajuns să ieşim la plimbare în parc împreună.

— Mi-a adus nişte flori minunate! exclamă tânăra privindu-l radioasă pe Christian.

— Nu ţi-a adus trandafiri, nu-i aşa? întrebă Sarah, sorbind din nou din vin.

Lady Claire clătină din cap, iar buclele blonde îi tresăltară.

— Nu. Violete. *Într-adevăr,* cel mai frumos buchet de violete.

— Bună alegere, comentă Sarah, lăsându-se pe spătarul scaunului şi sorbind lung din vin şi de data asta.

Se serviră şi următoarele feluri de mâncare, în vreme ce Sarah, din ce în ce mai ameţită, o asaltă pe Lady Claire cu o serie de întrebări despre pretendenţi şi perspectivele maritale. Christian încerca să nu asculte, vorbind cu un alt domn, care stătea vizavi de el, despre caii de curse de la Tattersall’s. Între timp, Lord Branford rostea doar câteva cuvinte din când în când, luând în mod vădit în serios sfatul logodnicei sale şi păstrându-şi vocea pentru conversaţia de a doua zi cu prinţul regent. Cu toate acestea, profita de orice ocazie pentru a o pipăi pe Sarah, atingându-i mâna şi umărul atât de des, încât îl făcu pe Christian să i se strângă stomacul. Era, *într-adevăr,* ridicol şi, pe deasupra, trebuia să o audă pe Lady Claire spunând la nesfârşit „într-adevăr”.

În cele din urmă, după un desert care nu se mai termină, marchizul se ridică de pe scaun, sugerând că masa luase sfârşit.

— Haideţi să nu ne formalizăm astă-seară, spuse Branford. Nu vreau să stau prea mult timp departe de logodnica mea. Să ne luăm băuturile şi să ne alăturăm

doamnelor în salon, domnilor!

Christian mulţumi Cerului că fusese scutit de compania exclusivă a marchizului.

Întregul grup se ridică şi o luă spre unul din saloanele din partea din faţa casei, unde Branford se aşează imediat pe canapeaua din mijlocul încăperii, trăgând-o pe Sarah lângă el. Lady Claire şi mama ei rămaseră în apropiere. Mama lui Lady Claire părea hotărâtă să afle de la marchiz totul despre prinţul regent.

Christian se aşează în capătul îndepărtat al încăperii şi acceptă bucuros un pahar cu vin de Porto de la lacheul care îi servea de pe un platou de argint. Privi spre grupul din faţa lui, întrebându-se cât aveau să rămână Lady Claire şi mama acesteia. Cina fusese o tortură. Fusese nevoit să îl vadă pe Branford pipăind-o pe Sarah şi să asiste la stânjeneala ei. Să o asculte pe Lady Claire debitând enormităţi, *într-adevăr.* Şi să o vadă pe Sarah înecându-se în alcool. Îi era mai uşor să-l suporte pe Branford astfel? Christian nu mai suporta să vadă asta. Se strădui să îşi ţină privirea departe de ea, dar nu putu să nu observe când pe Sarah o strigă mama ei. Cele două schimbară câteva cuvinte scurte într-un colţ, înainte ca Sarah să-şi reia locul alături de Branford, cu o expresie mohorâtă pe chip.

Christian sorbise din paharul de Porto şi răsfoia fără tragere de inimă o carte despre Roma antică, pe care o găsise pe masa de lângă scaunul său, când ridică privirea şi văzu ca Sarah se desprinsese de marchiz şi se îndrepta încet spre el. Se uită spre ea în timp ce se apropia. Se clătina puţin, însă strângea ferm paharul de vin în mână.

Se opri la câţiva paşi în faţa lui.

— Eşti interesat de Roma antică? întrebă ea, ridicând paharul într-un toast silenţios.

— Grozav de mult, spuse el aşezând cartea la loc pe masă.

O privi cu atenţie, sperând că nu avea să se prăbuşească. Ea se aşeză pe bancheta de lângă fereastră, nu departe de scaunul lui, şi îşi întinse picioarele.

— Te-ai plictisit deja de compania logodnicului tău?

întrebă el, făcând semn din cap spre grupul pe care tocmai îl părăsise.

Văzu că mama lui Sarah îi arunca priviri încruntate.

— Am obosit să număr de câte ori a rostit Lady Clara „într-adevăr”, răspunse ea, căznindu-se să zâmbească.

— De mai mult de zece ori?

— De mai mult de douăzeci de ori. Ridică paharul la buze, înainte de a se opri să spună: Simt încântată să văd că nu suferi de pe urma plonjonului în lac de astăzi.

El încuviinţă din cap uitându-se în jos.

— În afară de faptul că mi-am pierdut cizmele cele noi?

— Când ai salvat încă o domnişoară aflată la ananghie? întrebă ea cu glas uşor nesigur.

Christian ridică din umeri.

— Se pare că am o predilecţie pentru asta.

— Totodată, se pare că ai găsit o tânără. Sarah privi nou spre Lady Claire, care asculta cu atenţie poveştile lui Branford.

— Cine? Lady Claire? întrebă Christian aşezându-şi o gleznă peste genunchi.

Sarah sorbi din nou din vin.

— Da, Lady Claire. Îmi amintesc că era în compania ta şi la balul familiei Hollister.

— Da? rosti el.

Nu ştia ce să înţeleagă văzând-o pe acea Sarah uşor ameţită şi aparent geloasă. O privi mijindu-şi ochii.

— Ştii că aşa este.

— Presupun că hainele şi noua mea înfăţişare au fost bune la ceva. Ai spus chiar tu că este considerată frumoasa sezonului.

— Aşa este, zise ea scurt, întorcându-se şi ţintuind-o cu privirea pe Lady Claire.

— După cum spuneam aseară, trebuie să-ţi fiu recunoscător pentru succesul pe care l-am avut.

Sarah nu păru încântată să-l audă. Strânse din buze.

— Nu i-ai dus trandafiri.

— Nu.

Ea îi evită privirea şi răsuci paharul de vin în mână.

— Ador violetele.

— Fără îndoială, Branford îşi poate permite o grămadă de violete.

Christian nu ştia de ce o spusese. De ce nu înceta? De ce aducea mereu vorba de Branford?

Sarah râse pe jumătate, iar pe jumătate pufni.

— Îmi aduce trandafiri când îşi aminteşte să-mi aducă ceva.

— Oh, de aceea nu-ţi plac trandafirii.

Ea îşi flutură mâna înmănuşată.

— Trandafirii sunt... absolut nespectaculoşi.

Christian îşi studie paharul cu vin de Porto.

— Da, cred că ai mai spus asta. Cât de spectaculoase sunt violetele?

— Judecând după reacţia lui Lady Claire, aş spune că sunt spectaculoase şi binevenite, *într-adevăr.*

— Ai grijă, Sarah! Dacă nu aş şti, aş crede că eşti geloasă.

Rosti acele cuvinte înainte să se gândească prea bine ce voia să spună. Aproape că tresări. Nu trebuia să spună nici asta.

Ea se înecă şi tuşi.

— Eu? Geloasă?

— Ar trebui să vorbeşti mai încet, o avertiză el.

Câţiva oaspeţi priveau spre ei. Mama lui Sarah părea gata să sară la ei.

— Eu? Geloasă? şuieră ea în şoaptă, aplecându-se spre el.

— Da, poate.

— Pe Lady Claire? pufni ea, sorbind din nou din vin.

Christian se ridică.

— Nu sunt sigur că eşti într-o stare în care ar trebui să purtăm această conversaţie. Cred că ai băut suficient vin pentru astă-seară. Se poate?

Făcu semn spre paharul ei. Ea ezită, dar i-l întinse.

Christian îi dădu lacheului paharul ei şi pe cel cu vin de Porto pe jumătate plin al lui.

— Adu-i lui Lady Sarah un pahar de apă, te rog, îi spuse el lacheului.

Sarah înclină capul şi se frecă pe tâmple.

— Poate că ai dreptate. Cred că exact de un pahar de apă am nevoie.

— Trebuie să le iau pe Lady Claire şi pe mama acesteia şi să plec, spuse el. Mă tem că am zăbovit prea mult. Branford nu pare prea încântat că stau de vorbă cu viitoarea lui marchiză.

Christian înclină din cap spre marchiz, care rămăsese pe canapea. Acum era clar că se uita spre ei, cu o privire mai mult decât interesată.

— Ar trebui să te întorci la el, adăugă Christian.

Sarah se ridică şi trase aer adânc în piept. Se îndepărtă, dar rosti peste umăr:

— Eşti gelos pe marchiz?

Christian înclină din cap spre ea. Dar şopti astfel încât să nu îl poată auzi:

— Mai mult decât ai putea şti.

Capitolul 31

Sala de bal a familiei Rutherford strălucea în lumina celor o mie de lumânări care pâlpâiau în candelabrele atârnate de enormul tavan acoperit cu fresce. Sarah şi Meg stătuseră lângă Lady Alexandra Hobbs în ultimele douăzeci de minute. Sarah o întreba pe Lady Alex despre ziua nunţii care se apropia.

— De-abia aştept, spuse Alex radioasă.

Privi prin sala de bal spre viitorul ei soţ, Lord Owen Monroe, care stătea într-un grup de gentlemani. Privirea pe care o schimbară o făcu pe Sarah să simtă că invada un moment intim. Simţi o împunsătură de regret în inimă. Nu avea să cunoască niciodată un asemenea devotament. O asemenea dragoste.

— De unde ai ştiut? întrebă Sarah brusc, scăpând

cuvintele fără să vrea.

Alex clipi nedumerită spre ea.

— De unde am ştiut ce anume?

Sarah îşi drese glasul.

— De unde ai ştiut că Lord Owen este bărbatul potrivit pentru tine?

Meg se apropie şi ea pentru a auzi.

Alex zâmbi suav, iar în ochii ei apăru o expresie visătoare.

— Îl iubesc de la 15 ani.

— Cunosc sentimentul, murmură Meg.

Sarah îşi înclină capul într-o parte.

— Chiar aşa? De la 15 ani? i se adresă ea lui Alex.

— Da, continuă aceasta. L-am văzut sub fereastra mea la o petrecere pe care o dădeau părinţii mei la casa de la ţară. Îi luă apărarea unui copilandru de la grajduri pe care îl luau peste picior doi băieţi mai mari. M-am îndrăgostit pe loc.

— Ai ştiut pur şi simplu? întrebă Sarah, aplecându-se şi muşcându-şi buza.

Alex încuviinţă din cap.

— Da, am ştiut pur şi simplu. Nu am avut nicio îndoială.

— Uneori, ştii pur şi simplu, zise Meg şi oftă din nou.

Sarah îşi cuprinse mijlocul cu braţele. Presupusese întotdeauna că Meg era un caz special dat fiind că era profund îndrăgostită de Hart de atâta vreme. Dar Lady Alex i-o confirmase. Unii oameni erau norocoşi. Dragostea le bătea pur şi simplu la fereastră într-o seară. Dar cum puteai să iei decizii atât de importante când nu erai absolut sigură?

Stătuse trează ore în şir cu o noapte înainte, foindu-se în pat şi gândindu-se la ce se întâmplase cu Christian la petrecerea lui Branford. Cu siguranţă, băuse prea mult vin. Neobosită, mama ei îi ţinuse prelegeri în drum spre casă. Christian îi făcuse un favor luându-i paharul şi cerând să fie înlocuit cu unul de apă. I-ar fi crăpat capul în acea dimineaţă dacă el nu ar fi avut grijă de ea. Oricum nu se

simţea tocmai în apele ei. Nu reuşise să doarmă. *Fusese* geloasă pe Lady Claire? Părea o prostie. Era o meschinărie nedemnă de ea, însă nu se putuse abţine să nu îi pună o mulţime de întrebări bietei fete. Felul în care aceasta îl privea pe Christian şi faptul că vorbea întruna despre violete o făcuseră pe Sarah să bea, asta era tot. Nu putea să o învinovăţească pe biata Lady Claire pentru comportamentul ei exagerat, însă gelozia era o idee complet străină pentru Sarah. Habar nu avea că era capabilă de un asemenea sentiment. Aşa se simţiseră strămoaşele ei? Logodite cu un bărbat, dar geloase pe altul? Era absolut neplăcut. Sau poate că nu făcea decât să confunde emoţiile din pricina faptului că Branford nu era deloc atrăgător şi insista încontinuu să stabilească data nunţii? Trebuia să găsească o cale de a fi sigură. Nu putea să fie prima tânără cu această problemă şi în niciun caz ultima. Poate că Lady Alexandra îi putea da nişte răspunsuri.

— Părinţii tăi au fost de acord? întrebă Sarah pe nepusă masă.

— Poftim? spuse Alex clipind din ochii căprui.

— Sau se aşteptau să te căsătoreşti cu alt bărbat?

— Saaaraaah, spuse Meg lungind numele pe un ton de avertizare.

— Nu, este în regulă, râse Alex. De fapt, a fost mai rău. Au hotărât că *Lavinia* trebuia să se căsătorească cu Owen.

De data aceasta, cea care clipi surprinsă fu Sarah.

— Sora ta?

— Da. A fost foarte complicat, dar, în cele din urmă, s-a rezolvat. Datorită lui Lucy Hunt, Cassandrei Swift şi lui Lord Berkeley, mai exact.

Chipul lui Sarah nu trădă nicio emoţie. Se presupunea că nu ştia nimic despre înclinaţia lui Lucy, a lui Cass şi a lui Christian de a ajuta oameni.

— Lord Berkeley? repetă ea cu nonşalanţă.

— Ce a făcut Lord Berkeley? întrebă Meg, vădit interesată şi ea.

— Este un bun prieten, spuse Alex. Nu aş fi fericita logodnică a lui Owen dacă nu ar fi fost el.

— Chiar aşa?

Sarah îşi dădu seama că, deşi Christian îi spusese că o ajutase pe Alex, nu cunoştea detaliile. Intriga care condusese la logodna lui Alex era la fel de fantasmagorică precum cea pe care Lucy Hunt o ticluise pentru a o salva pe ea?

— Cum te-a ajutat mai exact? întrebă Sarah.

Meg se aplecă din nou, iar ochii verzi îi licăreau de curiozitate.

Alex privi în toate direcţiile peste umerii lor, pentru a se asigura că nu aveau să fie auzite.

— Puteţi păstra un secret?

— Pe onoarea mea, răspunse Sarah! încrucişându-şi degetele deasupra inimii.

— Absolut! încuviinţă Meg.

— Ei bine, începu Alex, Lucy şi Cass au decis că Owen nu se străduia îndeajuns. Tot încerca să o curteze pe Lavinia, căci tatăl său îl ameninţa că îi va tăia veniturile şi-l va dezmoşteni dacă nu o va face. Era înnebunitor, pentru că era limpede că între el şi Lavinia nu exista nimic. Dar tatăl lui insista, la fel şi părinţii mei. E suficient să spun că a fost o mare nebunie pentru o vreme.

— Ce a făcut Lucy? întrebă Sarah.

Alex le zâmbi cu şiretenie şi se apropie şi mai mult de ele.

— Lucy l-a rugat pe Lord Berkeley să se prefacă interesat de mine pentru a-l face pe Lord Owen să simtă că are o competiţie adevărată.

Sarah făcu ochii mari.

— Şi a fost de acord?

— Da, este tare amabil. Un adevărat prieten. Alex încuviinţă din cap. Făcu semn spre sala de bal, unde vicontele dansa cu Lady Claire.

Tocmai de aceea mă bucur mult să văd că se descurcă atât de bine în acest sezon.

Sarah încuviinţă cu seriozitate.

— E foarte popular, nu-i aşa?

Meg îi dădu un cot.

Alex încuviinţă din nou.

— Se spune că este legendar în sezonul acesta.

— Într-adevăr?

Sarah simţi o inexplicabilă durere în piept.

— Da, şi sunt cât se poate de fericită pentru el. Am contribuit chiar eu la răspândirea zvonurilor. Alex părea de-a dreptul încântată de ea însăşi. E vremea ca domnişoarele să îl observe. Va fi cel mai devotat soţ din lume, nu am nicio îndoială. Merită cu adevărat să găsească femeia potrivită şi să se aşeze la casa lui.

Meg începu să vorbească.

— Pare foarte drăguţ şi…

Sarah nu se putu abţine. Gelozia îşi scoase colţii:

— Crezi că Lady Claire este femeia potrivită? o întrebă ea pe Alex.

Alex păru tulburată.

— Nu sunt sigură. Fiecare trebuie să decidă singur cine este potrivit pentru sine, şi îndrăznesc să spun că Lord Berkeley va şti când va găsi adevărata dragoste. Îi doresc tot binele din lume. Lady Claire pare o fată destul de drăguţă. O cunoşti bine?

Sarah clătină încet din cap.

— Nu. Dar pare drăguţă. *Foarte* drăguţă.

De ce simţea o durere atât de pătrunzătoare după ce rostise ultimele cuvinte, ca şi când ar fi mestecat cioburi de sticlă?

— Vă vine să credeţi, continuă Alex, că, la un moment dat, servitoarea mea a încercat să îmi spună să mă înveselesc? Credea că sunt tristă pentru că Lord Branford nu mă alesese pe mine, fiindcă tu erai mult mai populară decât mine.

Sarah îşi înghiţi nodul din gât.

— Într-adevăr?

— Da. Bineînţeles, nu şi-a dat seama că eram deja îndrăgostită nebuneşte de Owen, altfel nu ar fi spus o asemenea prostie. Alex îşi atinse coafura şi ridică paharul

de şampanie într-un toast silenţios. În orice caz, totul a ieşit cum trebuia, nu-i aşa? Sunt fericita logodnică a lui Owen, iar tu eşti aleasa lui Lord Branford, spuse Alex radioasă.

Meg strânse din buze şi îi aruncă lui Sarah o privire care îi spunea să nu sufle o vorbă.

Sarah nu-i putu întoarce zâmbetul lui Alex.

— Presupun că părinţii tăi au decis că Lavinia nu trebuia să se căsătorească prima.

Alex zâmbi conspirativ.

— Adevărul este că nu au prea avut de ales pentru că era limpede că Owen şi Lavinia nu se vor potrivi niciodată. A făcut nişte lucruri îngrozitoare cu care nu vă voi plictisi. Gândiţi-vă doar că… părinţii cuiva încearcă să îl forţeze să încheie o căsătorie care e clar că nu l-ar face fericit. Nu îmi pot închipui ce a fost în mintea părinţilor lui Owen.

— Din câte am înţeles, se întâmplă adesea.

Sarah simţi că îi dau lacrimile. Îşi acoperi gura cu mâna, dându-şi seama că era cât pe ce să se dea de gol. Se întoarse pe călcâie şi ieşi grăbită pe uşile din apropiere, care dădeau în curtea interioară.

Capitolul 32

Christian o văzu pe Sarah ieşind în grabă afară. Fără să stea pe gânduri, puse capăt dansului cu Lady Claire, o duse lângă mama ei şi se îndreptă grăbit spre Alex.

— Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, spuse aceasta, uitându-se spre locul în care tocmai se aflase Sarah. Stăteam de vorbă fericite şi deodată…

— Mă duc după ea, se oferi Meg, întorcându-se spre uşă şi ridicându-şi fustele.

— Nu, merg eu.

Christian nu aşteptă aprobarea. Se îndreptă cu paşi mari spre uşile care dădeau spre curtea interioară, înainte ca tinerele să apuce să spună vreun cuvânt.

Când ieşi afară, se uită în jur. Sarah stătea în capătul îndepărtat al terasei goale, cu mâinile pe balustrada de

piatră, cu capul aplecat şi răsuflând greu. Se îndreptă repede, dar cu grijă spre ea.

— Sarah, eşti bine?

Auzindu-i vocea, se întoarse şi îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp, sprijinindu-se de balustradă. Avea privirea rătăcită şi trăgea greu aer în piept, iar umerii îi tremurau.

— Sarah, spune, eşti bine? întrebă Christian apropiindu-se.

Erau singuri pe terasă în momentul acela, dar nu îndrăznea să o atingă, gândindu-se că putea să apară cineva.

Ea îşi duse mâna la pieptul care îi tresălta.

— Nu… nu puteam respira. A trebuit să ies afară.

Auzind-o că vorbea, Christian se relaxă puţin.

— Înţeleg.

— A fost un sentiment foarte ciudat. Ca şi când sala de bal nu ar fi fost îndeajuns de mare pentru mine.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, şi nu o dată.

Începuse să se calmeze – respira regulat şi nu mai avea acea privire ciudată.

— Da? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Da. Încearcă să respiri pe nas. Îndoaie-te cât mai mult. Apropie-ţi capul de genunchi cât de mult poţi.

Din pricina corsetului, Sarah nu se putea apleca atât de tare, dar păru să o ajute faptul că respira pe nas şi putu să-şi cuprindă genunchii cu mâinile. Câteva minute mai târziu, respira normal.

— Mulţumesc, murmură ea. Mă simt mult mai bine acum. Mi se pare că m-am purtat prosteşte.

— Absolut deloc, răspunse el.

Ea îşi aşeză mâna din nou pe balustradă.

— Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijoraţi. Sunt bine acum.

El îi oferi braţul.

— Vrei să te conduc înăuntru? Până la mama ta, poate?

— Nu!

Christian se încruntă.

— Îmi pare rău, zise ea. Am spus-o mult mai apăsat decât mi-aş fi dorit. Îşi netezi coafura. Am vrut să spun că aş dori să stau la aer încă puţin, dacă se poate.

Christian încuviinţă din cap.

— Atunci te las.

— Nu.

Vorbi mult mai blând de data asta. Privirile li se întâlniră. Câteva momente, stătură unul lângă altul, la câţiva paşi distanţă, fără să spună nimic. Christian îşi aminti de timpul petrecut în Scoţia şi cât de relaxat şi în largul lui se simţea întotdeauna în prezenţa ei. Nu trebuiau să-şi vorbească. Sarah era unul dintre puţinii oameni cu care nu trebuia să vorbească tot timpul fără întrerupere.

Trecură câteva minute, apoi Christian se apropie de balustradă şi îşi aşeză antebraţul pe ea.

— De ce nu te-a luat Lord Branford cu el la cina oferită de prinţ astă-seară?

Se blestemă în sinea lui pentru că adusese vorba de logodnicul ei arogant, dar se părea că nu se putea abţine.

Sarah oftă.

— Nu ştiu. Presupun că e din pricină că încă nu suntem căsătoriţi.

— Ţi-e dor de el astă-seară, nu-i aşa?

„La naiba!” De ce spusese *asta?*

Sarah se întoarse spre el cu ochii scânteietori.

— Ştii că nu îmi este.

— Însă eşti în continuare logodită cu el.

„Pentru Dumnezeu!” Chiar nu se putea opri. De ce era atât de dobitoc?

Ea strânse din dinţi.

— Ştii că nu am avut de ales.

Christian îşi aplecă fruntea spre braţe, pe care le ţinea sprijinite de balustradă. Parfumul de crini îi ajunse la nări, purtat de briza uşoară.

— Ştii ce vreau să aflu, Sarah?

— Ce? şopti ea.

— Unde este fata care a fugit de acasă?

Sarah se desprinse de balustradă, iar Christian se întoarse spre ea. Ea îşi apăsă tâmpla cu două degete, ca şi cum ar fi vrut să alunge o durere de cap.

— A devenit mai înţeleaptă.

El se sprijini cu spatele de balustradă.

— Este înţelept să îţi iroseşti întreaga viaţă pentru cineva pe care nu-l iubeşti?

Christian nu mai ştia cine era din moment ce îndrăznea să îi pună toate acele întrebări. Cu toate acestea, *tot* nu se putea opri.

Sarah flutură din mâna.

— Oamenii fac asta mereu. Ştii la fel de bine ca mine. Tu vrei să spui că o iubeşti pe Lady Claire?

El îşi încleştă maxilarul.

— Nu i-am cerut mâna lui Lady Claire.

— Dar ai iubit-o pe Lucy Hunt?

— Nici pe ea nu am cerut-o, răspunse el.

— Dar ai vrut.

Christian se întoarse din nou spre balustradă şi blestemă printre dinţi.

— Te vei căsători cu el, Sarah? O vei face? Asta doreşti?

Ea vorbi încet, cu grijă, resemnată. Vocea ei pluti în spatele lui:

— Nu este ceea ce vreau, dar mă voi căsători cu el.

Deja era prea mult. Christian îşi pierdu controlul. Se răsuci, făcu un pas spre ea şi o trase cu forţa în braţele lui. Gura lui se năpusti asupra buzelor ei. Limba îi pătrunse printre ele, iar ea i se topi la piept. Îi cuprinse gâtul cu braţele, iar sărutul lui se îmblânzi. Oricine apărea pe terasă putea să-i vadă. Avea să fie compromisă. Scandalul ar fi fost nemăsurat, dar în momentul acela lui Christian nu-i păsa câtuşi de puţin. O sărută cu toată dorinţa reprimată şi cu pasiunea pe care o simţea pentru ea. Iar ea îl sărută la rândul ei.

Câteva momente mai târziu, îi dădu drumul, şi ea se desprinse clătinându-se, apoi îşi duse mâna înmănuşată la buzele umflate.

— Christian, eu…

— Spune-mi că te vei căsători cu el. Spune-mi că nu simţi nimic pentru mine. Spune-mi că suntem doar *prieteni.* Spune-mi, Sarah, spune-mi chiar acum!

Ea trase cu greu aer în piept.

— Nu face asta, Christian.

— Spune-mi! rosti el pe un ton poruncitor, cu vocea tremurând de furie.

Sarah trase aer în piept din nou, de data aceasta mai adânc, iar vocea el fu clară şi hotărâtă când se auzi.

— Mă voi căsători cu el. Îmi pare rău.

Îşi ridică fustele şi traversă grăbită terasa, trecând de uşile duble şi întorcându-se în sala de bal. Christian se uită după ea strângându-şi pumnii pe lângă corp şi simţind că îi venea să găurească zidul de piatră al casei.

Câteva minute mai târziu, pe uşile franţuzeşti apăru Lucy Hunt. Era clar că o văzuse pe Sarah ieşind în grabă. Se uită la Christian şi clătină din cap.

Capitolul 33

Eleganta trăsura a ducesei de Claringdon opri în faţa casei tatălui lui Sarah a doua zi după-amiază. Din vehicul coborî ducesa însăşi, purtând o pelerină verde-deschis şi o bonetă asortată. Traversă strada şi urcă treptele spre uşă. Era însoţită de domnişoara Meg Timmons. Zece minute mai târziu, cele două doamne stăteau în salonul galben, luând ceaiul împreună cu Sarah.

Sarah ajunsese să preţuiască prietenia lui Lucy. Nu numai că ducesa jucase un rol esenţial, salvându-i reputaţia, ci, mai mult, Lucy se pricepea să asculte şi să dea sfaturi bune, chiar dacă uneori erau scandaloase. Totodată, se dovedise a fi amabilă cu Meg. Dar lucrul pe care îl îndrăgea cel mai mult la ea era faptul că nu judeca oamenii. Sarah îi putea spune orice, iar Lucy înţelegea. Nu le judeca nici pe ea, nici pe Meg pentru că era săracă şi nu

avea decât două rochii bune, chiar dacă erau vechi. Drept urmare, Sarah îi făcuse confesiuni de mai multe ori. Dar în acea zi, dintr-un motiv sau altul, o îngrozeau întrebările ducesei. Avea sentimentul copleşitor că ştia de ce venise.

— Am luat-o pe Meg cu mine pentru că simt că şi ea are un interes vădit în această situaţie. Iar prietenii nu prisosesc niciodată.

Meg nu făcu decât să încuviinţeze din cap, sorbind din ceai.

— Situaţie? repetă Sarah agitată.

— Cum te simţi, Sarah? întrebă Lucy scoţându-şi mănuşile.

Sarah îşi dădu o buclă neagră după ureche.

— Bine. Foarte bine.

— Nu îi este bine, declară Meg.

Lucy îşi arcui sprânceana de deasupra ochiului albastru.

— Văd. Dacă eşti, bine nu foloseşti cuvântul bine. *Bine* e o descriere plictisitoare. Prin urmare, dă-mi voie să îţi adresez întrebarea altfel, spuse ea. Ai stabilit data nunţii?

Sarah oftă adânc, apoi îşi lăsă capul să-i cadă în palme.

— O, Lucy, nu începe şi tu! E de ajuns că mă chinuiesc să evit răspunsul când mă întreabă mama şi Lord Branford.

Lucy îşi lăsă mănuşile să-i cadă în poală.

— Ah, răspunsul acesta îmi spune tot ce trebuie să ştiu.

Sarah ridică fruntea şi clătină din cap.

— Ce anume? Cum?

— O amâni, declară Lucy.

Sarah privi în jos şi se uită fix la modelul covorului, însă fără a-l vedea.

— Sunt multe lucruri de cântărit.

— O tot amână, fu Meg de acord.

Lucy scoase un sunet dispreţuitor, fluturând mâna elegantă în aer.

— De detalii se va îngriji mama ta. În plus, ai o mulţime de servitori la dispoziţie. Nu fad decât să amâni

evenimentul.

— Nu este adevărat. Eu…

Lucy se aplecă şi îşi puse mâna peste mâna lui Sarah, forţând-o să se uite la ea.

— Te-am văzut aseară cu Berkeley, spuse încet.

Sarah simţi o împunsătură de teamă în inimă. Ducesa îi văzuse sărutându-se?

— Şi?

— Şi în mod clar ceva nu era în regulă. Te-am văzut fugind în casă. Păreai foarte supărată. Când am mers să văd cu cine vorbeşti, am dat peste Berkeley.

Sarah nu putea întreba dacă văzuse altceva.

— A mai observat cineva?

— Nu, din câte mi-am putut da seama. În afară de Meg şi de Alex, poate.

Sarah răsuflă uşurată.

— Slavă Cerului!

— Ştiam, declară Meg. Dar am făcut tot ce am putut pentru a-i împiedica pe ceilalţi oaspeţi să iasă pe terasă. E *posibil* să fi lansat zvonul că era un roi de albine acolo.

— Meg, nu ai făcut aşa ceva! spuse Sarah, punându-şi mâinile în şolduri.

— Ingenios, domnişoară Timmons! Lucy îşi atinse coafura cu o mână. Apoi îşi aşeză palmele la loc în poală, adresându-i-se lui Sarah. Îţi voi spune un lucru pe care poate nu vrei să îl auzi. Îţi sugerez să te pregăteşti.

Sarah mormăi.

— O, Lucy, nu, te rog!

Meg stătea şi îşi bea ceaiul, sorbind fiecare cuvânt al lui Lucy, ca şi când ar fi fost o cântăreaţă de operă, iar ea s-ar fi aflat în public la un spectacol special.

— E limpede că sunteţi perfecţi unul pentru celălalt, îi zise Lucy lui Sarah, încuviinţând hotărâtă din cap.

— Cine? întrebă Sarah împingând cu pantoful în covor, fără a o privi pe Lucy.

— Nu face pe naiva cu mine, domnişoară. Ştiu cât de inteligenţi sunteţi. Tu şi Berkeley, desigur.

— Ai dreptate, murmură Sarah. Nu am vrut să aud

asta.

Lucy îşi strânse mănuşile în mână. Îmi pare rău, dar cineva trebuia să o spună cu voce tare. Reprezintă povara şi blestemul celor direcţi să fie întotdeauna nevoiţi să dea glas unor astfel de lucruri.

Meg încuviinţă.

— De unde ştii că suntem potriviţi unul pentru celălalt? continuă Sarah.

Lucy îşi netezi o sprânceană cu degetul.

— Pentru că Berkeley mi-a spus asta, bineînţeles.

Sarah trase aer în piept.

— A spus el asta?

— Nu. A spus că râdeţi la aceleaşi glume, că aveţi amândoi atacuri de panică şi că împărtăşiţi acelaşi simţ al umorului, printre alte lucruri.

— Da, dar… începu Sarah.

— Să mai pomenesc de numele calului?

— O, numele… spuse ea muşcându-şi buza.

— Da, tocmai.

— Oberon, şopti Meg, încuviinţând. Încă un semn *atât* de evident.

Luci oftă.

— Ce nu înţeleg este de ce sunteţi atât de încăpăţânaţi şi nu vă declaraţi sentimentele.

Sarah ridică bărbia şi îşi privi prietena în ochi.

— Lucy, apreciez tot ce ai făcut pentru mine, crede-mă, dar…

Ducesa flutură din mână, întrerupând-o.

— Dar nu poţi să-ţi dezamăgeşti părinţii şi să rupi logodna etcetera, etcetera. Am mai auzit acest refren până acum.

— Dar este adevărat. Sarah îşi împreună mâinile în poală şi clipi cu tristeţe spre ducesă. Nu pot să-mi dezamăgesc părinţii şi…

— Ţi-am spus că aşa va spune, Lucy, interveni Meg, continuând să soarbă din ceai.

Ducesa îşi îndreptă umerii şi o forţă pe Sarah să se uite la ea.

— Meg spune că Alex ţi-a spus povestea lui Owen, care trebuia să se logodească cu sora ei.

Sarah încuviinţă şovăielnic. Era limpede că Lucy hotărâse să încerce o tactică complet diferită. Ce urmărea prietena ei?

— Da, mi-a spus.

— Dacă nenorocirea *aceea* a putut fi anulată, îndrăznesc să spun că părinţii tăi pot suporta să te desparţi de marchizul de Branford.

Sarah împunse din nou în covor cu piciorul.

— Nu înţelegi. Marchizul este prieten chiar şi cu prinţul regent, ca să nu mai spun de prinţese. Ba chiar şi cu regina. Tata şi mama nu ar suporta niciodată lovitura pe care ar primi-o reputaţia lor dacă l-ar insulta pe marchiz în mod public.

Lucy îşi studia unghiile.

— Ceva-mi spune că stima de sine a lui Lord Branford poate suporta foarte bine o asemenea lovitură.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, adăugă Meg.

Sarah îşi frecă tâmplele.

— Poate că *el* ar putea suporta, dar mama şi tata nu m-ar ierta niciodată.

Cum de nu înţelegeau prietenele ei îngrozitoarea situaţie în care se afla?

— Dar te forţează să închei o căsătorie nefericită, spuse Lucy.

— În fiecare zi se întâmplă asta, replică Sarah.

Lucy se plesni cu mănuşile peste coapse.

— Dumnezeule, părinţii te-au dresat bine! Eşti foarte supusă. Dar obedienţa nu este întotdeauna sinonimă cu fericirea, iar mie de asta îmi pasă acum. De fericirea ta şi a lui Berkeley. Nu vezi că sunteţi perfecţi împreună? Chiar *ţineţi* unul la celălalt. Se vede. Se vede în ochii tăi. Şi în ai lui. Nu l-am mai văzut niciodată ieşind în fugă, abandonând în grabă un dans pentru a pleca după o doamnă pe terasă. E limpede că este înnebunit după tine. Iar dacă nu mă înşel, tu eşti la fel de înnebunită după el.

— E înnebunită, confirmă Meg.

Sarah o privi încruntată.

— Este un *prieten* drag.

Dar, exact momentul în care rostea acele cuvinte, vorbele pe care le spusese el cu o seară înainte pe terasă o împunseră în inimă: „Spune-mi că nu simţi nimic pentru mine. Spune-mi că suntem doar prieteni!”

— Încetează! De data asta, Lucy se plesni cu mănuşa peste genunchi. Ştiu că este mai mult decât un prieten.

— Aşa e, fu de acord Meg.

Cu o voce măsurată şi calmă, ignorând-o pe Meg, Sarah spuse doar atât:

— Nu vreau ca acest lucru să se interpună între noi, Excelenţă.

— Oh, termină cu „Excelenţă”! Eu te consider prietenă, Sarah, şi nu vreau să te supăr. Încerc doar să te fac să vezi realitatea. Nu cred că înţelegi pe deplin cât de nefericită vei fi după ce te vei căsători cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, Lucy, dar…

Lucy ridică o mână.

— Eşti una dintre cele mai încăpăţânate fete pe care le cunosc. Ţi-a mai spus cineva asta?

— Aşa este, este foarte încăpăţânată, fu de acord Meg, îndepărtându-şi o buclă blondă de pe frunte.

— Da, atât Meg, cât şi doamna Goatsocks ţin să îmi spună mereu acest lucru, răspunse Sarah oftând din adâncul inimii.

— Meg şi doamna Goatsocks au dreptate. Lucy se ridică şi începu să îşi pună mănuşile. Prea bine, Sarah, nu îmi dai de ales. Trebuie să ducem această bătălie pe cu totul alt front.

Se ridică şi Meg.

Sarah le privi plecând, speriată de ceea ce ar fi putut însemna acea ultimă afirmaţie a lui Lucy Hunt.

Capitolul 34

Lucy Hunt intră neanunţată în încăperea unde Christian lua micul dejun a doua zi de dimineaţă, scoţându-şi mănuşile costisitoare din piele de ied, cu o figură vădit încruntată.

— Doar nu o vei lăsa pe Sarah să se căsătorească cu prostănacul acela de Branford?

Christian fu cât pe ce să se înece cu bucata de pepene pe care o mânca.

— Bună dimineaţa şi ţie.

— E grav, Christian! E absolut nefericită.

— La fel şi eu. Nu prea înţeleg cum crezi că aş putea avea un cuvânt de spus în această chestiune.

— Cere-o în căsătorie!

De data asta, Christian fu cât peste se înece cu cafeaua. Aşeză ceaşca pe masă pentru a fi în siguranţă. Lucy habar nu avea ce îi cerea. Mai ales după ceea ce se întâmplase pe terasă la balul ce avusese loc cu o seară înainte. Dar presupunea că prietena lui nu îi văzuse sărutându-se. Ceea ce dovedea că Dumnezeu exista! Cu toate acestea, Lucy putea fi insistentă când îşi propunea ceva. Christian trebuia să aibă grijă în acea dimineaţă şi să se poarte cu ea cât mai nonşalant posibil. Pretinse că studia ziarul.

— Ultima dată când am verificat, doamna era logodită cu alt bărbat. Poate că nu am cele mai alese maniere din regat, dar ştiu că nu e tocmai bine văzut bărbatul care cere mâna unei femei logodite.

Lucy flutură mănuşile în aer.

— O, Christian, eşti atât de încăpăţânat! E clar că este nefericită cu el şi este perfectă pentru tine.

Christian lăsă ziarul să-i cadă pe masă şi încercă să pară cât de plictisit putu.

— Ce sugerezi, Lucy? Să o arunc pe umăr şi să fugim în Scoţia?

Lucy făcu ochii mari şi se apropie de el.

— Vai, este o idee excelentă!

Christian îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la ziar.

— Dar nu vorbeşti serios. Glumeam.

— Poate că, dacă i-ai *spune* că plănuim să o răpim… Ştii ce vreau să spun, ca să nu o speriem prea tare.

Lucy se bătu cu degetul în obraz, vădit captivată de idee.

Christian refuză să îşi ridice privirea.

— Nu, Lucy, încetează cu intrigile! S-a hotărât.

Lucy făcu un pas înainte şi se sprijini cu ambele mâini de spătarul unuia din scaunele aşezate în jurul mesei, forţându-l pe Christian să o privească.

— Ea nu înţelege deloc consecinţele. Este tânără, iar părinţii ei nu sunt rezonabili.

Christian îşi apăsă o palmă peste ochiul drept.

— Şi nu vor vedea cu ochi tocmai buni un ginere care le răpeşte fiica.

— A tot amânat nunta, zise Lucy pe un ton insinuant.

Christian înţepeni. Nu se putu abţine.

— Ţi-a spus asta? O amână în mod voit?

— Mi-a spus nişte prostii, pretinzând că sunt lucruri de cântărit, însă numai ea ştie ce voia să spună. Dar nu a stabilit data, în ciuda insistenţelor mamei ei şi ale lui Lord Branford. Ce îţi spune asta?

Lucy bătu cu piciorul în podea.

— Îmi spune că în niciun caz nu este treaba mea.

Christian nu avea de gând să-i spună lui Lucy de unde ştia că Sarah nu era interesată de el sau cel puţin nu avea nicio intenţie de a amâna nunta în favoarea lui. De data asta, prietena lui care îşi băga nasul peste tot trebuia să îl creadă pe cuvânt.

— Dar am văzut cum te privea aseară, Christian, încercă ea să-l convingă. E îndrăgostită de tine, şi nu doar pe jumătate.

Christian se ridică şi aruncă atât ziarul, cât şi şervetul pe masă.

— Lucy, întotdeauna am apreciat că eşti mare peţitoare, dar în cazul acesta este vorba de doi oameni care nu aveau o legătură înainte. De data asta, mergi prea departe. Trebuie să renunţi!

Lucy îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Spune-mi că nu eşti pe jumătate îndrăgostit de ea, Christian. Dacă îmi poţi spune asta cu sinceritate, voi renunţa.

Christian bătu cu palma în masă.

— Este prea târziu, Lucy. Nici măcar *tu* nu poţi repara lucrurile de data asta!

— Dar…

El strânse din dinţi.

— Lucy, te avertizez. Stai naibii deoparte!

Se întoarse pe călcâie şi plecă, lăsând-o singură pe ducesă în încăpere.

Capitolul 35

Mai târziu în după-amiaza aceea, Cass şi Jane veniră la Lucy în vizită, aşa cum făceau în fiecare săptămână. Ceaiul fusese servit, iar Jane mânca a doua prăjitură, când Lucy, după ce îşi puse mai multe cuburi de zahăr în ceaşcă, declară:

— Doamnelor, trebuie să facem ceva pentru a-i ajuta pe Berkeley şi Sarah.

Cass ridică privirea din ceaşcă, iar pe fruntea ei senină apăru o cută.

— Ce anume? De ce?

Lucy amestecă în ceai.

— Pentru că au nevoie de ajutorul nostru, bineînţeles. Berkeley are nevoie cu disperare. Ştiu asta.

Jane înghiţi politicoasă bucăţica de prăjitură înainte de a vorbi:

— Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

Lucy se întoarse spre prietena ei.

— A înjurat în faţa mea, Jane. Mi-a spus să stau naibii deoparte. Dacă acestea nu sunt cuvintele cuiva care strigă după ajutor, nu ştiu ce sunt.

Jane clătină din cap.

— Nu pot să-mi închipui cum e să trăieşti în mintea ta, Lucy.

Ducesa vântură linguriţa în aer.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Jane. Tot ce am în minte e absolut logic.

— Sunt de acord cu Lucy, interveni Cass. Nu l-am mai văzut niciodată pe Lord Berkeley atât de agitat. A încheiat dansul cu Lady Claire înainte de a se termina, dând fuga după Lady Sarah când a părăsit sala de bal. Cred că ţine la ea foarte mult.

— Dar nu este logodită cu Lord Branford? întrebă Jane, luând încă o prăjitură.

— Ba da, spuse Lucy, gustând ceaiul pentru a vedea dacă are suficient zahăr.

— Şi? întrebă Jane.

— Şi acesta este, evident, unul dintre motivele pentru care au nevoie de ajutorul nostru. Sarah e la mare ananghie, răspunse Lucy, punându-şi un ultim cub de zahăr în ceai.

— *Te-a rugat* să o ajuţi? o descusu Janie.

— Nu, mărturisi ea, amestecând ultimul cub de zahăr în *ceaşcă.*

— *Ţi-a dat de înţeles* că doreşte să o ajuţi? continuă Jane.

— Nu, repetă Lucy, apoi ridică ceaşca sorbind satisfăcută.

— Lord Berkeley a făcut *vreunul* din aceste lucruri? întrebă Jane.

— Nu cu atâtea cuvinte.

Lucy învârti din nou linguriţa în aer.

Jane se frecă între ochi cu două degete.

— Atunci de ce Dumnezeu crezi că vreunul dintre ei doreşte ajutorul nostru?

— Nu am spus că *vor* ajutorul nostru, răspunse Lucy. Am spus că au *nevoie* de ajutorul nostru. E cu totul altceva. Sunt sigură că vei fi de acord.

Cass sorbi din ceai.

— Hai să o ascultăm până la capăt, Janie. Ce pui la

cale, Lucy?

Lucy aşeză linguriţa pe farfurioară.

— Nimic prea radical. Nu vă faceţi griji!

Cass răsuflă uşurată şi puse ceaşca pe masă pentru a adăuga lapte.

— Pur şi simplu, trebuie să facem ceva pentru a opri nunta, asta este tot, continuă Lucy cu o voce calmă.

Cass făcu ochii mari alarmată, iar linguriţa de argint scoase clinchete în interiorul ceştii, abandonată.

Oprindu-se cu prăjitura la jumătatea drumului spre gură, Jane Upton mormăi:

— Cum vrei să faci aşa *ceva?*

— Trebuie să facem *ceva,* răspunse Cass, revenindu-şi în mod vădit. Continuă să amestece în ceai. Lord Berkeley ne-a ajutat pe multe dintre noi. Acum este rândul nostru să-l ajutăm.

— În sfârşit, cineva înţelege realitatea, rosti Lucy, privindu-le pe amândouă pe deasupra ceştii de ceai cu un zâmbet viclean pe chipul fermecător.

— Ce sugerezi să facem, Lucy? întrebă Cass. Cum putem opri nunta?

— Ca de obicei, nu vreau să iau parte la aşa ceva, anunţă Jane, muşcând din nou din prăjitură.

— Trebuie să facem rost de o invitaţie, zise Lucy. Voi avea nevoie de ajutorul tău pentru asta, Cass.

Aceasta clipi.

— O invitaţie la ce?

— Cum la ce? O invitaţie pentru Lady Sarah la nunta lui Daphne, desigur.

Capitolul 36

Surrey, casa de la ţară a contelui şi contesei de Moreland

Christian se afla la nunta lui Daphne Swift de când

ore, când îşi dădu seama că era supravegheat.

Fusese fericit şi al naibii de bucuros să plece din Londra pentru câteva zile, departe de Lady Claire, care îl călca *într-adevăr* pe nervi, departe de cârdurile de tinere care păreau hotărâte să-l oprească să stea de vorbă în parc, pe Bond Street şi peste tot pe unde mergea. Chiar îşi dorise să fie cel mai râvnit burlac? De ce? Era o pacoste. Dar se bucura mai ales că plecase din Londra pentru a nu fi tentat să o viziteze pe Sarah.

Naiba s-o ia pe Lucy cu intrigile ei nebuneşti! Încercase să-l convingă că, dacă i-ar fi mărturisit lui Sarah ce simţea, putea ieşi ceva din asta şi că lucrurile s-ar fi schimbat. Dar era o nebunie. Un contract de căsătorie semnat nu dispărea pur şi simplu. Chiar dacă Sarah decidea să îl anuleze, avea să pricinuiască un scandal imens, exact ceea ce încercaseră cu atâta străduinţă să evite. Nu. Nu avea să iasă absolut nimic bun dacă dădea curs ideii scandaloase a lui Lucy Hunt. În plus, Christian ştia sigur că nu avea să funcţioneze. La urma urmelor, o sărutase pe Sarah chiar acolo, pe terasa de la balul familiei Rutherford. Dacă sărutul nu fusese o declaraţie, atunci ce era?

Sarah îi declarase intenţia de a se căsători cu Branford indiferent ce s-ar fi întâmplat. Se terminase. Totul se încheiase. Nu mai era nimic de spus.

Dar acele câteva minute îl bântuiau, acele câteva momente în care fusese la pieptul lui, când îi simţise gustul de rază de soare şi îl cuprinsese strâns cu braţele pe după gât, cu gura deschisă, dornică şi pasională. Îl dorea. Iar el nu avea să uite asta niciodată.

Clătină din cap pentru a alunga acele gânduri care nu îi erau deloc de folos. Venise la ţară să asiste la căsătoria prietenilor lui şi totodată să-şi limpezească mintea. Să se relaxeze. Să regândească lucrurile.

Să aibă o perspectivă diferită asupra pieţei căsătoriilor. Problema era că acum, când se plimba prin grădina de la ţară în mijlocul zilei, respirând aer proaspăt, părea să aibă mintea mai puţin limpede decât oricând.

În primul rând, trebuia să se gândească la Lady Claire.

Petrecuse o bună parte din drumul spre Surrey gândindu-se că poate fata nu era atât de enervantă cum şi-o amintea. Poate că nu avea să fie atât de prostuţă după ce mai înainta în vârstă. Poate că, în cele din urmă, nu avea să mai spună „într-adevăr” înnebunitor de des. Dar hotărâse că nu avea rost. Nu era genul lui, oricât de interesată era de el. Era o mare ironie. Cu un an în urmă, şi-ar fi dat braţul drept să aibă parte de atenţia unei tinere atât de încântătoare şi de suave precum Lady Claire. Acum i se părea o povară. Ce naiba era în neregulă cu el?

Îşi trecu mâinile prin păr. Nu conta. Lady Claire nu era singura femeie din înalta societate, în afară de Sarah. La întoarcerea în oraş, pur şi simplu urma să reevalueze opţiunile pe care le avea. Ceea ce trebuia să fie destul de simplu. Căci acum era hotărât să nu se gândească la nimic altceva în afară de relaxare.

— Berkeley, ce bine că ai venit! strigă Garrett Upton, îndreptându-se spre Christian, care se plimba prin grădină.

— Upton, mă bucur să te văd!

Îşi strânseră mâinile.

— Se pare că Daphne şi Rafe se căsătoresc în cele din urmă, zise Upton cu obişnuita sa voce jovială.

— Aşa se pare, răspunse Christian.

Upton nu-l privi în ochi.

— Tu în ce ape te scalzi, că tot veni vorba despre *căsătorie?*

În clipa aceea, Christian ştiu că era supravegheat. Reţeaua de spioni a lui Lucy Hunt acoperea tot oraşul şi ajunsese la ţară, incluzându-l, se pare, chiar şi pe prietenul său cel mai apropiat. De fapt, Upton era cel care îi prilejuise întâlnirea cu Lucy în Bath, cu aproape doi ani în urmă, la scurt timp după Waterloo. El şi Upton fuseseră colegi de şcoală şi se cunoşteau din copilărie. Upton nu îl întrebase niciodată în toţi anii lor de prietenie ce gânduri avea când venea vorba de *căsătorie.*

Christian îşi încrucişă braţele la piept şi, bănuitor, îşi cercetă prietenul.

— Te-a trimis Lucy, nu-i aşa?

Râsetul lui Upton răsună în grădină.

— Nu te alarma! E îngrijorată în privinţa ta. Ştii, am cunoscut-o pe Lady Sarah când a stat cu Jane şi cu mine o perioadă scurtă în Bath. Este o tânără foarte drăguţă. Tu…

Christian simţi că i se întunecă mintea de furie.

— Pentru Dumnezeu, Upton, te avertizez…

Dar se opri, căci o văzu chiar pe Lady Sarah urmând-o pe mama lui Cass, Lady Morgan, pe aleea din grădină. Erau la mai puţin de douăzeci de paşi în faţa lor, pe o alee aflată în unghi drept faţă de cea pe care erau ei, făcând turul grădinii.

— Ce…? întrebă Christian rămânând cu gura căscată.

Nu putu decât să privească fix.

Upton privi spre el, apoi spre Sarah şi din nou spre Christian.

— Că tot vorbeam de lup. Nu mă aşteptam să o văd pe Lady Sarah tocmai aici. Eşti bine, Berkeley?

— Nu. Vreau să zic, da. Totul este… în regulă. Nu am nimic. Ce spuneai?

Încercă să-şi îndrepte atenţia spre prietenul său. Dar nu auzea nicio vorbă din ce îi spunea acesta. Nu putea să se gândească decât la Sarah. Îşi imagina că simte miros de crini purtat de briză. Ce făcea aici? Îi cunoştea pe Daphne şi pe Rafe? Suficient de bine încât să participe la nunta lor? Ea nu menţionase că avea să vină. Oare îl văzuse?

Cel puţin primi rapid un răspuns la întrebarea aceea când ea se uită spre el şi îşi feri imediat privirea. Câteva momente mai târziu, Sarah dispăru, urmându-le pe Lady Moreland şi pe mama ei înapoi în casă.

Trebuia să plece. Trebuia să afle ce căuta ea acolo.

— Scuză-mă un moment, Upton.

— Mergi să o saluţi pe Lady Sarah? întrebă Upton cu un zâmbet larg.

— Nu, mormăi Christian pornind spre casă. Mă duc să o caut pe verişoara ta, Lucy.

*

Să o găsească pe Lucy Hunt era mai uşor de zis decât de făcut. Christian îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii încercând să o găsească pe evaziva ducesă. La ora ceaiului, era convins că îl evita.

De fiecare dată când găsea pe cineva şi era sigur că ştia unde se afla Lucy, persoana respectivă părea să nu-şi aducă nicicum aminte.

— Cred că am văzut-o în seră, spuse Cass.

— Ştiu doar că nu este în bibliotecă, îl vesti Jane.

— Aş putea să jur că mi-a spus că merge să călărească, îl informă soţul ei, Claringdon.

Cu o jumătate de oră înainte de cină, Christian o zări, în cele din urmă, ieşind de după colţ, pe unul din coridoarele de la parter.

— Lucy! strigă el.

Ea se întoarse în direcţia opusă.

— O, nu, nu face asta!

Porni după ea, aproape alergând pe holul de marmură şi oprindu-se brusc când ajunse la colţ. Lucy ajunsese la jumătatea drumului şi căuta un loc în care să se ascundă.

— Opreşte-te!

Se întoarse şi îi aruncă o privire inocentă, ca şi când nu ar fi încercat să scape de el.

— Berkeley, ai ajuns, spuse ea suav, dându-şi o buclă întunecată după ureche.

El ridică o sprânceană.

— Nu te preface că nu te ascunzi de mine!

Se îndreptară unul spre celălalt şi se întâlniră la mijlocul coridorului.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Lucy îşi îndepărtă din nou bucla rebelă. Nu-l privi în ochi.

— Ba da, ştii.

El îi aruncă o privire plină de neîncredere.

Ea clipi din nou, făcând pe inocenta.

— Vrei să-mi *spui* ceva, Berkeley?

— Da, am ceva să-ţi spun. De ce este Lady Sarah aici?

Lucy îşi exersase figura inocentă. Christian trebuia să

recunoască faptul că îi ieşea.

— Poftim? Lady Sarah este aici? Ei bine, nu am…

— Nu te preface, rosti el sacadat. Ştii la fel de bine ca mine că este aici. Vreau să ştiu *de ce.*

Lucy oftă.

— De ce contează motivul pentru care se află aici?

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Prezenţa ei aici are legătură cu tine?

Lucy îşi încrucişă şi ea braţele la piept.

— Întrebarea este… Acum, că este aici, ce vei face? Christian lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Vorbeşte cu ea. Singur. Recunoaşte că ai sentimente faţă de ea. Nu cred că nu va conta pentru ea.

— La naiba. Lucy, eu doar…

Lucy se răsuci pe călcâie în faţa lui, iar fustele verzi i se învârtiră în jurul gleznelor.

— Tu doar…? Ai recunoscut că ţii la ea?

— Nu, mârâi el printre dinţi.

Lucy ridică din umeri.

— Atunci, poţi sta departe de ea, Berkeley?

— Da, mormăi Christian printre dinţii încleştaţi.

Lucy îşi studie cu nonşalanţă unghiile, scoţându-l din sărite.

— Prea bine, viconte. Dovedeşte-o!

Capitolul 37

Cina fu servită şi avu mare succes. După aceea, toţi oaspeţii se întoarseră în saloane şi în birou pentru a bea şi a juca diverse jocuri. Cerul era întunecat şi aerul rece când Christian merse din nou la plimbare în grădină. Din fericire, de data asta, era sigur. Dar se blestema fără milă. Avusese nevoie de mai puţin de patru ore. Mai puţin de patru ore patetice pentru a recunoaşte că Lucy, intriganta nesuferită,

câştigase. Avea dreptate. Nu putea sta departe de Sarah. Nu o văzuse la cină, dar trebuia să vorbească cu ea. Între patru ochi.

Văzu că se apropie de el o torţă şi recunoscu silueta lui Lord Owen Monroe îndreptându-se spre el.

— Berkeley, aici erai, te-am căutat prin toată casa!

— Dacă te-a trimis Lucy, nu vreau…

— Lucy? De ce m-ar trimite Lucy?

Christian miji ochii spre Monroe.

— De ce ai venit?

— Dumnezeule, eşti suspicios astă-seară! Credeam că am lămurit lucrurile între noi în Bath. Ca să nu mai spun de cumpărături. Ei bine, ţi-am arătat cum să legi un nod perfect mai bine decât valetul meu. Nu merită asta puţină loialitate?

Christian răsuflă uşurat şi se frecă la ceafă.

— Am lămurit lucrurile, într-adevăr. Scuze, Monroe. Sunt doar puţin… încordat în această seară.

— Perfect, pentru că se pare că ai avea nevoie de o băutură şi exact acesta este motivul pentru care te-am căutat. Vreau să vorbesc cu tine, dacă ai un moment. Vrei să bei ceva?

— Nu.

Christian nu era atât de direct de obicei, dar în seara aceea dorea să o găsească pe Sarah şi…

— Ba da. Vino! Vom merge în bibliotecă. Este aproape goală. O putem da afară pe Jane Upton.

Berkeley clătină din cap văzând îndrăzneala lui Monroe. Ceva îi spunea că nu avea să câştige dacă se contrazicea în seara aceea cu el. În plus, nu putea alerga pe urmele lui Lady Sarah dând buzna în dormitorul ei. Oricât de mult i-ar fi plăcut.

— Foarte bine. Ia-o înainte.

În mai puţin de un sfert de oră, Christian se afla în biblioteca goală, cu un pahar de vin de Porto în mână, privindu-l pe Monroe aprinzându-şi un trabuc.

— Tata are unul din cele mai bune vinuri din ţară, zise Owen, sprijinindu-se de speteaza scaunului mare de piele

pe care se aşezase.

Monroe îşi puse piciorul peste braţul scaunului. Nu era deloc cuviincios.

— A fost bine că părinţii tăi au fost de acord să faceţi nunta aici, spuse Christian.

Monroe trase din trabuc.

— Cass a pus totul la cale. O adoră pe Daphne. Aproape la fel de mult ca pe fratele lui Daphne, soţul ei. Râse înfundat.

— Cass este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit, comentă Christian, apoi tăcu preţ de câteva momente, contemplând vinul din pahar înainte de a continua: Iartă-mă că sunt atât de direct, dar despre ce vrei să vorbeşti cu mine?

Monroe trase adânc din trabuc şi suflă fumul în aer, făcând cercuri perfecte. Rămase întins pe scaun.

— Mi-am cerut scuze pentru că te-am pocnit când am fost în Bath toamna trecută, dar am vrut să spun altceva.

Christian încuviinţă.

— Mai exact?

— Că îţi datorez mult.

Christian schiţă un zâmbet.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Dimpotrivă, îţi datorez totul – cel puţin fericirea. Dacă nu ai fi fost dispus să te prefaci că eşti interesat de Alex pentru a mă face gelos, era posibil să nu-mi fi revenit niciodată şi să nu-i fi declarat ce simţeam. Am fost un nesăbuit.

Christian sorbi lung din vinul de Porto.

Monroe avea dreptate. Tatăl lui avea, într-adevăr, un vin al naibii de bun.

— După cum am spus, nu-mi datorezi nimic. A fost ideea lui Lucy.

Râsetul lui Monroe răsună în bibliotecă.

— Nu mă îndoiesc, dar ai fi putut-o refuza.

Christian pufni.

— Ştii cât de dificil este să o refuzi pe Lucy?

Monroe râse din nou.

— Chiar ştiu.

Christian miji ochii.

— Nu-mi spune, m-ai minţit! Eşti trimisul ei astă-seară, nu-i aşa?

— Nu. Nu sunt trimisul ei. Însă s-ar *putea* să fi stat de vorbă cu Cass mai devreme.

Christian mormăi.

— Cass? Bine. Spune despre ce e vorba. Ce te-a pus Cass să faci?

Monroe suflă încă două cerculeţe de fum în aer.

— Nu m-a pus să fac nimic altceva decât să îţi amintesc că ne-ai ajutat pe mulţi dintre noi să găsim dragostea şi este timpul să accepţi şi tu să fii ajutat.

Christian înclină capul. Era înfrânt încet-încet de propriii prieteni. Se părea că puseseră la cale o conspiraţie împotriva lui. Răsuflă din adâncul pieptului. Prea bine. Aşa să fie.

— Cum propui să mă ajutaţi?

— Cass îmi spune că vrei să vorbeşti cu Sarah între patru ochi.

— Nu am spus niciodată…

Monroe arcui o sprânceană spre el.

— Vrei să vorbeşti cu ea între patru ochi sau nu?

Christian se frecă la ochi.

— La naiba! Bine. Da.

Monroe zâmbi larg spre el.

— Excelent. Mâine după-amiază, la ora 14. Este o casă a pădurarului spre capătul nordic al proprietăţii.

— Cum Dumnezeu…

— Ah, ah, ah! Nu îmi pune la îndoială metodele! Mai scoase câteva cerculeţe de fum. Alex dă şi ea o mână de ajutor. Este extrem de încântată că are ocazia să te ajute după ce ai făcut pentru relaţia noastră. Lasă totul în seama noastră!

— Dar…

Monroe sorbi lung din vinul de Porto.

— Casa pădurarului. Ora 14.

Capitolul 38

Sarah habar nu avea de ce Alexandra Hobbs insista atât de mult să îi arate capătul îndepărtat al moşiei Monroe. Presupunea că tânăra ţinea foarte mult la proprietate, dat fiind că avea să fie doamna casei într-o bună zi. Era un loc minunat. Dar, când ajunse împreună cu Lord Owen şi Lady Alex la capătul îndepărtat din partea nordică, începu să se întrebe de ce fusese de acord cu acea mică plimbare.

Cu o seară în urmă, nu putuse să doarmă după ce îl văzuse după-amiază pe Christian în grădină. Reuşise să o convingă pe mama ei că o durea capul şi luă masa în cameră, evitând cina cu toată lumea şi conversaţiile neliniştitoare. Dar trebuia să dea ochii cu el mai devreme sau mai târziu. Era sigură de asta. Şi ştiuse că aşa avea să fie. Ştiuse tot timpul că avea să vină la Surrey şi că urma să îl vadă. Îi pomenise de nuntă iarna trecută, în Scoţia. Daphne Swift şi Rafe Cavendish erau doi dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Christian. Ea era intrusa acolo. Venise doar pentru că insistase mama ei. Se părea că nunta unei fiice şi surori de conte cu un proaspăt viconte care era erou de război reprezenta un eveniment special din punctul de vedere al mamei ei. Sarah îşi petrecuse întregul drum până acolo gândindu-se cum avea să fie întâlnirea cu el. Ce voia să îi spună?

Ce *putea* să-i spună? Ultima dată când se văzuseră, îl sărutase pasional, apoi fugise de el. Ca o proastă. Nu *putea* spune prea multe după un astfel de episod. Cu o seară înainte, nu reuşise să îi spună nici măcar un lucru coerent. Fusese de acord să iasă la plimbare cu Alex şi cu Lord Owen pentru că era laşă. Dacă ieşea din casă pentru o vreme, avea şanse mai mici să dea peste Christian. Dar plimbarea se transformase într-o aventură mult mai lungă decât se aşteptase şi o dureau picioarele.

— Ar trebui să mă întorc, le spuse ea însoţitorilor ei,

încetinind pasul. Mama vrea să mai probez o dată rochia pe care o voi purta mâine-dimineaţă la nuntă şi…

— A, uite! Iată casa pădurarului, zise Alex şi arată spre o casă albă şi mică, aflată pe o colină, înaintea lor.

— Nu-i aşa că e drăguţă?

— Foarte drăguţă, răspunse Sarah, de-abia uitându-se la mica locuinţă. Dar ar trebui…

— Hai să ne apropiem!

Lord Owen o porni cu pas vioi prin iarba care ducea spre căsuţă. Alex îşi ridică repede fustele şi îl urmă.

Sarah se întoarse şi privi spre casa principală. Nu putea parcurge toată distanţa aceea singură. Mama ei avea s-o întrebe de ce i-a părăsit pe cei care o însoţeau. Nu. Trebuia să îşi convingă prietenii să se întoarcă.

— Aşteptaţi-mă! strigă ea, ridicându-şi fustele şovăielnic şi urmându-i.

Când ajunseră la uşa de la intrare a căsuţei, Sarah rămăsese fără suflu şi îi intrase o pietricică în pantofi. Lord Owen se uita pe fereastră, iar Alex studia florile de un roşu aprins care se revărsau din jardinierele de la ferestre.

— Pădurarul este aici? întrebă Sarah, sprijinindu-se cu mâna de peretele căsuţei pentru a-şi scoate pietricica din pantof.

— Tata nu a angajat un pădurar momentan, răspunse Lord Owen, continuând să privească pe fereastră.

După ce îşi scoase pietricica din pantof, Sarah i se alătură lui Alex lângă jardiniere.

— Păcat că o căsuţă atât de drăguţă stă goală!

— Să intrăm, spuse Alex, arătând spre uşă.

Sarah privi spre prietenii săi.

— O, dar chiar ar trebui să…

— Hai, îi făcu semn din cap Lord Owen. Presupun că uşa este nu este încuiată.

Sarah privi spre mica uşă roşie. Stătea aproape de ea. Ezită un moment, dar în cele din urmă hotărî că, dacă arunca iute o privire înăuntru, prietenii ei aveau să se întoarcă mai repede la conac. Era mai bine să intre.

Puse mâna pe clanţă şi apăsă.

Owen avea dreptate. Uşa nu era încuiată. O deschise şi păşi înăuntru. Încăperea era plăcută şi curată. Văzu o măsuţă şi scaune, o vatră neaprinsă, două scaune de lemn lângă şemineu, un pat mare în colţ. Mirosea vag a praf şi lemn. Dar era plăcută şi curată.

Se pregătea să se întoarcă, să le facă semn prietenilor săi să intre, când îi atrase atenţia o mişcare din colţul camerei. Privi din nou. Văzu un bărbat stând acolo. Rămase fără suflare.

Bărbatul se întoarse spre ea. Era… Christian. Stătea acolo, îmbrăcat în pantaloni de piele, cămaşă albă şi lavalieră, o redingotă de culoarea safirului şi cizme negre lungi. Avea părul pieptănat pe spate şi era bărbierit, aşa cum era de când se întorsese în oraş. Avea o expresie de nepătruns, dar ochii lui albaştri precum cristalul îi întâlniră privirea şi între ei se iscară scântei. Sarah strânse tocul uşii. Era atât de chipeş! Voia cu ardoare să îl atingă.

Făcu un pas înainte şi rămase fără suflare.

— Ce faci aici?

El îşi vârî mâinile în buzunare.

— Am vrut să te văd.

Ea clătină din cap.

— Pe *mine?* Dar noi…

Privi în urma ei. Alex şi Lord Owen nu se vedeau nicăieri. Uşa era încă deschisă, dar ei nu mai erau acolo.

Ieşi afară şi se uită în toate părţile. Dispăruseră. Intră în casă, complet confuză.

— Probabil şi-au continuat plimbarea. Au spus că ne vor lăsa să vorbim între patru ochi.

— Să vorbim… Sarah rămase cu gura căscată. Ai pus la cale toate astea? Cu Lady Alex şi Lord Owen?

— Da, zise Christian şi se apropie de ea. Sper că nu eşti furioasă.

Închise uşa în urma ei pentru a se putea gândi o clipă. Cum se simţea? Ce trebuia să simtă? O ademenise aici? Din ce motiv?

— Nu, nu sunt furioasă. Nu ştiu ce să cred.

El îşi sprijini braţul de poliţa şemineului.

— Nu ştiam că vii la această nuntă până când nu te-am văzut ieri în grădină.

Sarah îşi desfăcu boneta şi şi-o dădu jos. Nu se simţea în largul ei cu ea pe cap în casă. Pălăria lui Christian era tot pe masă.

— Am primit o invitaţie în ultima clipă. Mama a acceptat imediat deoarece a fost invitat şi Lord Branford. Se pare că l-a cunoscut pe fostul conte, tatăl lui Lady Daphne.

Christian înţepeni.

— Branford este aici? Nu l-am văzut la cină.

Ea datină iute din cap.

— Vine abia mâine-dimineaţă la nuntă. Se pare că prinţul are nevoie de el la o altă petrecere astă-seară.

Christian ridică o sprânceană.

— Pare stilul lui Branford. Mereu interesat de cea mai prestigioasă invitaţie.

Sarah trase de fundele bonetei.

— Nu m-ai adus aici să vorbim despre Lord Branford, nu-i aşa, Christian?

El clătină din cap.

— Nu. Sper că vei asculta. Măcar câteva clipe.

Ea mai făcu un pas spre el. Îi despărţeau doar câţiva paşi. Îşi aruncă boneta pe masă, lângă pălăria lui. El întinse mâna, apoi o lăsă să-i cadă pe lângă corp.

— Nu contează. A fost o prostie. Îmi pare rău că mi-a trecut aşa ceva prin cap. Ar trebui…

Sarah ridică privirea spre el.

— Spune-mi. Ce voiai să-mi zici?

El privi în jos.

— Ceva care mă îndoiesc că va schimba lucrurile.

Ea trase aer adânc în piept.

— Spune-mi, Christian!

Se întoarse cu faţa spre ea. Îi întâlni privirea.

— Ce-ar fi dacă te-aş cere în căsătorie, Sarah? Ai rupe logodna cu Branford? Ţi-ai sfida părinţii?

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i venea să creadă. Nu îi venea să creadă că auzea acele cuvinte. Că el le

rostise cu adevărat.

— Oh, Christian!

El se lăsă într-un genunchi şi îi luă mâna în mâinile lui.

— Căsătoreşte-te cu mine, Sarah! Te voi scăpa de el.

Lacrimile i se scurseră pe obraji.

— Christian, eu…

El se ridică repede, îi cuprinse obrajii în palme şi o privi scrutător.

— Nu poţi spune că-l iubeşti. Ştiu că nu poţi.

Sarah clătină din cap.

— Este adevărat. Nu pot.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu el. Ştiu că nu vrei. Ai fugit de acasă în Scoţia pentru a-l evita. Nu se poate să îl doreşti.

Ea clătină din cap şi mai hotărâtă, muşcându-şi buza.

— Nu. Ştiu că nu.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, Sarah! Nu va mai trebui să-l vezi niciodată.

— Nu ştiu ce să fac. Sunt foarte confuză.

— Lasă-mă să te conving.

O trase în braţe şi o sărută. Limba lui i se strecură printre buze şi Sarah se topi la pieptul lui. Raţiunea îi spunea să îl oprească, să se desprindă, să spună nu, dar nu putea. *Voia* să-l sărute. Voise din momentul în care îl văd văzuse stând acolo lângă şemineu.

— Christian, şopti ea cu pasiune, ridicându-se pe vârfuri şi cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

El nu îşi desprinse gura de a ei. O sărută până când i se umflară buzele, apoi îşi plimbă gura pe obrazul ei, pe linia maxilarului, îi strecură limba în ureche, iar ea se înfioră lipită de el.

O luă în braţe şi o duse spre pat.

— Christian, nu putem…

— Lasă-mă să te ating. Doar să te ating.

Ea încuviinţă, cu mintea înceţoşată de dorinţă. Şi ea dorea să o atingă. Îl dorea atât de mult, încât nu se putea gândi la altceva. Christian îşi scoase lavaliera, apoi cămaşa. Sarah îi văzu din nou abdomenul musculos. Se ridică şi îşi

desfăcu rochia. El îi trase în jos corsetul, eliberându-i sânii, şi se năpusti flămând asupra lor. Ea îi atinse pieptul musculos cu degetele, în vreme ce buzele lui îi găsiră sfârcurile şi le supse pe rând. Îi ţinu capul lipit de pieptul ei, dorind să nu se termine niciodată. Apoi mâna lui i se strecură pe sub fuste, urcă de-a lungul piciorului, şi ea se înfioră din nou când degetele lui ajunseră în locul unde i se împreunau coapsele. Voia să o atingă acolo mai mult decât orice. Îşi desfăcu picioarele şi îi simţi degetele explorând-o. Oh, Dumnezeule, nu era greşit ce făcea, dar nu voia să se oprească! Niciodată.

El îşi strecură un deget în ea, iar ea închise ochii, gemând.

— Christian, oh, Christian…

— Eşti atât de udă, Sarah. Atât de fierbinte! Eşti perfectă.

Îşi mişcă degetul, iar ea îşi lăsă capul pe spate, împingându-se în pernă. Nu mai simţise aşa ceva până atunci. Gura lui se lipise din nou de sfârcul ei, şi simţea valuri de fiori şi dorinţă radiind din sâni până spre locul intim dintre picioare, unde o atingea degetul lui, atât de blând, atât de tandru. Atât de bine.

Îşi arcui spatele pentru a-şi apropia şi mai mult sânii de gura lui. Apoi buzele lui urcară până la gura ei, şi o sărută lung, după care pluti pe deasupra obrazului ei, reveni la ureche, coborând iar de-a lungul gâtului, asupra căruia se năpusti cu ardoare.

În tot acest timp degetul lui continua să se joace cu ea, pătrunzând-o şi mişcându-se într-un ritm interzis, care îi făcea şoldurile să se arcuiască şi să se răsucească sub mâna lui.

— Christian, eu nu…

— Şşşt! Vreau doar să te privesc.

Apoi o frecă în cercuri strânse cu degetul mare într-un punct dintre picioare despre care habar nu avea că exista. Ea ţipă, iar el o sărută din nou, înăbuşindu-i strigătele cu gura.

Presiunea dintre picioare crescu şi se amplifică,

făcând-o să îl cuprindă cu braţele şi să-l sărute aprig încă o dată înainte să fie invadată de valuri de plăcere în tot trupul şi să-i strige numele.

Christian îşi apăsă fruntea peste pe a ei cu putere. Respira sacadat. Gâfâia şi părea să sufere. Îl sărută pe tâmple şi îi şopti la ureche:

— Ce pot să fac pentru tine? Ca să…

— Nimic.

Întinse mâna spre mijlocul lui, căutând nasturii pantalonilor, dar el îi apucă degetele şi le duse la gură, sărutându-le.

— Eşti atât de frumoasă, Sarah, atât de încântătoare când…

O bătaie în uşă îi întrerupse. Se auzi vocea plăcută a lui Alex: – Sarah, suntem aici. Eşti bine? Probabil că ar trebui să ne întoarcem.

Sarah se desprinse brusc de Christian, continuând să răsufle sacadat, iar inima bătându-i cu putere.

— Da, da! Vin imediat, răspunse ea.

— Te aşteptăm aici, o auzi pe Alex.

Christian se rostogoli în pat, cu braţele desfăcute.

— La naiba!

Sarah se ridică şi îşi netezi grăbită hainele.

— Nu ştiu ce să spun.

Se ridică şi el, privind-o.

— Spune-mi că îl vei părăsi. Spune-mi că te vei căsători cu mine! Ea clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Vreau. Vreau cu adevărat, dar…

— Dar ce? Ce mai este? De ce ai sta cu el dacă nu-l iubeşti?

— Vrei să spui că tu mă iubeşti? Îl privi scrutător. Spune da!

Trebuia să spună da.

El se ridică într-un cot şi îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Sarah, vreau… vreau să mă căsătoresc cu tine. E limpede că suntem atraşi unul de celălalt. Ştiu că ţii la mine

mai mult decât la el.

Sarah îşi simţi inima cuprinsă de tentacule de gheaţă. Nu putea să o spună. Nu o iubea. Îşi muşcă obrazul atât de tare, că simţi sânge în gură. Apoi se întoarse, îşi luă boneta şi ieşi în fugă pe uşă.

Capitolul 39

În seara aceea, după ce se pregătise de culcare şi îi spusese cameristei că putea pleca, Sarah se ridică şi privi pe fereastra dormitorului de oaspeţi în care se afla spre cerul indigo al nopţii. Îşi cuprinse mijlocul cu braţele. Se simţise în al nouălea cer când îl sărutase pe Christian în ziua aceea, lăsându-l să o atingă în felul acela intim în care o făcuse. Nu avea să uite niciodată. Niciun crâmpei.

Dar era o singură problemă. Nu fusese capabil să spună că o iubea. Poate că exista pasiune între ei, ceea ce era limpede, dar şi cu ea făcea ceea ce făcuse mereu, încercând să salveze o domnişoară aflată la ananghie.

„Te voi scăpa de el”. Acestea fuseseră cuvintele lui. Nu îi spusese: „Te iubesc nebuneşte şi nu pot trăi fără tine”. Cum putea fi o căsătorie bazată pe eliberare să fie mai bună decât una bazată pe un contract încheiat cu sânge rece? Nu avea cum. Chiar dacă ameninţarea scandalului plutea deasupra capului ei, refuza să-i permită lui Christian să devină un martir pentru ea. O ajutase destul, oricum nu-i mai putea cere nimic.

Refăcu încet conturul geamului cu degetul. Când eram mică, visase la ziua nunţii. În visurile ei, un bărbat minunat care o iubea îi era alături. Dar visurile din copilărie fuseseră spulberate cu multă vreme în urmă. Nu avea nici 13 ani când i se spusese cât se poate de clar că părinţii aveau alte planuri pentru ea. Planuri pe care le avuseseră din ziua în care se născuse. O îmbrăcaseră ca pe o păpuşă şi o perindau prin faţa aristocraţilor din înalta societate, hotărâţi să o dea celui care deţinea cea mai înaltă poziţie

socială. Ştiuse că aşa avea să se întâmple. Fusese pregătită pentru asta sau credea că era. Aşa funcţionau lucrurile în lumea lor. Avea vreo cinci prietene care se căsătoriseră cu un an în urmă, deşi abia îşi cunoscuseră soţii. Nici nu începea vorbă să se îndrăgostească. I se spusese de când era copilă că trebuia să facă ce i se spunea. Asta era tot. Meg părea hotărâtă să rămână singură, tânjind după Hart. Dar era o situaţie diferită. Meg nu avea zestre. La uşa ei nu se înghesuiau o mulţime de pretendenţi. Putea măcar să pretindă că îşi urmează inima. Sarah nu îşi putea permite acest lux. *Trebuia* să facă ce i se spunea. Nu *putea* să-şi facă părinţii de râs.

La naiba cu Lucy Hunt şi prietenii ei care o făcuseră să creadă că putea să se aştepte la mai mult! Toţi păreau să fie îndrăgostiţi până peste cap de soţii sau soţiile lor. De regulă, lucrurile nu stăteau aşa în sânul înaltei societăţi. Căsătoriile lor erau speciale. Diferite. Nu avea toată lumea un asemenea noroc.

Chiar dacă Sarah nu îl iubea pe Lord Branford şi nu îşi făcea iluzii că el nutrea sentimente pentru ea, el avea o poziţie bună, era bogat, puternic şi nu arăta de parcă nu s-ar fi putut uita la el. Nu era crud, cheltuitor sau bădăran. Părea destul de sănătos şi avea o dantură decentă. La urma urmei, ar fi putut face o alegere mult mai proastă. După ce urmau să se căsătorească, probabil că nici măcar nu aveau să petreacă prea mult timp unul în compania celuilalt. Ca majoritatea cuplurilor din aristocraţie, urmau să ducă vieţi liniştite, fericite, dar separate, mai ales după ce îşi făcea datoria de a-i da un moştenitor sau doi. Aşa decurgeau lucrurile. Totul era exact cum trebuia.

Singurul lucru nelalocul său era ceea ce simţea pentru Christian. De ce trebuia să-l *dorească* atât de mult? se gândea la el, stătea trează noaptea închipuindu-şi cum ar fi fost să trăiască o viaţă alături de el. Cel mai rău era că deja ştia cum ar fi fost. Aflase în Scoţia când petrecuseră timp împreună.

O bătaie uşoară la uşă îi întrerupsese gândurile. Se întoarse şi spuse:

— Intră!

Uşa se deschise şi intră mama ei.

— Speram să te prind înainte să adormi.

— Iată că m-ai prins.

Sarah se îndepărtă de fereastră şi se aşeză pe marginea patului. Mama ei i se alătură, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Ce este, mamă?

Femeia îşi împreună mâinile în poală.

— Voiam să aştept şi să îţi spun la întoarcerea în Londra, dar cred că este mai bine să afli acum.

Sarah simţi că o cuprinde panica.

— Să ştiu ce?

— Tatăl tău a vorbit cu Lord Branford. Au hotărât că este mai bine ca nunta să aibă loc cât mai curând. Au convenit că vă veţi căsători peste trei săptămâni, imediat după citirea anunţurilor.

Sarah îşi apăsă mâna pe piept. Nu putea respira.

— După citirea anunţurilor?

— Da, draga mea. Nu are rost să mai amâni. Ştiu că eşti neliniştită, ceea ce este normal pentru o tânără mireasă. Dar nu trebuie să-ţi faci griji în nicio privinţă. Îţi voi spune tot ce trebuie să ştii şi…

— Nu, mamă, nu despre asta este vorba. Doar că…

— Ce e, draga mea?

— Eu…

Chipul mamei deveni serios şi aspru.

— Sarah, ştiu că îţi stă gândul la Lord Berkeley.

Panica i se înteţi.

— Poftim?

— Am văzut cum te uiţi la el la balul familiei Hollister şi cum ai vorbit cu el la petrecerea marchizului. E limpede ca bună ziua că ai sentimente pentru el.

În pieptul lui Sarah încolţi o mică speranţă.

— Mamă, dacă aş vrea să… mă căsătoresc din dragoste?

— Nu există aşa ceva, pufni mama ei.

Speranţa ei muri înainte de a se naşte.

— Dar eu…

— Te vei căsători cu Lord Branford, Sarah! După aceea, dacă vrei, poţi să ai o legătură discretă cu Lord Berkeley. Poţi să o faci. Dar, pentru Dumnezeu, aşteaptă până când vei da naştere unui moştenitor. Asta e tot ce îţi cer.

Sarah se înfioră. Simţea că nu ştia cine era femeia de lângă ea. De ce se gândise, chiar şi pentru o clipă, că mama ei ar putea să o înţeleagă? Că i-ar putea arăta compasiune? Sarah lăsă capul în pământ. Nu i-ar cere niciodată lui Christian să aibă o legătură cu ea. Era sub demnitatea lui. Şi a ei. Asta dovedea că mama ei nu o cunoştea deloc.

Mama ei o bătu uşor pe mână.

— Lord Branford a fost bun că a aşteptat toate aceste luni, mai ales după mica ta escapadă nefericită de iarna trecută. Este timpul să încetezi cu copilăriile. Fă ce ţi se spune, Sarah!

— Da, mamă, murmură ea.

„Fă ce ţi se spune, Sarah!” Cuvintele acelea îi răsunară în urechi până când o apucă durerea de cap.

— Nu este aşa de rău. Gândeşte-te, putem termina cumpărăturile pentru trusou imediat ce ne întoarcem la Londra. Asta ar trebui să te înveselească.

Nu. Mama ei nu înţelegea nimic.

— Da, mamă, murmură ea ţeapănă din nou.

Mama ei o bătu din nou pe mână.

— Ai început deja probele la rochia de nuntă. Vom mări numărul probelor în fiecare săptămână.

— Da, mamă.

Altceva nu putea să spună. În minte îi reveni după-amiaza cu Christian în detalii copleşitoare. Ziua nunţii se apropia, iar laţul i se strângea tot mai mult în jurul gâtului. Simţea că nu putea respira.

— Totul va fi bine, draga mea. Mama ei se ridică şi se îndreptă spre uşă. Acum, culcă-te! Lord Branford va veni mâine la nuntă şi trebuie să fii proaspătă şi odihnită pentru el.

— Da, mamă.

Uşa se închise în urma mamei, şi Sarah simţi un nod în gât. Pereţii camerei începeau să se strângă în jurul ei. Încăperea deveni din ce în ce mai mică. Avea să se căsătorească cu Lord Branford peste trei săptămâni. Avea să se căsătorească cu Lord Branford peste trei săptămâni? Trei săptămâni? Era prea repede. Prea curând. Nu putea respira. Se ridică din pat şi dădu fuga la uşă. Nu purta decât cămaşa de noapte şi halatul, dar nu conta. Trebuia să iasă din camera aceea. Deschise uşa şi alergă pe coridor. Din fericire, era întuneric şi pustiu. Alerga undeva, spre cineva, deşi în sinea ei nu voia să recunoască. Alex îi spusese unde se afla camera lui Christian mai devreme, când făcuseră turul casei. Lord Owen îi arătase care era camera lui, spunându-i că Lord Berkeley stătea exact lângă el. La momentul respectiv, se gândise că era o informaţie inutilă, dar acum era recunoscătoare pentru asta. Alergă pe hol în picioarele goale. Se întoarse, o luă spre aripa celibatarilor şi traversă în goană şi coridorul acela. Trebuia să-l vadă. Trebuia să-i spună. Nu ştia de ce. Nu ştia decât că el era singura persoană pe care o întâlnise vreodată care îi spusese că avea uneori senzaţia că pereţii se strâng în jurul lui. Era singura persoană care o putea înţelege.

Se opri brusc în faţa uşii. Răsufla atât de sacadat, încât se temea că avea să-i trezească pe toţi ocupanţii camerelor din aripa aceea. Bătu cât de încet putu, apoi îşi lipi urechea de uşă, încercând să audă dacă se auzea vreo mişcare înăuntru.

Trecură câteva momente nesfârşite înainte ca uşa să se deschidă. Christian stătea acolo, îmbrăcat cu nişte pantaloni subţiri de pânză şi cu pieptul gol. Avea părul puţin răvăşit, de parcă deja se băgase în pat, dar era atât de chipeş, încât vru să-i sară de gât şi să-l sărute. În schimb, înghiţi nodul care o sufoca. El îşi trecu mâna prin părul răvăşit.

— Sarah, ce este? Ce s-a întâmplat?

— A trebuit să ies din cameră. Nu… Nu puteam respira. Se strângeau pereţii în jurul meu.

Îşi trecu unghiile pe deasupra braţelor.

El scoase capul pe uşă şi privi în stânga şi în dreapta pe coridor pentru a se asigura că nu erau văzuţi, apoi o trase repede în dormitor.

— Nu eşti în siguranţă acolo. Dacă te vede cineva, reputaţia ta va fi ruinată.

— Ştiu. Dar trebuia să spun cuiva, să-ţi spun ţie…

— Să-mi spui ce?

— Nu puteam respira, Christian. Pereţii… Nu pot…

O luă de mână şi o duse spre pat, îi spuse să se aşeze şi îi puse mâinile pe umeri.

— Lasă-ţi capul spre genunchi. Respiră!

Făcu ce îi spusese, îndoindu-se din mijloc şi lăsându-şi capul spre genunchi cât de mult putu. Fără corset, era simplu. Christian o frecă pe spate, şi ea îi simţi mâna fierbinte ca fierul încins prin halat. Se strădui să respire cu capul aplecat şi cu mâinile în păr.

— Trage aer pe nas şi expiră pe gură, spuse el încet.

Trecură câteva momente, apoi respiraţia i se linişti, iar el o mângâie pe spate. Mâna lui urcă spre părul ei. Încercă să ignore faptul că se simţea atât de bine. Nu voia ca el să se oprească. În cele din urmă, se ridică şi trase cu greu aer în piept.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da.

Încuviinţă din cap şi încercă să nu-i privească pieptul musculos şi gol. Se purta atât de frumos cu ea. Întotdeauna o făcuse, chiar şi după ce îl respinsese cu cruzime în după-amiaza aceea. Chiar şi după ce fugise de el.

— Îmi spui ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se întoarse uşor spre el şi îl privi în ochi.

— Tata şi mama au stabilit data nunţii. Va fi peste trei săptămâni, imediat după citirea anunţurilor.

— Înţeleg. Iar asta te-a făcut să intri în panică?

Ea încuviinţă din cap mâhnită, vrând să se arunce în braţele lui şi să-l îmbrăţişeze. Să îşi lipească fruntea de pieptul lui şi să inspire parfumul iute de lemn şi de apă de colonie.

— Am ştiut doar că vreau să te văd, Christian. Trebuia să…

El îi scrută chipul.

— Trebuia să…?

Nu mai avea cuvinte. Se repezi spre el şi îi vârî mâinile în păr, năpustindu-se asupra gurii lui. El căzu pe spate, iar ea se puse deasupra lui, sărutându-l, cu trupul lipit de al lui. Mâinile lui îi urcară în păr, iar limba lui se strecură în gura ei. Apoi palmele lui coborâră pe şoldurile ei, pe talie şi o aşeză deasupra lui. Îşi strecură din nou degetele în părul ei, care i se revărsă pe umeri în valuri negre.

— Atinge-mă, Christian. Cum ai făcut-o în după-amiaza asta.

Într-o clipă, era întinsă pe spate, cu el deasupra, iar mâna lui coborî pe halatul ei. Îi desfăcu cordonul din jurul mijlocului şi i-l scoase. Se ridică în fund pentru a-l ajuta şi aruncă iute halatul. Apoi mâna lui ridică marginea cămăşii de noapte şi o scoase de pe ea. Stătea acolo goală sub privirile lui încinse, în vreme ce ochii lui îi cutreierau întregul trup. Nu simţea nimic altceva decât mândrie. Mândrie şi dorinţa de a-l vedea şi pe el gol. Mâna lui îi atinse glezna dezgolită, urcă pe gambă, apoi îi atinse partea exterioară a coapsei. După aceea, i se strecură între picioare. Ea se înfioră şi îşi puse mâinile pe pieptul lui gol, minunându-se de muşchii care tresăltau sub atingerea ei.

— Arată-mi cum să te fac să te simţi aşa cum m-ai făcut tu pe mine să mă simt astăzi.

— Nu, clătină el din cap.

— Te rog, şopti ea deasupra gurii lui deschise. Vreau să o fac.

Avea o idee vagă cu privire la ce l-ar face să se simtă bine. Îşi duse mâna între picioarele lui şi îl mângâie. Îl simţi tare sub palmă, iar el gemu.

— Sarah, eu…

— Lasă-mă să te ating, Christian.

Dar el îi îndepărtă mâna ţintuind-o, laolaltă cu cealaltă deasupra capului, pe pat. Apoi se lăsă încet în jos,

pe trupul ei gol.

— Eşti frumoasă, Sarah. Ai un trup perfect. Exact aşa cum ştiam că va fi.

— Atinge-mă, îl imploră ea.

Gura lui coborî de-a lungul gâtului, apoi pe sâni. Îl supse pe fiecare în parte înainte de a continua să coboare. Îi sărută coastele şi abdomenul plat, apoi coborî şi mai jos. *Mai jos.*

Sarah îşi strânse picioarele şi icni când îşi dădu seama ce era pe cale să facă. Îi dăduse drumul mâinilor şi încerca să-l îndepărteze când limba lui fierbinte şi umedă îi găsi miezul fiinţei şi începu să o lingă adânc, cu mişcări lungi şi flămânde, care o făcură să cadă cu capul pe pernă. Se zbătea sub el vrând să se mişte, dar nedorindu-şi ca el să se oprească.

— O, Dumnezeule! Christian!

— Şşşt!

Îi duse un deget la buze. Ea deschise gura şi i-l supse. El continuă să o lingă, cu mişcări adânci, făcându-i coapsele să tremure şi genunchii să i se înmoaie.

Găsi punctul acela perfect din nou şi îl linse în cercuri strânse, iar şi iar, până când Sarah se zvârcoli şi se zbătu în aşternuturi. Cu o mână o ţinea de şolduri, iar cu cealaltă coborî de la gura ei, oprindu-se pe un sfârc şi jucându-se cu el până când se arcui sub palma lui. Apoi simţi o senzaţie sublimă când o invadă un val de plăcere, care pomi dintre coapse şi urcă până la sâni când o atinse ultima oară cu limba fierbinte, făcând-o să exulte. Ţipă, iar el îi acoperi gura cu mâna, în vreme ce trupul ei satisfăcut tresălta, zguduit de spasme de plăcere.

Însă de data asta nu avea să fie refuzată. Voia să îl atingă şi să-l vadă. Să-l facă să se simtă cum o făcuse el să se simtă. Aşteptă ca plăcerea intensă să se tempereze înainte de a se ridica într-un cot şi de a-l împinge pe spate. Îl sărută lung şi apăsat.

— Trebuie să vorbim, începu el încercând să se ridice.

Dar nu avea de gând să îl lase să scape.

— Nu. Taci! Îi apăsă un deget pe buze, la fel cum

făcuse el mai devreme. Scoate-ţi pantalonii! îi spuse ea poruncitor.

În ochii lui luminoşi scânteie dorinţa.

— Sarah, nu ştii…

— Ştiu exact ce fac. Nu voi face decât să te ating. Doar te voi atinge.

Ajunse cu mâinile între picioarele lui şi începu să îi scoată pantalonii. Christian duse mâna să o oprească.

— Dacă mă opreşti, voi ţipa şi voi trezi pe toată lumea, îl avertiză ea.

— Nu ai îndrăzni, spuse el cu ochi scânteietori.

— La starea pe care o am astă-seară, nimic nu m-ar opri să o fac. Acum scoate-ţi pantalonii dacă vrei să tac!

Christian făcu ce îi spuse. Niciodată în viaţa lui nu îşi amintea de ceva atât de aţâţător ca frumoasa Sarah poruncindu-i să-şi scoată pantalonii. Avea să se supună. Nu doar pentru că voia să afle ce avea să-i facă, ci şi pentru că o credea în stare să ţipe şi să trezească toată casa. Nu îi putea pune reputaţia în pericol când venise la el atât de supărată. Nu era sigur de ce era capabilă în momentul acela. Dar el şi mădularul lui doreau cu disperare să afle.

Pantalonii dispărură în câteva secunde. Desfăcu nasturii, îi scoase de pe el şi îi aruncă pe podea. Sarah îl sărută pe gură, pe obraz, pe maxilar. Îşi strecură limba mică în urechea lui, iar Christian aproape că sări din pat. Apoi coborî mai jos şi începu să-i acopere cu o ploaie de sărutări pieptul dezgolit. Îi plăcea. Îi plăcea mult.

Mâna ei moale coborî şi îi cuprinse mădularul în palmă, făcându-l să strângă din dinţi. Dumnezeule mare! Ce îi făcea? Îl atingea, spusese. Doar îl atingea. Dar nu ştia dacă putea să îndure. Era posibil să izbucnească în mâna ei ca un flăcău lipsit de experienţă. Îşi muşcă obrazul şi încercă să se gândească la ce altceva. Poate la ceva morbid. Trist. Dar la ce? La ce? apoi mâna ei începu să se mişte în sus şi în jos şi nu se mai putu gândi la nimic altceva.

— Sarah, nu ar trebui…

— Nu ar trebui să ce? Să fac asta?

Îi mângâie carnea fierbinte şi tare.

— Nu, gemu el.

— Dar asta?

Se mişcă în direcţia opusă.

— Nu… rosti el cu o voce chinuită. Nici aşa…

— Dar aşa?

Ea îşi strânse mâna împrejurul mădularului, iar el se muşcă din nou de interiorul obrazului, de data asta dintr-un motiv cu totul diferit. Îşi ridică şoldul.

— Te rog!

— Dacă nu vrei să îţi fac asta, sunt sigură că nu ţi-ar plăcea nici asta, spuse ea cu un zâmbet viclean pe chip, exact înainte de a-şi apleca fruntea, coborând în jos şi prinzându-i capul mădularului între buzele pline şi senzuale.

La naiba! Christian îşi strecură degetele în părul ei negru.

Ea ridică privirea şi îi zâmbi.

— Spune-mi ce să fac, Christian. Arată-mi!

— Nu, gemu el.

Pentru Dumnezeu, era torturat! Era clar că făcuse ceva rău – sau foarte bun – în viaţa lui pentru a merita aşa ceva.

— Prea bine, spuse ea continuând să-l strângă în mână. Atunci spune ce să nu fac.

În ochii ei se vedea un licăr obraznic.

El strânse din dinţi.

— Nu… Nu mai pune gura pe mine, o avertiză el.

— Aşa? întrebă ea şi îl cuprinse din nou în gură.

El strânse şi mai tare din dinţi.

— Nu… Nu te mişca în sus şi în jos, gemu el.

Ea făcu exact acea mişcare, iar el îşi dădu ochii peste cap. Închise ochii, strângând pleoapele. Dar îi deschise iute, căci, Dumnezeule, voia să *vadă!*

— Orice ai face, se căzni el să spună, nu-ţi freca limba de mine în timp ce te mişti!

Iar ea făcu exact pe dos. Îi prinse din nou mădularul în gură, cuprinzându-l cu totul, şi se mişcă în jos, încet de tot. Apoi urcă iar, atingându-l în tot acest timp cu limba, în

vreme ce Christian se apăsa disperat cu capul pe pernă.

Îşi mişcă gura deasupra lui în sus şi în jos, iar şoldurile lui urmau fără să vrea ritmul impus de gura ei necruţătoare. În clipa aceea, nu ştia decât că, dacă ea s-ar fi oprit, el nu ar mai fi fost niciodată la fel. La naiba, oricum nu avea să mai fie la fel, dar gura ei împrejurul mădularului lui era cea mai cruntă tortură pe care o simţise vreodată!

Îşi desprinse gura de mădularul lui şi îl privi inocentă. El se uită în jos pe deasupra abdomenului, respirând atât de greu, că nu putea vorbi. Şi, la naiba, nici măcar nu putea gândi.

— Ce se va întâmpla dacă voi continua să fac asta, Christian? întrebă ea cu cea mai seducătoare voce pe care o auzise vreodată.

Îi freca mădularul în sus şi în jos, sărutându-i capul, sugându-l.

— Sarah…

Avea gâtul uscat. Rămăsese fără aer. Strângea aşternuturile în pumni, cu mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor.

— Te-ar face să te simţi la fel de bine cum m-ai făcut tu pe mine să mă simt? întrebă ea, lingându-i capul mădularului şi înnebunindu-l.

— Eu…

Fu singurul cuvânt pe care reuşi să îl rostească înainte ca gura ei să coboare deasupra lui din nou, frecându-l în sus şi jos fără milă. Iar şi iar. Dumnezeule mare! Femeia aceasta avea să-l omoare. Aveau să îl găsească mort în pat de dimineaţă. Dar merita. Merita cu vârf şi îndesat.

Ea îşi desprinse gura încă o dată.

— Hai să aflăm, ce zici? îl tachină ea.

Ce să zică? Nu putea să gândească limpede. Ce spusese? Ce voia să spună?

— Hai să aflăm ce se întâmplă dacă voi continua, spuse ea, ca şi când i-ar fi citit gândurile, exact înainte ca gura ei să coboare din nou, făcându-l să îşi lase iar capul pe spate, zbătându-se pe pernă.

Îl linse apăsat, iar el îşi arcui şoldurile când ea îşi frecă

limba în sus şi în jos pe carnea lui. Dacă nu ar fi trecut atât de mult de când fusese cu o femeie… Dacă nu ar fi fost *Sarah* cea care îi sugea mădularul de parcă s-ar fi născut pentru asta! Dacă nu s-ar fi priceput atât de bine… O prinse de ceafă şi gemu înainte să îşi reverse sămânţa în gura ei fierbinte, umedă şi delicioasă.

Sarah nu încercă să se îndepărteze. Ba chiar continuă până când se consumă şi ultimul spasm care îi zgudui trupul. Era bine! Oh, atât de bine! Apoi se sprijini într-un cot şi îi zâmbi, vădit încântată de sine.

Ce îi putea spune unei femei, pe deasupra inocentă, care tocmai…

— Poţi să scuipi…

Ea se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Prea târziu.

Buzele îi luceau.

O privi uluit când se aplecă, iar buclele ei întunecate i se revărsară pe sânii perfecţi şi îl sărută pe gură.

— Acum suntem chit, spuse ea cu un zâmbet larg.

— Nu am mai trăit niciodată în viaţa mea ceva…

Însă vocea lui răguşită se opri, iar el o trase în braţe. Capul ei se odihnea pe pieptul lui, exact sub bărbie. O sărută în creştet.

— Ce facem acum? întrebă ea cuprinzându-i umerii cu braţele.

Inima lui continua să duduie.

— Ce vrei, Sarah?

*

Se desprinse de el şi se sprijini din nou în cot, privind spre chipul lui frumos. Îşi simţea inima în gât. Răspunsul la întrebarea pe care era pe cale să i-o adreseze avea să le hotărască viitorul.

— Mă iubeşti, Christian? Poţi să spui că mă iubeşti?

Chipul lui îngheţă, ca şi când timpul ar fi stat în loc. Câteva secunde, singurul sunet care se auzi fu respiraţia ei. El părea că nu mai răsufla. Se desprinse de ea şi să ridică.

Îşi luă pantalonii de pe podea şi se îmbrăcă. Trase de ei şi înjură printre dinţi.

Sarah trase aşternutul pentru a-şi acoperi goliciunea. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se uita cum se îndepărta de ea, trecându-şi nervos mâna prin păr. Nu ştia exact la ce reacţie se aşteptase, dar nu era ce voia. Dintr-un motiv inexplicabil, îşi spusese că, poate când îl întrebase mai devreme la casa pădurarului, pur şi simplu nu era pregătit. Dar avusese timp să se gândească la asta. Şi *încă* nu o putea spune? Când vorbi, cuvintele lui erau măsurate şi calme.

— Chiar tu ai spus că o căsătorie nu trebuie să fie bazată pe dragoste. Avem pasiune, avem prietenie.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mă iubeşti, şopti ea distrusă, ridicând aşternutul şi acoperindu-şi chipul pe jumătate.

El blestemă din nou.

— Nu am spus asta. Nu ştiu ce…

— Ba da. Fii sincer, măcar atât îmi îndatorezi. Măcar atât îţi datorezi ţie însuşi! Cu dosul mâinii, îşi şterse lacrimile care ameninţau să i se reverse pe obraji. În tot acest timp, m-am întrebat de ce ai rămas celibatar. De ce nu ţi-ai găsit soţie. De ce devii prieten cu toate doamnele pe care ar trebui să le curtezi. Nu am putut să înţeleg. Părea un mister. Dar, în cele din urmă, am înţeles. *Vrei* să rămâi necăsătorit. *Vrei* să rămâi distant, să fii doar prietenos. Nu laşi pe nimeni în… în mod intenţionat. Şi apoi te miri că nu ţi-ai găsit soţie. Nu a fost niciodată vorba despre haine sau cizme şi nici măcar despre reputaţia ta. Vrei să ştii adevăratul motiv pentru care încă nu te-ai căsătorit, Christian? Uită-te în oglindă!

Sarah sări din pat, înşfăcându-şi cămaşa de noapte. Şi-o trase iute peste cap. Urmă halatul. Şi-l aruncă pe umeri, legându-l în jurul taliei. Apoi dădu fuga spre uşă. Avea ochii înceţoşaţi de lacrimi. Puse mâna pe clanţă, apoi se întoarse spre el pentru ultima oară. El stătea cu mâinile în şolduri. Privea fix în podea. În maxilar i se zbătea un muşchi.

— Sarah, nu…

Dar ea nu ascultă. Nu ştia decât că trebuia să se întoarcă în camera ei. Spera că nu avea să fie văzută. Trase adânc aer în piept şi încercă să se calmeze. Încercă să alunge lacrimile prosteşti, deschise uşa şi se uită pe coridor. Era pustiu şi se simţea răcoarea nopţii. Mirosea a lămâie şi a lemn lustruit.

— Sarah…

Vocea lui o urmă pe coridor, dar nu se opri. Fugi cât de iute putu pe hol, trecând de şirul de uşi care se topeau una într-alta sub ochii ei. Exact când se pregătea să cotească, apăru un bărbat de după colţ. Se izbi de pieptul lui, iar el o prinse înainte de a se prăbuşi.

— Dragă domnişoară…

O ridică, apoi se dădu înapoi.

Ea ridică privirea îngrozită, cu inima bătându-i atât de tare în piept, încât o durea. Era Rafe Cavendish. Nu. Nu era el. Avea părul prea lung pentru a fi Rafe. Era… Cade, fratele geamăn al lui Rafe. Cade se uită la ea şi la felul în care era îmbrăcată, la picioarele goale şi la părul ei răvăşit, apoi privi de-a lungul coridorului. Se întoarse şi ea şi îl văzu pe Christian pe jumătate îmbrăcat, stând în uşă, cu o expresie îngrozită pe chip.

— Ei, ei, ei, spuse domnul Cavendish, cu un zâmbet de-a dreptul amuzat pe chip.

Îngrozită, Sarah nu putea rosti niciun cuvânt. Avea gâtul uscat şi nu făcea decât să îl privească fix. Acela era momentul în care întreaga ei viaţă putea fi ruinată… sau salvată.

— Domnule Cavendish, eu… Noi…

— Te rog să mă ierţi, Lady Sarah, răspunse el, încrucişându-şi braţele la piept. Se pare că am nimerit într-un moment de-a dreptul inoportun.

— Cavendish, strigă Christian în şoaptă, din uşă, cu o voce răguşită şi rugătoare.

— Nu este nevoie de explicaţii, răspunse domnul Cavendish. Puteţi conta pe discreţia mea, căci eu, unul, am făcut şi mai rău. Am nişte secrete pe care, dacă le-aş

împărtăşi, aş putea sfârşi în ştreang.

— Ce spui acolo? îngăimă Sarah.

— Spun că nu aţi putea avea un aliat mai bun, răspunse el.

Sarah şi Christian îl priviră, nevenindu-le să creadă.

— În plus, continuă Cade, ce credeţi că *pun la cale* umblând pe holuri la ora aceasta din noapte? Nimic bun, vă asigur.

Le făcu cu ochiul fluierând şi îşi continuă drumul pe coridor spre dormitorul său.

Capitolul 40

A doua zi de dimineaţă, Lucy veni să o ia pe Sarah din cameră cu câteva ore înainte de începerea nunţii. Cu ajutorul cameristei, Sarah se spălase şi se îmbrăcase şi purta o rochie de zi drăguţă, de un galben strălucitor, avea părul ridicat în creştetul capului şi acoperit cu o bonetă legată într-o parte cu o fundă aurie. Singura dovadă a nopţii îngrozitoare pe care o avusese erau ochii uşor umflaţi şi cearcănele de sub ei. La naiba!

— Sper că mă vei însoţi, îi explică Lucy, după ce Sarah o pofti în cameră. De-abia aştept să iau parte la această nuntă! S-a lăsat mult aşteptată.

— Sunt sigură că va fi nemaipomenită, oftă Sarah încercând să nu se gândească la inevitabila ei nuntă.

— Da, va fi frumoasă şi puţin neobişnuită, având în vedere că sunt deja căsătoriţi.

Sarah rămase cu gura căscată. Se întoarse spre Lucy făcând ochii mari.

— Poftim?

Lucy flutură mâna în aer.

— Este o poveste pentru altă dată, draga mea. Acum vrei să vii cu mine? I-am văzut mai devreme pe părinţii tăi la parter, alături de Lord Branford.

Sarah hotărî să-şi ţină gura cu privire la întrebările pe

care le avea legate de faptul că Daphne şi Rafe erau deja căsătoriţi. Îşi dăduse seama că prietenii lui Lucy erau neobişnuiţi.

— A ajuns Lord Branford? întrebă ea în schimb. Sperasem că avea să renunţe.

Lucy schiţă un zâmbet.

— Nu ai un asemenea noroc.

— Bineînţeles, mama şi tata de-abia aşteptau să vină, spuse ea oftând.

— Desigur, răspunse Lucy. Par a se topi după el. Mai ales tatăl tău. Cred că ar trebui să se căsătorească *el* cu marchizul.

Sarah îşi apăsă un deget pe tâmpla care îi zvâcnea.

— Te rog, nu mă face să râd. Mă doare capul îngrozitor în dimineaţa asta.

Lucy îşi netezi cu eleganţă o sprânceană.

— Nu aveam de gând să pomenesc despre asta, draga mea, dar eşti, într-adevăr, puţin palidă şi parcă ai plâns.

Sarah se aşeză pe scaunul tapiţat din faţa măsuţei de toaletă şi se uită fix la propria ei reflexie.

— Oh, Lucy, dacă ţi-aş spune ce s-a întâmplat ieri… şi aseară, nu ai mai vorbi niciodată cu mine.

În foşnet de fuste, Lucy se apropie de ea, punându-i mâna pe umăr.

— Draga mea, ştii că nu este adevărat. Iar acum trebuie să-mi spui, căci m-ai făcut teribil de curioasă!

Sarah trase cu greu aer în piept. O privi pe Lucy şi nu văzu decât compasiune şi înţelegere în ochii de culori neobişnuite ai ducesei. Deschise gura hotărâtă să-i zică un singur lucru, dar zece minute mai târziu îi spusese întreaga poveste indecentă, fără a omite nici măcar un detaliu, inclusiv faptul că fratele geamăn al lui Rafe, Cade, asistase la ieşirea ei necuviincioasă din camera lui Christian cu o seară înainte.

— Oh, ce crezi că a făcut Cade? întrebă Lucy cu ochii mari sclipind de curiozitate.

Sarah se încruntă.

— Îţi dai seama că nu aceasta este ideea poveştii, nu-i aşa?

— Bineînţeles, draga mea. E vorba despre tine acum. Lucy clătină din cap, iar buclele ei întunecate tresăltară. Prea bine, nimic din cele spuse nu pare deloc rău. Ba chiar aş spune că este foarte bine.

Sarah rămase cu gura căscată. Cuta de pe frunte i se adânci.

— Ce Dumnezeu vrei să spui? Nu ai auzit ce am zis? Nu pot să cred că am făcut aşa ceva. Toate lucrurile acelea. Sunt o deşănţată. O femeie fără ruşine! Lord Branford nu trebuie să afle niciodată.

— Nu eşti câtuşi de puţin o femeie deşănţată, draga mea. Ei bine, eu, Cass şi Jane am făcut mult mai rău înainte să ne căsătorim cu soţii noştri.

— Poftim?

— Este adevărat, nu fi atât de şocată.

Sarah închise gura, gândindu-se pentru o clipă la vestea aceea surprinzătoare.

— Nu este deloc neobişnuit şi nu ar trebui să te simţi vinovată pentru asta, continuă Lucy.

— Dar mă *simt* vinovată. Extrem de vinovată. Sigur mă va lovi trăsnetul când voi sta în faţa lui Dumnezeu în biserică în dimineaţa asta.

Sarah îşi îngropă faţa în mâini.

— Ridicol, rosti Lucy.

Sarah ridică privirea şi o văzu pe ducesă trăgând de mănuşi.

Mi-e greu să cred că Dumnezeu ne-ar fi făcut să fim nişte fiinţe atât de pasionale dacă nu ar fi vrut să încercăm aceste pasiuni din când în când, spuse Lucy.

Sarah clipi surprinsă spre ea.

— Chiar crezi asta?

— Bineînţeles. Ducesa flutură iarăşi din mână. Şi nu poţi fi învinovăţită pentru că ai furat o fărâmă de pasiune cu bărbatul de care este limpede că te îndrăgosteşti.

Sarah oftă mohorâtă.

— Dar nu ai auzit că el nu mă iubeşte?

De data asta, Lucy se încruntă.

— Nu. Nu am auzit aşa ceva. Am auzit că el nu a *spus* că te iubeşte, ceea ce este cu totul altceva şi, desigur, o mare prostie din partea lui, dar nu a mai simţit aşa ceva până acum. În plus, cu toţii am fost nevoiţi să scăpăm de o oarecare doză de prostie atunci când ne-am îndrăgostit. Mi-e teamă că este inevitabil, continuă Lucy oftând.

— Dar l-am întrebat direct. Şi nu a putut să o spună, susţinu Sarah.

— Tu i-ai spus că îl iubeşti?

Sarah clipi.

— Nu.

— Atunci de ce Dumnezeu te aştepţi ca el să ţi-o mărturisească? Recunosc că unul dintre voi trebuie să fie mai puţin încăpăţânat şi să o spună primul, dar aceste lucruri simt complicate, draga mea. În plus, există şi alţi factori care trebuie luaţi în considerare în această situaţie.

Sarah lăsa mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Cum ar fi…?

— Cum ar fi logodna ta cu marchizul Branford.

Sarah îşi lăsă capul să-i cadă din nou în mâini, cu tot cu bonetă.

— Ce mă fac, Lucy?

Ducesa se aplecă şi o ridică, trăgând-o lângă ea. Apoi o îmbrăţişa.

— Mai întâi, trebuie să participi la nunta lui Daphne şi a lui Rafe. Trebuie să plecăm imediat sau vom întârzia.

O trase de mână spre uşă.

— Iar apoi? întrebă Sarah melancolică, târşâindu-şi picioarele în urma lui Lucy.

— Apoi trebuie să te hotărăşti dacă te vei căsători din dragoste sau din datorie, căci singura care poate decide asta eşti tu. Nu poţi lăsa viaţa să hotărască pentru tine.

— Dar nu pot…

Lucy se întoarse şi scutură din deget spre ea.

— Ascultă-mă! Când te-am văzut prima dată în Northumbria, mi-a plăcut imediat de tine. I-am spus lui Cass că orice tânără dispusă să fugă de acasă în Scoţia, iama, cu

nimic altceva în afară de nişte haine împrumutate de la o slujnică şi nişte bani de buzunar, este extrem de interesantă şi merită să ne împrietenim cu ea. Nu uita că eşti aceeaşi! Chiar dacă eşti confuză pe moment, nu te-ai schimbat. Sunt sigură de asta. Şi nu eşti pe cale să iei o hotărâre greşită. Sunt convinsă.

Ducesa îşi încheie discursul înclinând hotărâtă din cap.

— Nu sunt la fel de încrezătoare ca tine în privinţa asta, spuse Sarah când Lucy deschise uşa trăgând-o pe coridor.

— Vei fi, draga mea. Vei fi.

Capitolul 41

Trecură trei săptămâni, trei săptămâni chinuitoare, în care Christian se întoarse la Londra şi făcu tot ce îi stătu în putinţă pentru a sta departe de Lady Sarah Highgate, care era în continuare logodită cu Lord Branford. Se strădui din răsputeri să şi-o scoată din minte. Merse să călărească în parc. Se duse la clubul de scrimă cu Upton. Ba chiar se duse la cumpărături, oricât de ridicol ar fi părut, cu Monroe. După spusele lui Owen, un gentleman bine îmbrăcat nu avea niciodată suficiente cămăşi.

Însă află în scurt timp, spre mâhnirea lui că, deşi era destul de uşor să stea departe de Sarah, era mult mai dificil să şi-o scoată din minte. Căci era bântuit de amintirea clipelor petrecute cu ea în pat în Surrey, de splendidul ei trup gol, care se lăsase pradă privirilor lui. Buzele ei pe carnea lui, înnebunindu-l. Apoi, inevitabil, gândurile îi zburau la discuţia pe care o avuseseră după ce se terminase. „Mă iubeşti, Christian?”, îl întrebase ea cu cea mai vulnerabilă şi mai sfâşietoare voce pe care îi fusese dat să o audă vreodată.

„Poţi să spui că mă iubeşti?” Cuvintele acelea îl ţineau treaz noaptea. Îl făceau să se învârtă în pat fără linişte.

Cuvintele acelea îl torturau. Iar de fiecare dată când se gândea la ele, se blestema că nu îi răspunsese aşa cum era limpede că îşi dorea. De fiecare dată, se ura şi mai mult pentru că nu era bărbatul de care ea avea nevoie.

Chiar dacă era mereu în gândurile lui, îşi petrecea zilele evitând-o cu grijă, ceea ce se dovedi a fi destul de uşor. Căci Sarah ieşea rareori în public. După spusele lui Lucy, era ocupată cu pregătirea trusoului, în vreme ce mama ei se ocupa de detaliile legate de nuntă. Când mergea la petrecerile din înalta societate, rareori o vedea. Când era prezentă, se asigura că îşi petrecea seara dansând cu un şir nesfârşit de tinere de vârsta măritişului. Şi refuza să o privească.

— Nu-mi dau seama ce gândeşte, declară Lucy într-o după-amiază când ieşise cu el la o plimbare în parc.

— Eu da. Crede că urmează să se căsătorească cu Lord Branford răspunse el, aşezându-şi mai bine pălăria cu vârful degetului.

— Dar am vorbit în Surrey. Eram sigură că…

Privi spre Lucy, iar ea tăcu.

— De ce anume erai sigură?

— Am vorbit înainte de nuntă. Eram sigură că îl va părăsi. Ce ai păţit la mână, apropo? întrebă ea arătând spre pumnul drept al lui Christian, care era strâns înfăşurat într-o faşă albă, curată.

— Nimic, murmură el. Rămase tăcut. Îşi mişcă mâna în faţa ei, încercând să-i arate că nu-l durea.

Nu avea de gând să-i spună ducesei ce se întâmplase între el şi Sarah în Surrey. În plus, dacă Sarah şi-ar fi dorit vreo clipă să-l părăsească pe Branford şi să se căsătorească cu el, în noaptea aceea el distrusese totul când refuzase să îi spună că o iubeşte.

La naiba! O *iubea?* Ştia măcar ce era iubirea? Nu găsea puterea de a rosti cuvintele acelea fără a fi absolut sigur. Nu ar fi fost corect faţă de ea. Nu îi putea cere să stârnească un scandal care o putea îndepărta de părinţii ei pentru tot restul vieţii fără a fi complet sigur. Îl întrebase. Îl pusese la încercare, iar el dăduse greş. Nu fusese în stare

să o spună. Nu o învinovăţea că îl pusese la încercare. Cum ar fi putut să o facă? El îi cerea foarte multe – să renunţe la Lord Branford, să îşi înfurie părinţii şi să arunce ruşinea asupra familiei. Doar că fusese convins că o salva… De fapt, *crezuse* în mod prostesc că avea să îi fie recunoscătoare pentru că îi cerea mâna. Fusese un nesăbuit. Un dobitoc.

Ba, mai rău, aproape că îşi dorise ca fratele lui Rafe, Cade Cavendish, să le spună tuturor invitaţilor de la nuntă ce văzuse. Cel puţin astfel ar fi dat lucrurile pe faţă. Da, ar fi pricinuit inevitabil un scandal, dar, în cele din urmă, Christian ar fi fost, fără îndoială, cu Sarah. Faptul că îi trecuse măcar prin cap aşa ceva, ca să nu mai spună că şi-o dorise, îl făcea să fie neîndoielnic un ticălos. Adevărul era că nu se dovedea a fi suficient de bun pentru Sarah. Nu o merita. Îl rugase să fie sincer când îi spusese că îi datora măcar atât. Şi chiar aşa era. Lacrimile ei îl sfâşiaseră, dar îi datora într-adevăr sinceritatea. „În tot acest timp, m-am întrebat de ce ai rămas celibatar. De ce nu ţi-ai găsit soţie… Dar, în cele din urmă, am înţeles. *Vrei* să rămâi necăsătorit. Vrei să rămâi distant, să fii doar prietenos… Şi apoi te miri că nu ţi-ai găsit soţie”, îi spusese ea.

Cuvintele acelea îl măcinau în fiecare zi. Nu le putea uita, nu le putea alunga, nu era niciodată îndeajuns de ocupat încât să le uite. „Nu a fost niciodată vorba despre haine sau cizme şi nici măcar despre reputaţia ta”, spusese Sarah.

Avea dreptate? Îi irosise timpul în Scoţia rugând-o să-l ajute să devină o legendă? Ajunsese să fie râvnit de toate femeile, inclusiv de Lady Sarah. Dar, când venise momentul să îi mărturisească singurul lucru pe care avea nevoie să-l audă, distrusese totul. Nu putea învinovăţi pe nimeni în afară de el însuşi. Poate că, în ciuda tuturor protestelor lui, chiar nu îşi dorea o soţie şi o familie. Poate că, la urma urmelor, nu era capabil să iubească.

„Vrei să ştii adevăratul motiv pentru care încă nu te-ai căsătorit, Christian? Uită-te în oglindă!”, îi spusese Sarah. Şi o făcuse. Se uitase în oglindă cu atenţie, vreme

îndelungată. Se privise scrutător. Nu îşi putuse desprinde privirea. Nu văzuse decât un burlac singuratic întorcându-i privirea. Un om pe care îl părăsise mama când era copil. Se îmbolnăvise într-o zi, şi el nu o mai văzuse niciodată. Era o amintire asupra căreia zăbovea rareori, dar acum o înfruntase şi o lăsase să-l tortureze din nou, secunde, minute, o oră întreagă. Se privise îndelung şi pătrunzător în oglindă şi înfruntase amintirea dureroasă, făcând-o să explodeze în mii de ţăndări.

În cele din urmă, îşi dădu seama de ce voia să fie prietenul tuturor doamnelor. Prieteniile erau uşoare. Dragostea era diferită. Dragostea pricinuia durere.

*

Cele trei săptămâni până la nunta ei trecură cu o viteză alarmantă, dar totodată cu o încetineală sfâşietoare, iar Sarah simţi că o ia razna. Cuvintele lui Lucy Hunt îi răsunau în minte. „Nu trebuie să îngădui ca viaţa să hotărască pentru tine”. Naiba s-o ia pe Lucy pentru că îi băgase asemenea idei răzvrătite în cap! Ducesa ştia prea bine cum se desfăşurau vieţile doamnelor cu statutul lor. Ştia prea bine ce se aştepta de la ea. Sarah dorea să facă exact ce credea Lucy că ar trebui să facă. Voia să anuleze nunta şi să-l aleagă pe Christian. Dacă el i-ar fi dat un motiv, un motiv *adevărat...* Dragostea. Dar Christian fusese cât se poate de clar. Îl întrebase dacă o iubea, iar el nu spusese nimic. Nu găsise puterea să rostească acele cuvinte. Era limpede că nu le simţea. Pomenise de pasiune şi de prietenie, dar nu spusese nimic despre iubire. Nu putea să-şi sfideze părinţii şi să-şi distrugă reputaţia pentru ceva mai puţin decât dragostea. Pur şi simplu nu era îndeajuns. Nu o ajuta faptul că Meg era fără rezerve de partea lui Lucy.

— Ducesa are dreptate, spusese ea, şi nu o dată.

— În legătură cu ce?

— Trebuie să te hotărăşti dacă te măriţi din dragoste sau din datorie.

— M-am hotărât, insistase Sarah. Mă căsătoresc din datorie. Am o responsabilitate.

Meg îi aruncase o privire mâhnită, care îi amintise mai mult decât îşi dorea de Fergus al II-lea când refuza să-i dea ceva de mâncare, dar, în cele din urmă, prietena ei îi respectase decizia şi îi spusese că avea să îi fie alături şi că urma să o susţină în ziua nunţii, oricine ar fi fost mirele. Dar, în momentele de linişte, când nu făcea cumpărături pentru a-şi completa trusoul sau când nu primea felicitările zecilor de musafiri şi prieteni, o bântuiau celelalte cuvinte ale lui Lucy. „Christian nu a spus că te iubeşte, ceea ce este cu totul altceva… Nu a mai simţit aşa ceva până acum. Cu toţii am fost nevoiţi să scăpăm de o oarecare doză de prostie atunci când ne-am îndrăgostit”.

Oare avea dreptate Lucy? Christian o iubea cu adevărat, dar era incapabil să i-o spună pentru că nu mai fusese îndrăgostit până atunci? Pentru că nu cunoştea sentimentul? Sau totul era doar în mintea ei? Nu era decât o dorinţă de-a ei idioată?

Când nu era bântuită de astfel de gânduri, Sarah îşi petrecea zilele cu mama ei, mergând des la croitoreasă pentru a proba rochia de mireasă. Nici măcar nu se putea privi în oglindă în momentul în care o îmbrăca. Era o rochie splendidă, era tot ce îşi dorise vreodată, cu un corsaj argintiu şi o trenă albă şi lungă din satin alb. De-a lungul tivului şi pe fustă, erau cusute mărgele bleu şi argintii mărunte şi era de-a dreptul răpitoare îmbrăcată în ea – sau cel puţin aşa o asigurau croitoreasa şi mama ei. În momentul în care prinsese curaj să se uite în oglindă, fusese nevoită să-şi ferească privirea, copleşită de vinovăţie. Era o impostoare.

Noaptea, era cu totul altceva. Stătea trează în pat, neputând uita noaptea din dormitorul lui Christian, când o făcuse să simtă lucruri pe care nu şi le-ar fi putut imagina vreodată.

Când nu se gândea la el, se lupta cu teama care o copleşea, cu spaima ce ameninţa să facă pereţii camerei să se strângă în jurul ei, la gândul că avea să-şi petreacă

restul vieţii cu Lord Branford.

Le evita pe Lucy şi pe Meg, la fel cum evita să se uite la rochia de mireasă. Apoi, într-o dimineaţă, se trezi şi mai era doar o zi până la nuntă.

Capitolul 42

Brooks era clubul preferat al grupului lui Christian. În orice zi era posibil să-i întâlnească acolo pe Claringdon sau pe Swifdon, pe Upton sau pe Monroe. Poate pe toţi patru. Chiar şi Rafe Cavendish şi fratele său geamăn apăreau uneori pe acolo de când Rafe fusese făcut viconte de către prinţ pentru că ajutase la prinderea ucigaşilor fostului conte de Swifdon.

Şi Christian era membru al clubului, dar mergea arareori acolo. Nu se dădea în vânt după băutură, cum se întâmpla în cazul lui Monroe, să zicem. De obicei, prefera solitudinea propriului birou sau liniştea din biblioteca lui în locul agitaţiei din club. Dar în acea zi Upton îl convinsese şi avea un motiv să meargă. Sarah se căsătorea a doua zi. „Mâine. Mâine”. În ziua aceea, din clipa în care se dăduse jos din pat, cuvântul acela îi răsunase în minte ca o condamnare la moarte. Îşi petrecuse o bună parte din dimineaţă în birou, studiind acelaşi şir de cifre dintr-un registru. Era înnebunitor, dar atenţia îi zbura mereu la cuvântul acela. „Mâine. Mâine. Mâine”.

Când Upton trecuse pe la el rugându-l să-l însoţească la club, de abia aştepta să arunce peniţa şi să plece cu prietenul său. Poate că era cazul să bea ceva. Nu trecuse nici jumătate de ceas de când stăteau pe fotoliile de piele dintr-unul din saloanele de la clubul Brooks, vorbind despre politică, când apăru Monroe. Era însoţit de fratele lui Sarah, Hart.

— Monroe, ce cauţi aici? Te căsătoreşti peste câteva zile. Nu ar trebui să te pregăteşti? întrebă Upton oferindu-i un scaun.

— Sunt cât se poate de pregătit, răspunse Owen, aşezându-se şi comandându-şi un brandy de la unul din lacheii care treceau pe acolo.

Cuvântul *nuntă* îl făcu pe Christian să simtă o împunsătură. Îşi muşcă buza şi sorbi lung din băutură.

— Îl cunoaşteţi pe Highgate? întrebă Monroe arătând spre Hart.

— Bineînţeles, mă bucur să te văd, Highgate, spuse Upton.

— Highgate, rosti Christian, salutându-l.

Însă nu se putea uita la el. Cu părul său negru şi ochii verzi, Hart îi amintea prea mult de Sarah.

Upton îi invită pe amândoi să li se alăture, şi ei acceptară.

— Ce ai păţit astăzi, Berkeley? întrebă Monroe după ce i se aduse băutura. Pare că ai fi gata să omori pe cineva cu mâinile goale.

— Eh, ai grijă să nu fii tu acela, Monroe, răspunse Upton. Nu e în apele lui astăzi. A fost de-a dreptul posac de când ne-am întâlnit.

Christian nu făcu decât să mormăie.

— Nu cred că are vreo legătură cu nunta lui Lady Sarah de mâine, răspunse Monroe, îndreptându-şi lavaliera, care deja stătea perfect.

Highgate ridică din sprâncene.

Christian miji ochii spre Monroe. De ce trebuia să pomenească despre asta în faţa *fratelui* lui Sarah?

— În locul tău, aş păstra astfel de comentarii pentru mine, Monroe, dacă nu cumva vrei să îţi iau lavaliera dichisită şi să-ţi o vâr…

— Pff! exclamă Owen, ridicând o mână, ca şi când ar fi vrut să se apere de Christian. Nu am vrut să te ofensez.

— Mergi la nuntă? întrebă Upton, încercând în mod vădit să creeze o atmosferă mai jovială.

— Nu, răspunse Christian.

Perfect. Până şi Upton părea hotărât să vorbească despre Sarah.

— Dar ai fost invitat, nu-i aşa? adaugă Upton.

Christian îşi privi prietenul încruntat.

— Să-l întrebăm pe fratele miresei, aici de faţă, continuă Owen. Ce părere ai despre viitorul tău cumnat, marchizul?

Highgate ridică din umeri.

— Nu pot să spun că am o părere extraordinară, dar părinţii mei par încântaţi de partidă.

— Şi sora ta? continua Monroe.

Christian voia să îl omoare pe Owen cu mâinile goale.

— Nu pare prea încântată, răspunse Highgate. Ca să fiu sincer, nu am crezut că nunta asta va avea loc vreodată.

— Vezi? îi spuse Monroe lui Christian. Încă o persoană care nu crede că este cea mai bună partidă.

— Dar nu mă pricep la căsătorii, continuă Hart. Evit să fac acest pas de ani de întregi, spuse el râzând înfundat.

Monroe îşi luă privirea de la Christian.

— O iubeşti, Berkeley? întrebă el simplu, lăsându-se pe spătarul fotoliului şi sorbind din brandy.

Deja întrecuse măsura! Christian *avea* să-l strângă de gât pe Owen cu mâinile lui. Se pregăti să-i dea un răspuns, unul usturător. Aproape că deschise gura, gata să spună repede ce avea de zis, dar în clipa aceea furia se evaporă complet din el. Trase aer adânc în piept şi răspunse în singurul fel în care putea. Sincer.

— Al dracului să fiu dacă am vreo idee!

— Este un început, replică Upton cu un zâmbet larg, ridicând paharul în semn de toast.

Highgate sorbi şi el din brandy.

— De unde să ştiu? mormăi Christian frecându-şi fruntea cu încheieturile degetelor. Dumnezeu ştie că am încercat să curtez femei de-a lungul anilor. Mi-au plăcut. Poate că m-aş fi căsătorit cu ele dacă m-ar fi acceptat. De unde să ştiu dacă este diferit cu Sarah?

Monroe tăcu timp de un minut, aprinzându-şi un trabuc, şi începu să dea drumul în aer faimoaselor sale inele de fum.

Dacă promiţi că nu mă pocneşti, îţi spun un lucru pe care cred că s-ar putea să doreşti cu disperare să-l auzi

astăzi, Berkeley.

Christian pufni.

— Nu promit aşa ceva.

Îi făcu semn unui lacheu să-i umple paharul.

— Dacă *eu* promit că îl voi ţine când va încerca să o facă? întrebă Upton cu un zâmbet diavolesc pe chip. Căci eu vreau să aud ce ai de spus.

— Şi eu, adăugă Highgate. Sunt al dracului de fascinat de voi, bărbaţii care vă credeţi îndrăgostiţi. Sunt absolut năucit. Mai ales în ceea ce te priveşte, Monroe.

— Aşteaptă, Highgate. Când te va cuprinde flacăra pasiunii, vei vedea că nu prea ai cum să scapi. Dumnezeu ştie că am încercat, făcându-i cu ochiul.

Christian oftă.

— Dă-i drumul, Monroe! Ceva îmi zice că oricum vei spune ce ai de spus, fie că voi fi de acord sau nu să mă port rezonabil după aceea.

— Nu ar fi prima dată când am ajunge la pumni, îi spuse Monroe lui Highgate. Owen se lăsă şi mai tare pe speteaza scaunului. Gândeşte-te în felul următor, Berkeley. Dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe vreuna din doamnele pe care spui că le-ai curtat, nu te-ar fi ţinut absolut nimic departe de ea. Asta simt eu faţă de Alexandra şi îndrăznesc să spun că la fel stau lucrurile şi în cazul lui Upton cu Jane.

— Este adevărat, confirmă Upton, încuviinţând din cap. Dacă eşti cu adevărat îndrăgostit, faci lucruri nebuneşti. Lucruri pe care nu le faci niciodată în mod normal. Acesta este unul din modurile în care îţi poţi da seama.

Highgate nu făcu decât să-şi dea ochii peste cap, sorbind din băutură. Monroe înclină din cap spre Upton.

— Ascultă-l! Ştie ce vorbeşte.

— Acum, că stau să mă gândesc, interveni Highgate, sora mea m-a întrebat, într-adevăr, de tine.

Christian ridică brusc capul, privindu-l.

— Într-adevăr?

Upton râse.

— Cred că am primit răspunsul, domnilor! Eu, unul,

cred că flăcăul nostru aici de faţă a fost puţin cam prea fericit să audă această veste.

— M-a întrebat ce cred despre tine, continuă Highgate. I-am spus că eşti un băiat bun.

Christian luă băutura de la lacheul care tocmai i-o adusese şi o dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Nu mai avea rost să nege.

— Apropo, Berkeley, spuse Monroe, ce ai păţit la mână?

— Asta? întrebă Christian ridicând mâna bandajată. E doar o nebunie pe care am făcut-o din dragoste.

Capitolul 43

Christian se duse la nuntă. Bineînţeles că se duse. Chiar dacă fusese copleşit de vinovăţie şi torturat de amintiri în ultimele trei săptămâni, nu putea sta deoparte. În acea zi, era şi mai greu. Trebuia să se lupte cu vorbele prietenilor săi. Monroe avusese dreptate cu o zi în urmă. Cu Sarah era altfel. Întotdeauna fusese astfel pentru el, dar propria lui teamă îl împiedicase să o recunoască faţă de sine… Şi faţă de ea.

Acum era prea târziu. Stătea printre invitaţi la biserica Saint George pentru a lua parte la nunta ei. Era mult prea târziu. Îşi spuse în mod repetat că ar fi un gest egoist să-i mărturisească lui Sarah că o iubea. Ar fi un gest egoist din partea lui să îşi declare sentimentele şi să-i spună că voia să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Era limpede că se hotărâse. Lucy stătuse de vorbă cu ea, iar Sarah luase o hotărâre. Anularea nunţii ar fi pricinuit un scandal oricum, chiar dacă el i-ar fi declarat sentimentele, iar ea l-ar fi acceptat. În plus, nu-şi putea închipui că tatăl ei ar fi putut accepta. Nu. Christian nu avea să îi distrugă viaţa. Nu o putea face, dar, pentru Dumnezeu, nici nu fusese în stare să stea departe de biserică în ziua aceea!

Îl invitase. Nu ştia de ce. Poate pentru că, după cum spusese de atâtea ori, era un *prieten* atât de bun. O spusese şi el în seara aceea: „Avem pasiune, avem prietenie”. Îl întrebase dacă o iubeşte, iar el răspunse ea un idiot: „Avem prietenie”. Merita să îşi petreacă restul vieţii singur. *Prietenie.* Dumnezeule, cuvântul acela îi întorcea stomacul pe dos! Dar, ca un *prieten* îndatoritor, era acolo şi avea să zâmbească şi să o felicite, bătându-l pe proaspătul ei soţ pe spate. Şi avea să se prefacă tot timpul că nu era sfâşiat pe dinăuntru.

Îi atrase atenţia valul de fuste de culoarea smaraldului când lângă el, în stranã, se strecură Lucy, urmată îndeaproape de soţul ei, ducele, un bărbat înalt şi lat în umeri. Cei doi se salutară.

— Cum te simţi? întrebă Lucy, iar în glasul şi în ochii ei se citea mila.

— Să nu îndrăzneşti, şopti el din vârful buzelor fără a o privi.

În schimb, stătea cu ochii aţintiţi asupra altarului unde se afla episcopul, aşteptând.

— Să nu îndrăznesc ce? întrebă Lucy, de data asta cu o voce absolut inocentă.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine, mormăi el.

— Nu pot să mă abţin dacă părerea mea este că nunta aceasta e greşită şi trebuie să o împiedici, veni replica lui Lucy.

Christian privi în jur pentru a se asigura că vorbele ei deplasate nu fuseseră auzite de nici unul dintre invitaţii din apropiere. Câţiva oameni mai în vârstă le aruncară priviri încruntate pentru că şuşoteau.

— Vorbeşte mai încet! o mustră el.

— Faci cea mai mare greşeală a vieţii tale, şuieră Lucy printre dinţi.

Christian deschise gura să răspundă, dar începu să se audă muzica de la orga din balconul din spatele bisericii, iar întreaga congregaţie se ridică. Mai întâi, spre altar se îndreptară marchizul de Branford şi însuşi prinţul regent. Apoi apărură mama lui Sarah, Hart şi o doamnă mai în

vârstă, care probabil era mama lui Branford, presupuse Christian, în curând viitoarea soacră, şi fură conduşi la locurile lor. Observă că Meg Timmons stătea în partea din faţă a bisericii, cu margarete în budele blonde şi o expresie resemnată pe chip. Apoi muzica începu să răsune mai tare şi, câteva clipe mai târziu, apăru Sarah, mergând încet pe culoarul ce ducea spre altar, la braţul tatălui ei.

Christian înghiţi în sec. Era foarte frumoasă. Frumoasă şi perfectă. Părul îi scânteia, iar rochia era superbă. Era mai încântătoare decât o văzuse vreodată. Dar avea chipul palid şi tras, fără nicio urmă de bujori în obraji. Însă tatăl ei zâmbea radios. Înaintară spre altar împreună timp de o eternitate – sau aşa i se păru lui Christian. Sarah privea drept înainte. Nu lăsă să se vadă dacă îl văzuse sau nu. Când trecu pe lângă ei, Lucy îi dădu un cot lui Christian în coaste, iar el îi răspunse în acelaşi fel. Ducesa se văită şi se sprijini uşor de soţul ei, care o îndreptă şi o privi mustrător.

Tatăl lui Sarah îşi conduse fiica la altar, unde aceasta se aşeză alături de Branford. Marchizul părea şi el încântat de sine. Pe buzele lui se vedea un zâmbet afectat. Christian strânse pumnii pe care şi-i sprijinise pe strana din faţa lui. Strânse atât de tare, încât încheieturile de la mâna sănătoasă se albiră, iar pe bandajul care îi acoperea cealaltă mână apărură câteva urme de sânge.

Episcopul începu ceremonia, iar Christian privi spre spatele ţeapăn şi drept al lui Sarah, în vreme ce cuvintele episcopului răsunară pentru o clipă în biserică. Îşi aminti cum încercase să fluture sabia mare şi grea în faţa lui în Scoţia.

— Dragi enoriaşi, ne-am adunat aici, sub privirea lui Dumnezeu şi în faţa acestei congregaţii, pentru a uni acest bărbat şi această femeie în sfânta taină a căsătoriei.

Cum făcuse biscuiţi ca o gospodină pricepută şi se jucase cu câinele unui servitor.

— Care este o instituţie onorabilă, încredinţată de Dumnezeu omului, pecetluind sfânta uniune dintre Hristos şi biserica Sa.

Cum îl bătuse la şah şi cum săpase o gaură în zăpadă,

făcându-i loc lui Fergus al II-lea să iasă afară.

— Şi, prin urmare, nimeni nu ar trebui să o ia în joacă sau cu uşurinţă fără să cumpănească cu profunzime şi bună-cuviinţă, cu toată seriozitatea şi cu mintea trează, cu frică de Dumnezeu, cântărind temeiurile pentru care ne-a fost sorocită căsătoria.

Cât de îngrijorată fusese pentru biata doamnă Goatsocks, în ciuda propriilor ei necazuri, şi cum o fermecase complet pe doamna Hamilton.

— În primul rând, ne-a fost menită pentru procrearea copiilor.

Restul cuvintelor episcopului se pierdură în ceaţă pentru Christian. Era doar un şir fără înţeles de sunete care i se amestecau în minte. Copii. „Copii”. Sarah va avea copii. Copiii lui Branford.

Cuvintele pe care i le spusese Monroe cu o zi înainte îl săgetară. Şi îşi dădu seama, în sfârşit îşi dădu seama. Monroe avusese dreptate. Dacă ar fi iubit-o vreodată *cu adevărat* pe vreuna din celelalte femei, s-ar fi luptat pentru ea. Şi-ar fi imaginat că una din ele avea să fie mama copiilor lui, aşa cum îşi închipuia că avea să fie Sarah în clipa aceea. Ar fi luptat pentru dragostea adevărată.

„Pentru Dumnezeu, merită să lupţi pentru dragoste *adevărată!”*

Episcopul se întoarse către congregaţie.

— Dacă cineva dintre cei prezenţi poate împărtăşi o cauză dreaptă pentru care aceşti doi miri nu pot fi uniţi în ochii lui Dumnezeu, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna!

Cu coada ochiului, văzu cotul lui Lucy îndreptându-se spre el.

— Nu e nevoie, şopti el, aplecându-se spre urechea ei.

Apoi se ridică în picioare şi, cu o voce încrezătoare şi îndeajuns de puternică încât să îl audă toţi cei prezenţi, declară:

— Pot eu!

Capitolul 44

Se auzi un icnet colectiv în toată biserica. Episcopul rămase cu gura căscată. Faţa lui Lord Branford se făcu cu iuţeală stacojie. Hart părea că încearcă să-şi înăbuşe un zâmbet. Meg nici măcar nu se străduí să o facă. Tatăl lui Sarah se răsuci pe călcâie, părând că mai întâi voia să-l pocnească, apoi să pună întrebări. Christian se uita doar la Sarah. Ea se întoarse încet, recunoscându-i, fără îndoială, vocea, iar când îl văzu stând acolo în picioare, închise ochii. Dar nu înainte de a vedea durerea din ei. Durere şi... regret?

— Ce temei aveţi, domnule? întrebă episcopul, dregându-şi glasul.

Christian ieşi din strană, păşind pe culoar.

— Am ceva de spus care ar putea afecta într-o mare măsură continuarea acestei nunţi.

Sarah deschise ochii din nou. Da. Erau acolo. Durerea şi regretul. Ochii ei îl implorau să se oprească.

Dar nu se putea opri. Deşi în momentul acela ştia că era posibil să nu-l ierte niciodată, nu se putea opri.

— Atunci vorbiţi! îl îndemnă episcopul.

Tatăl lui Sarah ieşi din strana din primul rând, unde stătuse. Se aşeză într-o parte, astfel încât să fie cu faţa pe jumătate spre episcop şi jumătate spre Christian.

— Este ridicol, zise contele cu o voce tunătoare şi furioasă. Acest om trebuie să părăsească biserica imediat! Nu cred...

— Vreau să aud ce are de spus.

Branford făcu un pas înainte, iar chipul îi devenea din ce în ce mai stacojiu.

— La fel şi eu, fu de acord prinţul regent, trăgându-şi haina brodată peste burta generoasă.

În mod vădit, tatăl lui Sarah nu putea să-i contrazică pe cei mai importanţi gentlemani din biserică. Contele se dădu înapoi, dar ochii i se înfipseră arzători ca nişte cărbuni în pieptul lui Christian.

— Adevărul este, rosti Christian, că e posibil să fi auzit cu toţii nişte zvonuri cu câteva luni în urmă. Zvonuri care spuneau că Lady Sarah a fugit de acasă.

Buzele lui Sarah rostiră în tăcere „nu”.

El îşi desprinse privirea de a ei. În schimb, şi-o îndreptă spre Lord Branford. Căci el avea tot dreptul să-i ceară socoteală după ce urma să asculte ce avea de spus Christian.

— Zvonurile sunt adevărate, continuă el îndeajuns de tare încât să audă şi cei aşezaţi în stranele mai îndepărtate. Lady Sarah a fugit de acasă, într-adevăr, în Scoţia, unde eu locuiesc o parte din iarnă, şi am stat amândoi singuri câteva zile în cabana mea de vânătoare de acolo.

În biserică răsună un icnet colectiv şi mai puternic. Înainte ca el să apuce să îşi tragă sufletul, Sarah o luă la fugă. Îşi ridică fustele albe delicate şi coborî în goană treptele de la altar, trecu pe lângă tatăl ei, pe lângă Christian, traversă culoarul şi ieşi pe uşile din spatele bisericii. Meg Timmons şi Hart alergară repede după ea. Ducându-şi batista la gură, mama lui Sarah leşină.

Câteva dintre femeile care stăteau în faţă o ridicară pe contesă de la podea, aşezând-o în strana din faţă şi făcându-i încontinuu vânt cu un evantai.

— Este o necuviinţă! Încetează imediat! tună tatăl lui Sarah.

Christian privi spre Lucy, care îi făcea semn din cap încurajându-l, ca şi cum i-ar fi spus: „Continuă! Termină ce ai început!”

Se prinse de reverele hainei şi îşi îndreptă umerii. Îl privi pe episcop în ochi.

— Este adevărat tot ce am spus.

Branford rosti cu o voce strangulată şi arzătoare:

— Aş putea să vorbesc cu tine, *Berkeley?*

Lucy încuviinţă din cap spre Christian. Acesta se aplecă spre Claringdon.

— Dacă nu mă întorc în zece minute, te rog să vii să-mi recuperezi cadavrul, şopti el.

— Desigur, răspunse Claringdon în şoaptă, continuând

să privească înainte.

Christian înainta pe culoar spre altar, unde îi urmă pe episcop, pe tatăl lui Sarah, pe Branford şi pe prinţ în încăperea din spatele altarului. După ce se închise uşa în urma lor, tatăl lui Sarah se întoarse furios, cu o privire sălbatică.

— Ce naiba vrei să obţii cu toate acestea, Berkeley?

Episcopul ridică mâinile, liniştindu-i.

— Te rog să-i dai voie omului să vorbească, Lord Highfield.

Branford făcu un pas înainte cu o expresie dispreţuitoare. Stătea faţă în faţă cu Christian. Era prima dată când Christian îl respecta cu adevărat pe marchiz.

— Nu am decât o întrebare pentru tine, Berkeley.

Christian încuviinţă.

— Da?

— Este adevărat?

Branford scuipă cuvintele printre dinţii încleştaţi. Christian încuviinţă din nou.

— Da. Este adevărat. A fugit de acasă. A fugit pentru că nu a vrut această căsătorie. S-a pierdut în Scoţia şi a ajuns la casa mea de vânătoare. Se întoarse şi îl privi fix pe tatăl ei. Nu s-a întâmplat absolut *nimic* necuviincios, dar este adevărat că a stat cu mine, singură, timp de câteva zile.

Branford deveni stacojiu până în vârful urechilor.

— Nu şi-a dorit să se căsătorească?

— Pe legea mea! spuse prinţul regent, scoţând puţin tutun din manşeta dantelată şi prizându-l cu mare fervoare.

— Este ridicol, spuse tatăl lui Sarah. Fiica mea doreşte să se căsătorească. Minte. El…

— Ce motiv aş avea să mint? întrebă Christian calm. Nu doresc decât fericirea lui Lady Sarah.

— Nu şi-a dorit să se căsătorească? repetă Branford înecându-se cu propria voce. Nu a vrut să se căsătorească cu *mine?* Vorbeşti serios?

— Da. O poţi întreba chiar pe Lady Sarah dacă doreşti, spuse Christian.

— Nu va fi necesar, replică Branford, cu nările fremătând de indignare. Ei bine, dacă fata aceasta prostuţă nu vrea să se căsătorească cu mine, voi găsi negreşit pe cineva care va dori. Se întoarse pufnind. Plec, Highfield! Avocatul meu te va contacta imediat pentru a desface contractul nupţial. Îmi retrag propunerea. Nu mă voi mai căsători cu fiica ta nerecunoscătoare!

Christian se uită spre marchizul care pleca, încercând să-şi înăbuşe zâmbetul care voia cu disperare să i se ivească pe buze.

De îndată ce marchizul plecă, tatăl lui Sarah se întoarse spre Christian, îndreptând un deget spre el şi vorbind precipitat:

— Am două variante în momentul acesta, Berkeley. Te pot provoca la duel, expunându-mi familia la o ruşine şi un scandal şi mai mari, sau îţi pot cere să te căsătoreşti numaidecât cu Sarah pentru a opri acest dezastru. Această opţiune nu va şterge răul făcut, dar mi se pare că este cea mai bună dintre cele două alegeri imposibile.

— Sunt absolut de acord, spuse episcopul, încuviinţând din cap.

— Bineînţeles, răspunse Christian.

De data asta, lăsă zâmbetul să-i înflorească pe buze.

Capitolul 45

Sarah stătea în trăsura tatălui ei când o găsiră Hart şi Meg. Cei doi alegaseră după ea. Cu ajutorul unui lacheu care rămăsese lângă caleaşcă, reuşise să urce în vehicul, aşezându-se pe luxoasele scaune acoperite cu catifea de culoarea safirului, trăgându-şi lunga trenă după ea.

Hart o ajută mai întâi pe Meg să urce, apoi se aşeză şi el lângă prietena lui Sarah, în faţa surorii sale.

Sarah îşi înfipsese degetele în locul de lângă ea, icnind. Respira greu.

Meg vorbi prima:

— Te simţi bine, Sarah?

— Nu, nu pot respira. Încercă să facă aşa cum o învăţase Christian şi să se aplece, dar corsetul nu îi permitea. Nu pot să cred că a făcut aşa ceva, icni ea. Sunt distrusă.

— Nu este atât de rău, spuse prietena ei loială, aplecându-se să o bată pe genunchi.

Sarah îi aruncă o privire care spunea că era sigură că îşi pierduse minţile.

— Eşti nebună? Mama şi tata nu mă vor ierta niciodată.

— Cui îi pasă dacă te vor ierta? întrebă Hart.

Sarah clipi spre el, surprinsă de cuvintele fratelui ei.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat? întrebă ea.

— Nu am văzut prea multe, dar cred că mama a leşinat, spuse el.

— Şi nu ai stat cu ea? întrebă Sarah îngrozită.

— Cum şi-a aşternut, aşa să doarmă. Eram mai îngrijorat pentru tine.

— Drăguţ din partea ta, dar poate că vrei să mă îmbrăţişezi pentru ultima oară. După scandalul acesta, sunt sigură că nu mi se va mai permite să ies în înalta societate vreodată.

— Mă bucur că a făcut-o, declară Meg.

Sarah rămase cu gura căscată.

— Ce spui acolo?

— Mă bucur că Lord Berkeley a oprit nunta. Sunt sinceră. Am văzut expresia de pe chipul tău. Arătai de parcă ai fi fost dusă la ghilotină. Eram pe cale să spun ceva chiar eu, doar că nu-mi venea în minte nimic scandalos.

— Trebuie să spun că şi eu sunt de acord, o completă Hart.

Chiar şi aşa, profund nefericită cum era, Sarah observă că Hart şi Meg încercau să evite să se privească unul pe celălalt. În mod normal, se ignorau – cel puţin Hart părea că de-abia o observă pe Meg –, dar în ziua aceea era dar că încerca să *nu* se uite la ea. Curios.

— Eşti de acord, spuse Sarah. Nu ai pic de loialitate?

— Ba dimpotrivă, răspunse el. Şi, da, sunt de acord. Nu este niciun secret că îl eviţi pe Branford de luni întregi. Ştiu din surse sigure că ai sentimente pentru Berkeley. Mai mult, ştiu din surse şi mai sigure că are şi el sentimente pentru tine.

Sarah simţi că o cuprinde ameţeala, de parcă lumea s-ar fi înclinat pe propria axă. Se ţinu de marginile banchetei pentru a se echilibra.

— L-am văzut ieri la club şi nu era prea fericit din pricina acestei nunţi.

— Ce legătură are asta? strigă Sarah.

— A oprit-o, nu-i aşa? sublinie Meg. Asta înseamnă că are sentimente pentru tine.

— Înseamnă ca şi-a pierdut minţile, replică Sarah. Şi mi-a distrus viaţa!

— Cred că ţi-a salvat viaţa, o contrazise Meg.

— Sunt de acord, spuse Hart.

Meg se înroşi, dar continuară să nu se privească. Sarah îi privi cu ochi mijiţi.

— Ce se întâmplă cu voi doi?

— Absolut nimic! izbucniră la unison.

Capitolul 46

Ţinându-se de cuvânt, după zece minute, Claringdon veni să-i caute cadavrul lui Christian. Când i se spuse ce discutaseră, ducele se oferi imediat să procure un certificat special de la arhiepiscopul de Canterbury.

— Nu va fi primul pe care l-am obţinut, şi mă îndoiesc că va fi ultimul, spuse Claringdon cu un zâmbet ironic.

Plecă imediat să aranjeze chestiunea, în vreme ce Christian şi tatăl lui Sarah porniră spre casa contelui pentru a se ocupa de noul contract de căsătorie.

— Pot intra? se auzi vocea lui Lucy Hunt prin uşa dormitorului lui Sarah.

Cuvintele fuseseră precedate de o bătaie uşoară.

— Intră, zise Sarah pe un ton neutru.

Nu făcuse decât să privească fix pe fereastră fără să facă nimic.

Uşa se deschise încet, şi intră Lucy. Era îmbrăcată în ţinuta elegantă pe care o purtase mai devreme la nuntă.

— Te simţi bine? întrebă ducesa, aşezându-se în spatele lui Sarah, la măsuţa de toaletă, cu o expresie compătimitoare pe chip.

Sarah îşi atinse coafura. Îşi scosese de mult vălul, dar rămăsese îmbrăcată cu superba rochie.

— Te aşteptai să plâng, nu-i aşa?

— Să fiu sinceră, nu ştiam la ce să mă aştept, răspunse Lucy oftând.

— Ei bine, nu plâng. Refuz să plâng. Nu sunt tristă, sunt furioasă.

Ridică bărbia şi o privi pe Lucy.

Ducesa încuviinţă încet.

— Eşti furioasă pe Christian?

Sarah ridică privirea spre tavan pentru o clipă.

— Da, şi pe mine… Toată tărăşenia aceasta… s-a transformat într-un dezastru total.

Sarah aruncă o agrafă pe măsuţa de toaletă. Lucy o opri cu palma înainte de a cădea de pe masă.

— Dacă îţi este de folos, Christian te iubeşte, într-adevăr, nebuneşte.

— Asta încercau să-mi spună Hart şi Meg, dar am îndoielile mele.

— Eu nu am. Nici măcar una.

Sarah îşi sprijini cotul de masă şi îşi lăsă fruntea să-i cadă în palmă.

— De ce Dumnezeu a aşteptat până în ultima clipă?

Lucy o strânse de umăr.

— Sunt de acord. Nu a gestionat situaţia cum trebuie. Absolut deloc.

Sarah oftă.

— Şi *de ce* a făcut-o într-un mod atât de josnic? Părinţii mei nu vor scăpa niciodată de ruşine. Tatăl meu nu va mai vorbi niciodată cu mine.

— Tatăl tău are nevoie de timp, doar atât.

— Nu-l cunoşti.

În cele din urmă, furia care se strânsese în ea de când ieşise singură din biserică se revărsă. Sarah lovi cu palma în masă.

— Christian nu avea niciun drept să facă asta! Absolut niciun drept.

Mama ei venise să o viziteze după ce ajunseseră acasă. La început, Sarah încercase să o calmeze, dar mama ei continuase să o acuze, spunând chiar că plănuise împreună cu Christian să oprească nunta. În cele din urmă, Sarah o rugase să iasă din cameră. Nu ştia unde erau tatăl ei şi Christian. Îi rugase pe Hart şi pe Meg să o lase singură pentru a se putea gândi. Dar se părea că mama ei nu avea de gând să împiedice vizita unei ducese. Iar în clipa aceea, Sarah era recunoscătoare că putea să vorbească cu Lucy. Cu Lucy cea dulce, bună şi neconvenţională.

Ducesa o strânse din nou de umăr.

— Sunt de acord că şi-a ales un moment îngrozitor pentru a interveni, dar nu eşti chiar deloc bucuroasă că nu te-ai căsătorit cu Lord Branford?

Sarah mormăi şi îşi frecă fruntea cu mâna.

— Ah, da, am fost scutită de capriciile unui bărbat doar ca să ajung la mila altuia. M-am săturat să fiu tratată ca o păpuşă preţioasă.

— Bun, răspunse Lucy. Aşa şi trebuie. Era timpul.

Sarah se întoarse repede către ducesă.

— Eşti de acord cu mine?

Lucy îşi dădu o buclă într-o parte.

— Bineînţeles. Şi eu sunt femeie, nu-i aşa? Ar trebui să fim tratate întotdeauna cu decenţă şi respect şi să ni se permită să facem propriile alegeri, dacă mă întrebi pe mine. Îmi pare rău că nu ai găsit de cuviinţă să-i spui tatălui tău să se ducă dracului înainte de nuntă.

Sarah nu-şi putu reţine zâmbetul care îi înflori pe buze.

— Mi-ar plăcut să văd expresia de pe faţa lui dacă aş fi făcut-o.

— Şi mie, zise Lucy zâmbind conspirativ.

Sarah se ridică, se răsuci pe călcâie şi îşi netezi fustele. Nu avea rost să îşi dorească în clipa aceea ca lucrurile să se fi desfăşurat altfel. Tot ce putea face era să înfrunte viitorul cu curaj.

— Ce se va întâmpla acum, Lucy?

Ducesa se bătu cu degetul în obraz.

— Dacă nu mă înşel, Berkeley este jos în birou cu tatăl tău, scriind contractul de căsătorie. Zâmbi. Având în vedere toate cele întâmplate, nu i-aş face noaptea nunţii prea uşoară.

Capitolul 47

Arhiepiscopul era un bărbat înalt, cu părul alb, veşminte albe impunătoare, tivite cu negru, şi cu un chip care nu zâmbea deloc. În seara aceea, Sarah privise de la fereastra dormitorului când prelatul sosise acasă la tatăl ei pe la ora 20. Se părea că, atunci când un duce, un conte şi un viconte îi solicitau prezenţa, arhiepiscopul se supunea. Ducele şi ducesa de Claringdon erau prezenţi, la fel contele şi contesa de Swifdon. Împreună cu părinţii lui Sarah, Hart şi Meg erau singurii martori. Lucy Hunt zâmbea cu gura până la urechi.

Mirele lui Sarah – deşi devastator de chipeş, ceea ce putea fi enervant având în vedere împrejurările date – părea sumbru. De parcă îi venea să verse. La fel se simţea şi Sarah. Cum Dumnezeu ajunsese dintr-o tânără care se supunea dorinţelor părinţilor săi şi încerca să facă numai ce trebuia să devină subiectul celui mai mare scandal din Londra, totul în doar câteva ore? Mama ei nu făcea decât să ofteze în tăcere, iar tatăl privea prin ea, de parcă nu ar fi existat. Dar Sarah ştia că el aprobase nunta – fusese cerută, după spusele lui Lucy –, altfel nu ar fi avut loc.

Arhiepiscopul citi aceleaşi cuvinte pe care le citise mai devreme episcopul, iar pe Sarah o luă durerea de cap când

se gândi că fusese pe cale să facă acelaşi jurământ cu doar câteva ore mai devreme, dar cu alt bărbat. Lumea o luase razna, era limpede. Cât de uşuratică şi schimbătoare putea fi de vreme ce era de acord cu aşa ceva? Era laşă. Îşi lăsa părinţii să-i spună ce şi când să facă. Dar nu fusese aşa mereu? „Fă ce ţi se spune, Sarah!”

Chiar dacă trebuia să se căsătorească cu Lord Berkeley din pricină că reputaţia îi fusese deja pângărită, nu trebuia să-i placă.

Bineînţeles, fusese informată că Lord Branford anulase totul imediat, dezgustat şi ruşinat de uşuratica pe care fusese decis să o ia în căsătorie. Tatăl ei nu se opusese. Se părea că fusese imediat de acord să pună capăt contractului şi îl lase pe Lord Branford să plece pentru a se putea ocupa cât mai repede de contractul cu Lord Berkeley.

Petrecuseră întreaga după-amiază cu asta, o informase Lucy. Iar acum ce se întâmpla? Sarah trebuia să fie încântată? Să fie recunoscătoare că fusese salvată de consecinţele propriei reputaţii distruse? O mică parte din ea îşi dădea seama că ea era de vină pentru tot. Dacă nu ar fi fugit de acasă în Scoţia, nu ar fi fost în situaţia în care se afla acum. Dar aproape că scăpase neobservată. Fusese pe punctul de a lăsa trecutul în urmă când Christian făcuse cel mai absurd lucru din lume.

Stătuse în camera ei singură, în tăcere, după ce plecase Lucy. Avusese ore în şir la dispoziţie pentru a se gândi în acea după-amiază. Exact asta făcuse. Se gândi la călătoria ei nebunească în Scoţia şi la întoarcerea în Anglia, la transformarea lui Christian într-o legendă în înalta societate şi la timpul petrecut în Surrey. În cele din urmă, hotărâse că avea să se căsătorească cu Lord Christian Berkeley. Se părea că nu avea de ales, dar ştia că nu era aşa. Putea fugi din nou, de toţi. Putea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar adevărul era că, după tot ce se întâmplase şi chiar după ceea ce făcuse în ziua aceea, ea îl iubea. Îl iubea pe Christian. Chiar dacă putea să o spună şi el sau nu, ştia că îl iubea din toată inima. Dar asta nu

însemna că nu era furioasă pe el.

— O iei în căsătorie pe femeia aceasta? intonă arhiepiscopul.

Faţa lui Christian era ca o mască de piatră. Părea că deja regretă amarnic decizia.

— Da, rosti el solemn.

— Îl iei de soţ pe acest bărbat?

Cuvintele i se înţepeniră în gât. Christian înlemni lângă ea, vădit îngrijorat că avea să spună nu. Sau că avea să o ia la fugă. Chiar şi după tot ce se întâmplase, nu-i putea face asta.

— Da, răspunse ea la fel de solemn.

Urmară alte cuvinte, alte jurăminte, dar Sarah nu le auzi. Tot ce putea auzi erau bătăile inimii, în timp ce viaţa îi era legată pentru totdeauna de bărbatul care îi stătea alături. Un bărbat complet diferit de cel la care se aşteptase când coborâse din pat în dimineaţa aceea.

— Vă declar soţ şi soţie, declamă arhiepiscopul.

Urmară câteva aplauze, câteva îmbrăţişări şi câteva felicitări şi urări de bine, dar Sarah nu îşi aminti nimic din toate acestea. Apoi avu loc recepţia, neobişnuită ţinând cont de faptul că, de obicei, nunţile se desfăşurau dimineaţa. Dar cei prezenţi mâncară, ţinură toasturi şi băură vin. De departe cei mai bucuroşi oameni din încăpere erau ducesa şi grupul ei, în timp ce părinţii lui Sarah priveau încruntaţi spre toată lumea. În tot acest timp, Sarah nu putu nici măcar să privească spre proaspătul ei soţ, aşezat lângă ea.

O oră mai târziu, urcă ţeapănă într-o trăsură care urma să-i ducă la casa din Londra a contelui Berkeley. Noua *ei* casă din oraş. Acum era vicontesă. Trusoul, cel pe care îl alesese pentru viaţa cu Branford, fu încărcat în trăsură şi vehiculul porni din loc.

Când ajunseră acasă la Christian, el aşteptă să apară lacheii pe scări, apoi coborî şi o ajută. Îi aşeză braţul peste al lui şi o conduse pe scări până în hol.

Majordomul era amabil. Servitoarele erau zâmbitoare. Casa era frumos decorată şi mirosea a curat şi a proaspăt.

Şi era uşor… masculină, semănând puţin cu soţul ei. Toţi servitorii se înclinară şi îi urară bun venit. Dar Sarah încă era confuză. Lacheii se grăbiră să-i urce cufărul în cameră. Proaspătul ei soţ îi arătă camera la etajul doi.

— Mă găseşti alături… dacă ai nevoie de ceva, spuse Christian.

— Nu vreau să te mai văd vreodată!

Sarah intră în încăpere, închise uşa şi o încuie.

Capitolul 48

Christian ieşi din casă a doua zi de dimineaţă, cu mult înainte să se trezească mireasa lui. Se ocupă de toate comisioanele, inclusiv de câteva chestiuni de care se îngrijeau în mod normal servitorii. Apoi îşi petrecu dimineaţa transpirând la scrimă, la club. În cele din urmă, ajunse la Brooks, unde rămase uitându-se mohorât la un pahar de brandy, de care abia se atinse. Unii clienţi îi aruncau priviri ciudate. Se părea că povestea se răspândise rapid. Ştia că aşa avea să fie. Dar nimeni nu îl abordă şi nu-i spuse nimic. Ţinând cont de felul în care se simţea în ziua aceea, nu era exclus să pocnească pe cineva dacă ar fi îndrăznit chiar şi să tuşească în direcţia lui.

Nu o învinovăţea pe Sarah pentru că era furioasă pe el. Nu era sigur de ce o făcuse. Nu ştia decât că trebuia să oprească ceremonia. Ştia că nu era bine. Ştia că nu putea să stea într-o strană incomodă de biserică, uitându-se cum femeia pe care o iubea – iar lucrul acesta el era limpede acum – se căsătorea cu alt bărbat. Crezuse că îl iubea şi ea. Dar, fără doar şi poate, era furioasă.

Upton se aşeză pe locul de lângă el. Christian nici măcar nu-l auzise apropiindu-se.

— Am auzit că se impun felicitări, spuse Upton.

— Da, răspunse Christian ţeapăn, împingându-şi paharul de colo-colo pe masă, între palme.

— Cred că eşti cel mai nefericit mire pe care l-am

văzut vreodată. Şi ce Dumnezeu fad *aici?* Nu ar trebui să fii, să spunem, în pat cu proaspăta soţie?

— Proaspăta mea soţie nu vrea să fie cu mine în pat, mormăi Christian.

— Atât de rău este? întrebă Upton.

— Nu am făcut decât să îi întrerup nunta, să-i distrug reputaţia şi să aduc oprobriul părinţilor şi prietenilor asupra ei. Nu este mare lucru.

— Da, pare puţin dramatic. Ai fi putut alege un moment şi un loc mai bune, dar ideea este că o iubeşti, nu-i aşa?

— La nebunie.

— I-ai spus?

— Nu.

Upton se plesni cu palma peste frunte.

— De ce nu?

— Încă o dată, i-am ruinat viaţa. Chiar dacă i-aş spune că o iubesc, ar suna puţin fals. În plus, mi-a spus că nu vrea să mă vadă vreodată.

Upton tresări.

— Uneori, doamnele au nevoie de timp. Când Janie e furioasă pe mine, îi las timp şi o grămadă de spaţiu.

Christian îşi întinse paharul spre Upton.

— Exact asta intenţionez să fac şi eu.

Capitolul 49

A doua zi după nunta ei, Sarah se trezi, se frecă la ochi şi se ridică în capul oaselor. Evenimentele din ultimele zile îi năvăliră în minte. Oftă. Nu-l văzuse pe Christian cu o zi în urmă. Plecase devreme şi se întorsese târziu, după ce ea se băgase în pat. Îşi petrecuse ziua făcându-şi griji şi explorându-şi noua casă. Cunoscuse toţi servitorii şi vorbise pe îndelete cu menajera. Să fie doamna unei mari case era rolul pentru care se născuse. Părea firesc să înceapă să se ocupe de casă imediat. Toată lumea fusese cât se poate de

drăguţă şi primitoare. Se simţea deja ca acasă.

Când Christian nu se întorsese la cină, începu să regrete ce îi spusese ultima dată. „Nu vreau să te mai văd vreodată”. Fusese aspră, furioasă şi îi spusese cuvinte neadevărate. Bineînţeles că voia să îl vadă. Erau căsătoriţi, pentru Dumnezeu! Trebuia să-i vorbească, să îşi hotărască viitorul împreună. În noaptea nunţii, îi răsunară în minte cuvintele lui Lucy: „Nu trebuie să laşi viaţa sa hotărască pentru tine”. Hotărâse în ziua aceea că nu *avea* să îngăduie ca viaţa să hotărască în locul ei. Nu avea să o mai facă de acum înainte. Niciodată. „Fă ce ţi se spune, Sarah!” Cuvintele acelea nu mai aveau nicio putere asupra ei. Fusese furioasă. Fusese tristă, fusese o mie de alte lucruri. Dar nu mai urma să se căsătorească cu un bărbat pe care nu îl dorea. Mai curând ar fi fugit din nou în Scoţia şi nu s-ar mai fi întors niciodată. Astfel că, pe deplin hotărâtă – chiar dacă revoltată –, stătuse în seara aceea în faţa arhiepiscopului, îngăduind ca nunta să fie dusă până la capăt. După ce sosiseră acasă la el, iar Christian o condusese în camera ei, furia pe care o simţise mai devreme izbucnise din nou şi îi spusese vorbele acelea grele. Nu se aşteptase ca el să le ia în serios.

Privirea îi căzu pe un bilet de pe noptieră. Era împăturit şi avea sigiliul lui Christian. Groaza îi strânse inima. Îl ridică încet de pe masă şi îl desfăcu, rupând sigiliul cu degetul. Scrisul lui Christian umplea pagina.

Draga mea Sarah,

Ştiu că nu îţi doreşti să mă mai vezi sau să auzi de mine. Intenţionez să îţi onorez dorinţa. Merg la Northumbria pentru câteva zile, apoi în Scoţia. Este mult prea puţin, ştiu, dar îţi cer mii de scuze pentru tot ce am făcut. Sper că într-o zi vei găsi puterea de a mă ierta. Vreau să ştii că te iubesc din toată inima.

Christian

Lacrimile se revărsară pe obrajii lui Sarah. Citi scrisoarea iar şi iar. O iubea? Bădăranul o iubea? Se purtase îngrozitor şi fusese un idiot, dar nu mai conta nimic. O *iubea!*

Însă el plecase. Îl alungase cu dezaprobarea ei. La ce se aştepta când îi spusese că nu mai voia să-l vadă vreodată? El credea că îi oferă ceva ce ea îi ceruse. Oh, şi ea se purtase lamentabil! Se potriveau de minune.

Sună să vină servitoarea şi se îmbracă imediat. Apoi începu să scrie şi ea o scrisoare.

Exact la ora patru în după-amiaza aceea, trăsura de călătorie a ducesei de Claringdon se opri în faţa casei din oraş a lui Christian. Din ea coborâră Lucy, Cass, Jane şi Meg.

De îndată ce doamnele intrară în salonul argintiu, Lucy anunţă fără preget de ce veniseră.

— Am primit scrisoarea ta, draga mea, în care ne ceri ajutorul. Bineînţeles că ţi-l oferim. Ne dăm seama că tot ce a făcut Berkeley a fost oarecum problematic pentru reputaţia ta, însă nu este un lucru pe care o ducesă, o contesă şi o viitoare contesă nu le pot rezolva. Cunoaştem toate figurile influente din aristocraţie şi am început să pledăm în favoarea ta în rândul prietenilor noştri. Deja jumătate de oraş ştie de la noi că, până la urmă, povestea de dragoste a avut un final fericit, iar acum eşti căsătorită cum se cuvine. Aşadar, cui îi pasă cu adevărat? Totul e bine când se termină cu bine.

Sarah clipi surprinsă spre ele.

— Aţi venit aici… pentru a opri scandalul?

— Bineînţeles, altfel de ce crezi că am venit? întrebă Lucy.

— Vrem să te ajutăm, Sarah, spuse Cass.

Între timp, Jane se delectă cu o prăjitură servită odată cu ceaiul.

— Am vrea să o ajutăm şi pe Meg aici de faţă, dacă nu ar mai fi atât de încăpăţânată şi ne-ar permite să îi cumpărăm câteva rochii, adăugă Lucy.

— Apreciez intenţia, Excelenţă, spuse Meg zâmbind

larg, dar momentan suntem aici pentru Sarah.

Sarah îşi muşcă buza.

— Voiam să... Vreau să zic, eu... Aristocraţia va accepta cu adevărat povestea aceasta?

Se simţea stupid şi nu voia să recunoască de ce le rugase să vină.

Lucy flutură mâna în aer.

— Secretul este, draga mea, că majoritatea celor mai respectabili oameni din aristocraţie, inclusiv eu însămi şi Cass, au nişte poveşti extrem de scandaloase când vine vorba despre felul în care şi-au cunoscut soţii. Toată lumea este oarecum dornică să fie iertată, ţinând cont de faptul că mulţi au fost o dată sau de două ori în aceeaşi situaţie.

Sarah clătină din cap.

— Nu am ştiut niciodată.

Cass se înroşi uşor. Jane nu făcu decât să ridice din umeri.

— Bineînţeles că nu, draga mea, continuă Lucy. Tocmai asta este partea atât de interesantă în această privinţă. Totul se uită cu uşurinţă şi este ignorat după ce are loc o nuntă cuviincioasă, ceea ce tu ai făcut deja.

— Oh, tu ce-ai făcut, Lucy? întrebă Meg, luând şi ea o prăjitură de ceai.

— Este o poveste pentru altă ocazie, draga mea, îi spuse Lucy lui Meg, făcându-i cu ochiul.

Sarah îşi netezi fustele.

— Asta mă face, într-adevăr, să fiu mai puţin îngrijorată. Dar încă mă tem că tata nu mă va ierta niciodată.

— Prostii! Tatăl tău te va ierta de îndată ce îşi va legăna primul nepot pe genunchi. Sunt sigură de asta, spuse Lucy.

— Este adevărat, adăugă Cass.

— Copiii aduc pacea, zise Jane. Sau cel puţin aşa am auzit.

— Iartă-ne că nu am venit mai devreme să te liniştim, dar am vrut să vă lăsăm singuri o zi sau două după ce v-aţi căsătorit. Lucy ridică din sprâncene. Apoi am primit

scrisoarea ta şi iată-ne aici! Unde este proaspătul mire?

Privi în jur după Christian.

Sarah se simţi copleşită de ruşine. Era sigură că se înroşise până în vârful urechilor. Nu avea de ales, trebuia să recunoască adevărul în faţa prietenelor sale.

— Nu… este aici.

Lucy clipi nedumerită.

— Nu este aici? Ce vrei să spui? Doar nu a plecat deja la plimbare, încă ar trebui să staţi în pat toată ziua.

Sarah se înroşi mai tare şi îşi duse mâinile la obraji.

Meg se îmbujoră la rândul ei.

— Lucy! o mustră Cass.

Jane Upton nu făcu decât să-şi dea ochii peste cap şi mai luă o prăjitură.

— Nu numai că nu este aici, recunoscu Sarah nefericită, trăgându-se gulerul rochiei, dar… Inspiră şi îşi feri privirea. Noi…

— Continuă, spune totul, draga mea. Nu poate fi atât de rău, o îndemnă Lucy.

— Este mai rău de atât, spuse Sarah, privindu-le pe rând.

— Oh, Doamne! Cass veni lângă ea şi o bătu pe mână. Este în regulă. Ne poţi spune.

— Nu ai absolut nicio obligaţie să ne spui, rosti Jane.

— Nu, nu. Vreau să o fac. Trebuie să o fac. Am nevoie de sfatul vostru, spuse Sarah.

— Bineînţeles că ai, răspunse Lucy, aruncându-i lui Jane o privire aprigă. Spune, draga mea, o îndemnă ea pe tânără.

— Acoperă-ţi urechile, Meg.

Meg făcu ce i se spuse. Sarah trase adânc aer în piept şi închise ochii. Trebuia să le spună, dar nu era obligatoriu să le *vadă* în timp ce o făcea.

— Nu s-a consumat căsătoria, spuse ea repede, apoi se aplecă şi îşi ascunse faţa în mâini.

Se auzi un mic icnet – nu era sigură de la care dintre doamne –, dar apoi simţi din nou atingerea liniştitoare a lui Cass.

— Haide, haide! Nu este atât de rău.

Sarah se ridică şi deschise ochii. Lucy îi făcu semn lui Meg să îşi ia mâinile de la urechi.

— Mi-e atât de ruşine, scânci Sarah. Sunt o soţie îngrozitoare, iar el... el...

— El ce a făcut? întrebă Lucy pe un ton compătimitor.

— A plecat în Northumbria, reuşi Sarah să îngaime cu gâtul uscat.

— Poftim?

Lucy îşi înfipse mâinile în şolduri, părând de-a dreptul revoltată.

— A plecat în Northumbria. Azi-dimineaţă. Sarah scoase cu greu biletul din buzunar şi i-l dădu lui Lucy. Iată! Aici explică totul.

Lucy citi biletul tare, astfel încât să audă şi celelalte, iar după ce termină, clătină din cap şi scoase un sunet dispreţuitor.

— Laşul! Cum a putut să fugă de tine?

— Şi eu am fugit de el de câteva ori. În plus, nu este laş, recunoscu Sarah nefericită. A făcut doar ce i-am cerut.

Cass ridică brusc privirea.

— I-ai cerut să plece?

— Nu am ştiut că va pleca în *Scoţia,* dar i-am spus în noaptea nunţii că... Sarah scoase un geamăt. I-am spus că nu mai vreau să-l văd vreodată. Oh, am distrus totul!

— Haide, haide! repetă Cass. Nu ai distrus totul.

— Deloc, adăugă Meg loială.

— Ba da. M-a părăsit şi iubeşte nordul. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, spuse Sarah.

Lucy, care se bătuse de zor cu degetul în obraz, punând în mod vădit ceva la cale, ridică arătătorul în aer.

— Este adevărat, s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, *dacă nu* va avea un motiv.

— Ce motiv? întrebă Sarah înseninându-se puţin.

— Nu-mi vine în minte un motiv întemeiat, răspunse Lucy.

Sarah îşi încovoie umerii.

— Dar îmi vine în minte un plan alternativ, spuse

ducesa, iar pe chipul ei se ivi încet un zâmbet.

Capitolul 50

Scoţia, iunie 1817

După ce se ocupă de Oberon, care se afla în grajd, Christian se îndreptă spre uşa cabanei de vânătoare. Scoţia era încântătoare şi plină de verdeaţă în acea perioadă a anului. Era foarte diferită faţă de ultima oară când fusese aici. Zăpadă până la genunchi şi… Sarah.

La naiba! Îşi promisese că nu avea să se mai gândească la ea. Începea să-şi dea seama încet-încet că era o promisiune imposibil de ţinut. Întregul drum spre Northumbria fusese chinuitor. Iar cele patru zile pe care le petrecuse la moşie ocupându-se de diverse treburi fuseseră neplăcute. Servitorii, inclusiv doamna Hamilton, auziseră veştile despre nunta precipitată şi nu pricepeau de ce venise acasă fără proaspăta lui soţie. Doamna Hamilton îl asaltase cu o mulţime de întrebări la care el nu voia să răspundă şi se ascunsese în propria lui casă. Era ridicol. Plănuise să stea la conacul Berkeley o săptămână. Plecă după numai patru zile. Şi călări grăbit spre Scoţia. Locul în care se simţea întotdeauna în siguranţă, acasă, fericit. Dar, uitându-se la uşa cabanei şi amintindu-şi când fusese acolo ultima oară, nu era deloc fericit. Amintirile cu Sarah îi invadau mintea. Îl împresurau. Îl bântuiau.

Pe drum nu făcuse decât să încerce să se gândească în ce fel ar fi putut îndrepta lucrurile. Răspunsul evident era să anuleze căsătoria în tăcere. Era dispus să facă asta pentru ea, dar bănuia că ea ar fi refuzat. Anularea căsătoriei i-ar târî familia într-un scandal şi mai mare, tocmai ceea ce încercase să evite. Iar tatăl ei l-ar fi provocat numaidecât la duel dacă ar fi pomenit de anularea căsătoriei. Nu. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să îi scrie lui Sarah şi s-o întrebe ce voia de la el. Dacă voia să

stea în Scoţia şi Northumbria, aşa urma să facă. Nu avea să-i îngreuneze viaţa. Dacă voia să se întoarcă în Londra ca să atenueze scandalul sau să-l înfrunte împreună cu ea, urma să se întoarcă. Plecase doar pentru a-i oferi timp şi spaţiu. Avea să facă orice era nevoie pentru a îndrepta lucrurile. Dar teama lui cea mai mare era că ea avea să îi scrie, spunându-i să rămână acolo pe termen nedefinit. Ciudat! Lucrul pe care şi-l dorise întotdeauna nu mai era ceea ce voia. O voia pe Sarah. Oriunde s-ar fi aflat.

Când deschise uşa, nu auzi lătratul familiar al lui Fergus al II-lea. În schimb, simţi miros de tocană. Privi în jur. Covorul era lângă vatră, unde îl lăsase Sarah. Şi, într-adevăr, pe sobă fierbea oala de tocană. Pe masă se afla tabla de şah. Pe tejghea văzu aluatul lăsat la dospit. Apoi auzi... un cântec. O femeie cânta. Se îndreptă imediat într-acolo.

Deschise uşa dormitorului şi clipi. Erau o iluzie provocată de imaginaţia lui? Sarah se afla acolo. Stătea pe un scaun lângă pat, tricotând. Fergus al II-lea, îmbrăcat cu o nouă hăinuţă albastră, dormea dus pe covorul de la picioarele ei.

Sarah lăsă andrelele să-i cadă în poală şi îl privi în ochi. Nu era doar în mintea lui. Se afla acolo. Venise la el.

— Ai ajuns devreme, spuse ea cu o şoaptă răguşită.

— Eşti aici, rosti el pe acelaşi ton.

Se ridică, aşeză lucrul de mână pe scaun şi îşi netezi fustele.

— Eşti aici, nu-i aşa? Nu e doar în mintea mea? întrebă el.

— Nu, nu este doar mintea ta. Bineînţeles că sunt aici. Este datoria mea de soţie.

— Datoria ta de...

Se ridică şi se întoarse spre pat. Apoi îi făcu semn să se aşeze. El se supuse şi continuă s-o privească atent.

Ea îngenunche şi îi făcu semn să ridice piciorul ca să-l ajute să-şi scoată cizmele. Se supuse. Îi scoase o cizmă, apoi pe cealaltă.

Christian o privi cu ochii mari. Habar nu avea ce

punea la cale. Era încă furioasă sau voia să facă dragoste cu el? Nu-şi dădea seama, îşi sprijini mâinile de pat şi se lăsă pe spate fără să îşi ia privirea de la ea.

Sarah se ridică, se duse spre perete şi luă sabia aşezată acolo. Se întoarse la pat şi, după ce ridică arma cu ambele mâini, duse vârful la gâtul lui Christian.

— Sarah, eu…

— Eu sunt cea înarmată. Asta înseamnă că eu voi vorbi prima.

El înghiţi în sec, cu lama la gât.

— Te rog!

Ea îşi îndreptă umerii şi îşi dădu părul pe spate. Braţele i se încordaseră sub greutatea sabiei. Ochii îi scânteiau precum o gheaţă verde. Arăta magnific.

— Dacă vei crede vreodată că totul ţi se cuvine… Dacă mă vei trata vreodată fără respect, dacă vei mai lua vreodată vreo hotărâre importantă fără să te consulţi mai întâi cu mine…

— Mă vei tăia în jumătate?

Nu zâmbi. Nu îi venea să zâmbească.

— Te voi face să regreţi ziua în care te-ai născut.

— Am înţeles.

Îndepărtă sabia de la gâtul lui şi o sprijini de peretele cel mai apropiat.

— Acum, aş vrea să-mi spui ce am aşteptat să aud de zile întregi, dar ai considerat că este suficient să o scrii într-o scrisoare pe care mi-ai lăsat-o pe noptieră înainte de a fugi de mine.

Sări în picioare şi o trase în braţe.

— Te iubesc, Sarah.

— Da, Christian? Cu adevărat?

— Da. Cred că te-am iubit din *prima* clipă când m-ai ameninţat cu sabia.

Ea zâmbi şi îl îmbrăţişă cu putere.

— Şi eu te iubesc, Christian.

— Din tot sufletul?

— Da.

— Pentru totdeauna?

— Da, şi nu numai atât, mi-a fost dor de tine, dragul meu, spuse ea.

Christian o ridică şi o învârti.

— Bun, căci, dacă este un vis, nu vreau să mă trezesc.

O sărută lung şi cu pasiune.

— Nici eu, şopti ea.

O puse jos şi o luă de mână. Ea se lăsă pe pat, se aşeză pe margine şi bătu cu palma locul de lângă ea. El se apropie.

— Christian, îmi pare rău. Am lăsat ca mândria mea îndărătnică şi nevoia idioată de a le face pe plac părinţilor să se pună în calea fericirii noastre.

— Nu, mie îmi pare rău, Sarah, îmi pare rău că nu ţi-am spus că te iubesc cu săptămâni în urmă. Am lăsat teama să mă împiedice să găsesc fericirea pe care am dorit-o mereu. Dar acum ştiu că nu pot fi fericit fără tine. Şi sper că şi tu simţi acelaşi lucru.

El îi cuprinse obrajii în palme.

— Da, dragul meu. Aşa simt.

Christian îi atinse chipul cu blândeţe. Îşi trecu degetele de-a lungul obrazului, de-a lungul maxilarului şi de-a lungul gâtului ei catifelat. Ea îşi arcui bărbia astfel încât să o poată mângâia mai bine.

— Vreau să fac dragoste cu tine, şopti el.

— Da, fu tot ce putu ea să răspundă.

Cu mâna uşor tremurândă, începu să îi desfacă rochia. Îi dezgoli umeri. Ea se întoarse şi îşi scoase agrafele din păr, în timp ce el se apucă de laborioasa sarcină de a-i desface rochia la spate. Trebuia să scoată fiecare şiret şi se oprea la câteva secunde, sărutându-i spatele şi făcând-o să simtă fiori în tot trupul.

Când, în cele din urmă, termină, ea reuşi să îşi lase rochia în jos până la şolduri, rămânând doar în lenjerie şi ciorapi. O trase aproape şi o sărută adânc, în vreme ce degetele lui puternice îi desfăceau şireturile corsetului. După ce reuşi să-l desfacă, îl dădu departe.

— Acum tu, spuse ea înclinând din cap spre el.

Christian uitase că încă era îmbrăcat. Deja ea îi

scosese cizmele, aşa că mai trebuia să îşi dea jos ciorapii, pantalonii şi cămaşa. Aproape că îşi smulse lavaliera de la gât şi o aruncă.

— Ai grijă, pare scumpă! zâmbi ea.

— Nu-mi pasă, voi cumpăra încă zece dacă e nevoie.

Îşi trase cămaşa peste cap cu ambele mâini.

Când rămase cu pieptul gol, Sarah îşi ţinu respiraţia.

— O, Christian eşti atât de atât de…

— Petrec mult timp făcând scrimă, spuse el zâmbind ştrengăreşte, în vreme ce mâinile ei îi atingeau abdomenul, explorându-i muşchii proeminenţi. Atingerile tale mă torturează, şopti el.

— Acum pantalonii, răspunse ea tot în şoaptă, cuprinsă de dorinţă.

El îşi desfăcu nasturii pantalonilor, privind-o în timp ce deschidea fiecare nasture. Sarah îşi ţinu respiraţia.

Îşi scoase pantalonii şi ciorapii cu o mişcare rapidă şi rămase gol în faţa ei, înalt, zvelt, musculos. Bărbăţia lui stătea dreaptă spre ea, întărită de dorinţă.

Simţi nevoia bruscă de a-l atinge, dar îşi dădu seama brusc că el era gol şi ar fi trebuit să fie şi ea la fel. Se întoarse şi se urcă în pat. Fără să spună un cuvânt, îşi scoase cămăşuţa şi o aruncă pe podea, îi rămăseseră doar ciorapi. Întinse mâna să-i scoată, dar Christian o opri.

— Nu. Lasă-i! Mi se par foarte ispititori.

Ea încuviinţă şi se întinse pe perne. Christian o privi – părul ei lung şi negru, ce se revărsa pe aşternuturile albe, sânii plini şi perfecţi, talia subţire, picioarele lungi şi ispititoare. Era răpitoare.

Îl privea şi ea. Ochii ei îi devorau trupul din cap până în picioare. Se aşeză lângă ea, iar Sarah tresări.

— Nu te voi răni, draga mea. Ai încredere în mine, spuse el.

Îşi muşcă buza.

— Mama mi-a spus că va durea îngrozitor, dar…

— Mama ta nu ştie totul, spuse el.

— Sărută-mă, şopti ea, iar el se supuse.

Îi luă chipul între palme şi îi acoperi gura cu a lui.

— Sarah, voi face ceva. Ceva care nu te va durea deloc. Ceva care sper că îţi va plăcea. Ceva care ar trebui să te facă să te uzi, să te pregătească pentru mine.

Ea simţi că roşeşte.

— Este… Ce ai făcut în Surrey?

El zâmbi din nou.

— Da.

— Atunci, te rog, am încredere în tine, murmură ea.

El o sărută, coborând de-a lungul bustului, oprindu-se să-i devoreze fiecare sân cu gura şi să-l frământe cu mâinile. Când ajunse în locul unde i se îmbinau coapsele, ea gâfâia şi îl dorea cu ardoare.

— Christian, te rog! icni ea.

— Răbdare, dragostea mea, răspunse el.

Îşi înfipse mâinile în aşternuturi, în vreme ce gura lui îi acoperi punctul cel mai intim, iar limba lui se adânci între faldurile ei. Găsi punctul acela perfect şi îl tortură cu vârful limbii. Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, Dumnezeule! Christian! strigă ea, dorind să nu se mai termine niciodată.

Senzaţia care o invada pornea dintre picioare spre tot trupul, răspândindu-i-se ca o flacără în toate terminaţiile nervoase. Strigă şi simţi că explodează, strângându-i capul între picioare.

El se ridică într-un cot şi îi zâmbi.

— Ţi-a plăcut?

Ea nu putu răspunde. Gâfâind, încuviinţă din cap. Altceva nu reuşi să facă. El îşi strecură mâna între picioarele ei şi o pătrunse încet cu un deget. Ea gemu.

— Oh! Eşti atât de umedă! Atât de umedă pentru mine, dragostea mea.

— Da, murmură ea.

Îi luă mâna şi i-o duse între picioarele lui.

— Nu te teme! Atât de mult te vreau! Nu te va durea.

Ea încuviinţă.

Se ridică deasupra ei şi se sprijini cu mâinile de pat. Apoi îşi plecă fruntea şi o sărută lung şi cu dragoste.

— Te iubesc, Sarah.

— Şi eu te iubesc, Christian.

Îşi trecu degetele de-a lungul obrazului lui. Îi simţea mădularul între coapse. Se strecură în ea, iar ea nu simţi decât o alunecare blândă şi o uşoară presiune. Niciun pic de durere.

— Asta este tot? întrebă ea muşcându-şi buza.

El râse.

— Nu e tocmai ceea ce speri să auzi prima dată când te culci cu nevasta ta.

— Nu, vreau să spun… Nu doare, Christian. Este mai curând… El îşi mişcă şoldurile, apoi ea gemu. Plăcut, încheie ea, gâfâind deja.

— Plăcut e un fel de a spune, zise el, retrăgându-se şi mişcându-şi şoldurile din nou. Dar pot mai mult decât… plăcut.

Se mişcă deasupra ei încontinuu, închizând ochii şi sărutând-o cu ardoare.

Presiunea crescu din nou înăuntrul ei, şi se simţi iar invadată de plăcerea aceea intensă. Ţipă cu gura lipită de obrazul lui aspru.

— Oh, Dumnezeule, Sarah, strigă el când o pătrunse pentru ultima oară, revărsându-şi sămânţa în interiorul ei.

Câteva momente mai târziu, se rostogoli şi-o trase deasupra lui strângând-o la piept.

— Cum ţi s-a părut?

— Ai dreptate, a fost mai mult decât plăcut, spuse ea strecurându-şi capul sub bărbia lui şi sărutându-l pe piept.

— Sunt peste măsură de bucuros să aud asta.

Ha îl lovi peste umăr şi râse.

— Trebuia să faci ca lucrurile să pară atât de complicate?

— Nici tu nu trebuia să mă faci cât pe ce să am un atac de cord, aproape măritându-te cu un alt bărbat.

Sarah îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Mă bucur că s-a terminat aşa. Mă sperie gândul că am fost pe punctul de a ne distruge fericirea.

El o cuprinse în braţe şi o strânse.

— Nu voi considera niciodată că tot ceea ce avem mi

se cuvine, Sarah.

Îl îmbrăţişă şi ea.

— Apropo, ce tricotai? întrebă el.

— Un pulover nou pentru Fergus.

— Omul sau câinele?

— Câinele, deşi nu m-ar deranja să fac unul şi pentru om. Cred că mă voi apuca după ce termin noua hăinuţă de vară a lui Fergus al II-lea. Deşi s-ar putea ca doamna Goatsocks să nu mă lase să-i fac un pulover *domnului* Fergus.

— Doamna Goatsocks? Încă este aici?

— Da, a găsit de lucru în oraş, e în serviciul unei doamne. Domnul Fergus o vizitează în fiecare duminică sau cel puţin aşa mi-a spus. De fapt, acum este în vizită la ea.

— Chiar aşa? Mă întrebam unde a plecat.

— Cred că ne vor da o veste în scurt timp. A fost foarte încântată să audă că ne-am căsătorit, apropo.

— Gândeşte-te, ai creat două cupluri când ai fugit de acasă în Scoţia.

— Ştii că doamna Goatsocks a avut îndrăzneala să-mi spună că a hotărât să îţi dea binecuvântarea ei de a mă duce în Northumbria în momentul în care a descoperit că eşti viconte?

— Poftim?

— Se pare că deja hotărâse că ne-am potrivi de minune. Trebuie să cedezi din când în când dacă vrei ca lucrurile să meargă într-un cuplu, spuse ea făcându-i cu ochiul. Îţi poţi imagina?

Christian aproape că se prăbuşi din pat râzând.

— Nu, nu prea. Nu îmi pot închipui aşa ceva.

O sărută din nou lung şi adânc, iar când îşi înălţă capul, văzu zâmbetul satisfăcut de pe chipul ei.

— Ştii, cred că mi-ar plăcea să locuiesc în nord în cea mai mare parte a timpului.

— Nu-ţi vor lipsi – cum le-a numit Branford – *amuzamentele* din Londra?

— Nu vreau decât să fiu unde eşti tu, zise ea şi îşi sprijini bărbia de umărul lui.

— Cred că aş putea să-mi duc soţia la oraş din când în când. Cum doreşti. Casa mea este acolo unde vrei tu să fii, răspunse el şi o strânse la piept.

— Poate că vom dori să stăm aici o vreme. Cel puţin până când mama şi tata vor accepta faptul că ne-am căsătorit, iar Lucy va pune în practică vrăjile ei.

— Lucy? întrebă Christian. Ce vrăji mai pune la cale acum?

— Intenţionează să-mi reabiliteze reputaţia. A început deja.

Râsetul lui Christian răsună în întreaga încăpere.

— Pun pariu că va reuşi! Cu siguranţă.

— Sunt de acord. Mă aştept să reintrăm în graţiile aristocraţiei în câteva zile.

— Dar între timp ce facem?

— Între timp, cred că ar trebui să rămânem aici şi să facem lucruri necuviincioase. Aş vrea să mă ridic la înălţimea reputaţiei pe care am dobândit-o.

El râse din nou.

— Vrei să spui aşa cum te-am găsit, tricotând liniştită un pulover?

— Cred că ne putem gândi la lucruri mult mai necuviincioase decât asta.

— Cum ar fi şahul?

Degetele ei coborâseră peste cuvertură, sub mijlocul lui.

— Aşa se numeşte?

*

O oră mai târziu, după ce făcuse din nou dragoste cu soţia lui, Christian veni în bucătărie să se ospăteze cu tocana pe care i-o făcuse.

— Sunt mort de foame, spuse el când ea începu să pregătească biscuiţii, la fel cum făcuse cu multe luni în urmă.

— Şi eu.

Roşi când el îi aruncă o privire lacomă.

Ea tună vinul şi servi tocana. Înainte ca el să guste, Sarah spuse:

— Ce crezi că va face bietul Branford?

— Sigur va găsi pe cineva la fel de interesat de persoana lui cum este el. Aristocraţia este plină de doamne dispuse să îndure multe pentru a deveni marchize.

— Trist, dar adevărat, oftă Sarah. Poate că Lady Claire ar fi o bună candidată. Branford are o înclinaţie către frumoasele sezonului.

— Cred că s-ar potrivi de minune.

Sarah râse.

— Da, sunt la fel. Trebuie să mă ocup să-i găsesc lui Meg un soţ cum se cuvine. Lucy şi Cass s-au oferit să mă ajute.

— Dar cel de care Meg este îndrăgostită nebuneşte?

— Din nefericire, nu este o opţiune, oftă Sarah din nou.

— Nu se ştie. Dragostea adevărată învinge multe.

— Ei bine, era ceva ciudat în felul în care…

— Care fel?

— Nu contează. Va trebui să aflu după ce ne întoarcem la Londra. S-ar putea să fiu nevoită să recurg la ajutorul lui Lucy şi în această chestiune, deşi a pus deja ochii pe altcineva, care va deveni următorul ei proiect.

— Deja? Cine este biata fată?

— Nu este o fată. E Cade Cavendish. I-am spus lui Lucy ce a declarat el, şi anume că a făcut lucruri care l-ar putea face să atârne în ştreang. Este intrigată.

Christian clătină din cap.

— Lucy şi-a dorit întotdeauna să fie spioană.

— Ce crezi că a făcut Cade Cavendish?

— Nici nu vreau să mă gândesc, răspunse Christian.

— Lucy spune că intenţionează să afle.

— Treaba asta nu are cum să se termine cu bine, adăugă el.

— De ce nu? La urma urmelor, celelalte intrigi ale ei s-au încheiat cu bine, nu-i aşa? Ultima ne-a adus împreună.

— S-ar putea să ai dreptate, dar contribuţia ta a fost

crucială. Ai fugit din Londra şi ai intrat hoţeşte în casa mea.

— Da, dar nu a fost tocmai uşor. Mi-ai cerut ajutorul pentru a găsi alte doamne.

Christian îi luă mâna şi îi sărută încheieturile.

— M-ai făcut legendar.

Ea îi strânse degetele şi îl privi drăgăstoasă.

— Da, iar acum eşti al meu. Lordul meu legendar.

Sfârşit